

МАДДДРАКС

ТОМ II

ДЕЦАТА НА КОМЕТАТА

Част 3

ФАНТАСТИКА
И
ПРИКЛЮЧЕНИЯ

Майкъл Перш
Йо Цубел

ЛИТЕРА ПРИМА®

**ЙО ЦИБЕЛ, МАЙКЪЛ ПЕРИШ
МАДДРАКС ТОМ II: ДЕЦАТА
НА КОМЕТАТА. ЧАСТ 3**

Превод: Тончо Стаменов

chitanka.info

ЗМІЯТА В РАЯ

Лакан спеше съня на праведниците. Дишаше спокойно и равномерно. Гласът, който чуваше, изглежда, идваше много отдалеч и въпреки това се долавяше ясно. Беше приятен, така че не го плашеше, докато шумолящите думи нахлуваха в съзнанието му и го завладяваха.

„Лакан — казваше гласът, — ела при мен. Очаквам те. Доведи петдесет души от племето си, петдесет човека, които имат добро сърце и са достойни за мен. Напуснете селото си, без да се бавите, и елате при мен. Чуй ме, Лакан, защото ти си избраникът...“

Ругатнята на Мат изригна от дълбините на душата му.

Нощуваха в гората и той през цялото време бе лежал върху някакъв корен. Когато се надигна от напоения от утринната роса мъх, кокалите му пращяха като дървен креват.

„Легло, а по възможност и с дебела пухена завивка... щеше да е чудесно!“ Но за такова нещо Мат можеше само да мечтае. В този варварски свят постелята от сплъстени тарашки кожи беше върхът на удоволствието.

Матю Дракс с охкане се изправи на крака. Чувстваше се като пребит, докато спътницата му Аруула явно беше в най-добро настроение.

— Добро утро! — извика му радостно.

Беше се заела с приготвянето на оскъдната закуска. Имаше повечко ароматен чай, който тя вареше от листата на някакъв храст с прибавка от боровинки и млади корени! Матю така и не успя да свикне да закусва с ларви и печени лишете...

Протегна се и пооправи междувременно силно пострадалия си летателен костюм, който носеше, откакто попадна като корабкрушенец в този негостоприемен свят. За щастие преди три седмици една жена от кервана, към който се бяха присъединили, потегна дрехата, инак скоро щеше да му се наложи да я захвърли. А през изминалите месеци тя неведнъж се оказваше твърде полезна. Освен това в чуждото и враждебно обкръжение представляваше късче скъпо за сърцето му минало, с което просто не искаше да се раздели.

Приседна до огъня и с благодарност прие закуската, която му поднесе Аруула. Боровинките бяха тръпчиви и кисели на вкус, но

сокът им му даде сили. При това ароматната отвара разля в стомаха му приятна топлина.

Варварката, която бе станала негова постоянна спътница, му отпрати питащ поглед.

— Накъде ще вървим днес, Маддракс? — осведоми се тя.

Междувременно Мат Дракс дори свикна с името, което му беше дала при първата им среща. Даже и сам се представяше с него, когато ги срещнеха хора.

— Продължаваме на североизток. — Извади картата, на която беше отбелязал досегашния им маршрут.

От Рим пътят им водеше все на север: покрай Флоренция, през Милано и накрая — през Алпите. Бяха оставили зад гърба си също и руините на Цюрих с воюващите там помежду си бролиани и рода Нюсли. Сега трябваше да държат направление североизток, към онова място, където някога се намираше столицата на Германия Берлин. Мат се надяваше да намери там оцелелите си другари от двата други самолета, с които бяха запратени в далечното бъдеще. Ървин Честър и професор д-р Смайг бяха вече мъртви. Имаше надежда само за Дженифър Йенсен, Ханк Уилямс и Дейв Макензи.

Това беше само една идея фикс, някаква мъглява надежда, в която се бе вкопчил, но Мат залагаше на обстоятелството, че изчезналите му другари летци също ще погледнат на някогашната си военновъздушна база като на логично място за среща и ще се опитат да се доберат до нея. Може би щеше да ги срещне там. Дотогава, въпреки компанията на Аруула, щеше да се чувства някак си самотен и изгубен в този свят, който някога беше „неговата“ Земя — преди сблъсъка с кометата, който унищожил цивилизацията...

— Трябва да помислим за някакво транспортно средство каза Мат. — Андрон, фреккойшер... нещо.

— Мисля, че недалеч оттук има град — предположи Аруула.

— Какво те кара да мислиш така?

— На сън чух гласове — обясни младата жена.

Мат кимна. Телепатичната ѝ дарба да подслушва им помагаше неведнъж. Благодарение на нея варварката успя много бързо да научи езика му. Напротив, на Мат му беше нужно много повече време, докато започне да разбира наречието на странстващите народи, използвано като универсален европейски език. Междувременно Мат можеше да се

обяснява доста добре. И това ставаше все по-лесно, колкото повече приближаваха Франция и Германия — две страни, чието словесно богатство той владееше.

Приключиха с импровизираната си закуска и събраха малкото неща, които носеха със себе си. Най-ценното им богатство беше аварийният пакет от машината на Мат, който носеше винаги със себе си и чието съдържание неведнъж им спасяваше живота.

Наметнаха раниците си и потеглиха. След немного време девствената гора, с която беше обрасла Европа, проредя и пред тях се ширна леко хълмист ландшафт, покрит със златистозелена трева.

Въобще тукашната флора беше необичайна в очите на Мат. Беше си изградил теория, че всичко това се дължи на разменените земни магнитни полюси. Когато преди стотици години кометата „Кристъфър-Флойд“ се е сблъскала със Земята, оста ѝ трябва да се е изместила. Вследствие на това Европа навярно се намира по-близо до екватора, отколкото преди.

Не мина много време и между хълмовете съзряха отделни стълбове дим — селището, за което спомена Аруула. Дарбата на младата жена не беше достатъчна, за да може истински да „чете“ мислите на другите хора, както и да го прави от голямо разстояние. Но „долавяше“ човешкото присъствие.

Мат и Аруула неволно ускориха крачки — изгледът за един обилен обяд и някакво средство, с което щяха да се придвижва по-бързо и с по-малко усилия, им даваше крила.

Но когато приближиха селото, направи им впечатление, че стълбовете пушек са необикновено големи, за да бъдат причинени само от обичайния огън в камините.

Селото беше в пламъци!

Какво ли ставаше там? Нещастие? Нападение на орда варвари? Таращи?

— Хайде, да вървим...!

Двамата се затичаха. Мат измъкна армейския си пистолет „Берета“ и освободи предпазителя, а Аруула изтегли от ножницата на гърба си своя меч, който можеше да се върти само с две ръце. Може би щяха да успеят да помогнат на жителите на селото. Когато мародерстващи орди нападаха някое село, обикновено не вземаха пленници...

Мат и Аруула се спуснаха по склона и се изкачиха на следващия хълм. От купена му се разкри неочаквана гледка.

Селото гореше в буйни пламъци. Тъмен пушек се издигаше от покритите със слама къщи. Палисадната стена, която се проточваше около селото, беше съборена.

Жителите на селището стояха пред бушуващия огнен ад... и пееха!

Изглеждаше, че за тях е без значение фактът, че селото им е в пламъци.

Тананикаха весели песни, танцуваха и разхвърляха цветя, сякаш на света нямаше нищо по-хубаво от това да гледат как собствените им домове изгарят до основи. Мат и Аруула си размениха объркани погледи, после прибраха оръжията си и бавно се запускаха по хълма. Приблжиха се до хората, които явно бяха извън себе си от щастие и радост. Един от тях, брадат гигант, който носеше на челото си венец от цветя, ги видя да идват и им махна весело с ръка.

— Това е знак! — извика на хората си. — Виждате ли? Двама са! Двама чужденци, които идват при нас! Още едно доказателство, че Вудан е благоразположен към нас...!

Останалите жители на селото ликуваха и танцувайки и подскачайки, тръгнаха към Мат и Аруула. Мат почувства как младата жена до него се вцепени, а и неговата ръка стисна машинално дръжката на „Беретата“.

Но жителите на селото очевидно не крояха нищо лошо. Напротив, дойдоха при тях, поздравяваха ги прекалено възторжено и ги прегръщаха, непрекъснато им изказваха благопожелания, макар че Мат нямаше представа за какво става въпрос.

Хората бяха странно облечени, всички носеха венци от цветя и наметки от пъстър плат. Бяха като в пълно опиянение, но Мат не успя да намери никакво доказателство за употребата на дрога. Веселостта им изглеждаше истинска, щастието им — съвършено.

— В името на Оргуудоо — прошепна му Аруула, на която тази работа също ѝ се стори съмнителна, — какво става тук?

— Не зная — отвърна Мат и хвърли тъжен поглед към горящите къщи. — Във всеки случай ще трябва да забравим въпроса за транспортното средство...

Множеството се отдръпна и стори път на брадатия великан, когото Мат видя преди това. Венецът от цветя подхождаше на челото на исполина колкото символът на мира — върху атомна бойна глава, но той, изглежда, го носеше с удоволствие и беше не по-малко радостен от останалите.

— Комдо, приятели — поздрави той. — Хубаво е, че сте тук! Очаквахме ви.

Пилотът разбираше достатъчно наречието на странстващите народи, за да има нужда от превода на Аруула. Тъй като езикът на гиганта в общи линии се базираше на немския, Мат можеше да го говори почти безупречно.

— Очаквали сте ни? — попита той слисано.

— Така е. Знаехме, че ще дойдете. Вудан ни го каза.

— Вудан ли? — Аруула повдигна вежди.

— Той ми говори на сън — отвърна великанът, сякаш това обясняваше всичко. — Аз съм Лакан. До вчера не бях нищо повече от един прост дърводелец. Днес съм — мощните му гърди се издуха от гордост — избраникът на Вудан.

— Аз съм Аруула от клана на Зорбан — рече варварката, а това е великият воин Маддракс.

— Фа юу магаре те фееса — Лакан изрече традиционния поздрав на странстващите народи. Да ви дарява бог винаги храна и мир. — Радваме се, че сте тук.

— Добре — каза Мат. — Но какво става със селото ви? Нямате ли намерение да гасите огъня?

— Не — отговори решително Лакан. — Трябва да изгори, та нищо да не остане от него. Вече не ни е нужно. — Стоящите наоколо повториха ентузиазирано последните му думи и отново се отдадоха на ликуване.

— Виждате как всички се радват — каза Лакан с лека усмивка. — Вудан ни призова при себе си. Нямаме повече нужда от мизерните си обиталища, защото ще живеем при него. В мястото на вечното щастие, изначалната татковина на Адакс, при корените на нашите предци. В Етера...

— Етера ли? — повтори като ехо Аруула.

Мат видя как очите на красивата варварка грейнаха.

— Така е, сестро. Вудан ми говори на сън. Каза ми къде ще намеря Етера и ми възложи да заведе там петдесет поклонници, които са с чисто сърце. — За нещастие — той дари Мат и Аруула с извинителен поглед — нашият вожд и неговият Говорещ с боговете не искаха да участват в пътуването до Етера. Казаха, че съм лъжлив пророк...

— Добре дошъл в компанията — изръмжа Мат на своя език. Прекалено добре си спомняше как се чувстваше като набеден пратеник на боговете.

— Какво стана с тях? — осведоми се той от Лакан.

— Както вече казах — рече гигантът с безстрастна усмивка, не пожелаха да участват в нашето пътешествие. Наложих да ги оставим, поради което броят ни спадна на четирийсет и осем. Ала сега Вудан ни прати заместници — вас двамата!

— Нас ли? — Челюстта на Мат увисна. Хвърли един поглед към горящите къщи. Не се съмняваше, че някъде в пламъците лежат труповете на двамата мъже, които някога са били вождът и шаманът на племето. На пръв поглед Лакан изглеждаше мил човек, но Мат не изпитваше към него капка доверие...

Махна с ръка на Аруула да дойде при него, за да се посъветват набързо.

— За какво приказва онзи тип? — осведоми се той. — Каква е тази Етера? И кой, по дяволите, е този Адакс?

— Адакс е праотецът на всички хора — обясни Аруула с нотка на дълбоко убеждение. — Създал е отново човешкия род след Кристофлуу.

— Аха — каза недотам убедено Мат. — Ами Етера?

— Етера е родината на Адакс, приказно място, над което Вудан е прострелял закрилящата си ръка, така че катастрофата да не може да му навреди. Там всичко си е така, както е било преди Кристофлуу. Място на чистота и невинност. Разбира се, синовете на Адакс се скарали и единият убил другия. Затова Вудан ги изгонил от Етера. Оттогава — допълни Аруула със страхопочитание — хората се стремят да открият отново онова място...

— Раят — рече слисан Мат, на когото историята не му изглеждаше съвсем непозната.

— Поколения наред са търсили Етера — продължи Аруула възбудено и на Мат отново му направи впечатление странныят блясък в очите ѝ. — Никой не е успял да го намери. Но сега, изглежда, Лакан е призован да отиде там.

— Оо — въздъхна Мат. — И ти му вярваш?

— Не долавям никакво коварство у него — заяви откровено варварката. — Има честни намерения. А освен това...

— Освен това какво? — попита Мат без особено въодушевление.

— ...има същата дарба като мен.

Мат всмукна дълбоко въздух.

— Мислиш, че той може...

Аруула само кимна и погледна крадешком към Лакан.

— Може да почувства всичко. Също и твоите подозрения.

— Е, великолепно. — Мат изфуча. Ако това беше филм, щеше да му даде чудесното заглавие: „В лапите на психохипитата“ ... И другите ли притежават тази дарба? — попита след това.

Аруула поклати глава.

— Не, само Лакан. — Погледна го настойчиво в очите. Маддракс, знам, че не вярваш във Вудан, а също и в Адакс. Но аз вярвам. През целия си живот съм мечтала да видя Етера, мястото, откъдето идват всички. Благоденствие, слава и вечно щастие очакват оногова, който влезе в Етера.

— Но... — Мат се помъчи да намери точните думи. — Нямам време да гоня никакви химери. Трябва да вървя към Берлин, да намеря приятелите си...

— Аруула знае това — увери го варварката и започна да говори за себе си в трето лице, както правеше често, когато имаше предвид нещо сериозно. — Аруула знае грижите на Маддракс и знае колко важно за него е да намери приятелите си. Но Вудан е избрал за нас този път. Негова е волята да идем в Етера. Там всичко е така, както си е било по-рано, в твоето време, Маддракс. Може би там ще намериш нови приятели, неща, от които ще имаш нужда при по-нататъшните си търсения... — тя въздъхна и се загледа смутено в земята. — Аруула знае, че понякога сърцето на Маддракс е тъжно, че копнее по старото време. В Етера никога вече няма да бъде тъжен...

Вдигна поглед, взря се вторачено в лицето му и той с изненада забеляза сълзи в очите ѝ.

Никога не му се беше случвало да се сблъска с нещо, което е толкова важно за Аруула. Тя не само вярваше в Етера, но беше и убедена, че с помощта на Лакан ще я намери.

Мат си пое дълбоко въздух, поразмисли малко.

Естествено, можеше да се опита да върви сам към Берлин, но нещо го караше да остане при Аруула. Харесваше я много, а може би беше права. Какво пък, ами ако тази Етера съществува наистина? Ако някое място на Земята наистина е пощадено от унищожението — по чиста случайност или пък феномен, подобен на онзи, който ги беше запратил тук?

Фактите говореха против това, но въпреки всичко Мат реши да опита. Какво имаше за губене?

— Ами добре — реши той. — Ще идем.

— Благодаря — рече Аруула и по красивото ѝ лице се изписа лъчезарна усмивка.

— Само още нещо — рече Мат кисело, — просто от любопитство. Ако след катастрофата Адакс е бил първият човек, праотецът на хората, коя тогава е била прамайката? Евакс ли?

— Кой е казал, че ни е била нужна прамайка? — отвърна Аруула с дяволита усмивка. — Женският род е устоял на катастрофата.

— Е, ясно. — Мат обърна очи. — Беше глупав въпрос...

— Е — Лакан прекъсна разговора на двамата, — какво решиха нашите приятели? Искат ли да си отидат, или ще вървят с нас?

— Ще вървим с вас — заяви тържествено Аруула и сред жителите на селото настъпи неописуемо ликуване. Хората се прегръщаха взаимно, плачеха от радост и започнаха да танцуват в кръг около Мат и Аруула. Сплетоха набързо нови венци от цветя, сложиха един от тях на Аруула. Когато понечиха да поставят другия на главата на Мат, той вдигна решително ръце.

— Само през трупа ми, ясно ли е? — изръмжа той, след което момичето, което се готвеше да му даде венеца, уплашено се отдръпна.

Лакан гръмовито се изсмя.

— И от теб ще стане един истински вярващ, Маддракс, обещавам ти — рече той. — Почакай да стигнем в Етера, тогава ще изчезнат всичките ти съмнения...

Маршрутът им водеше на изток.

Джунглите на Предалпието останаха зад тях, отстъпиха място на широки равнини, които по времето на Мат бяха плодородни обработваеми земи. Сега там растеше само жълта степна трева, в която от време на време се появяваха шасен и вакуда.

Когато Аруула съгледа едно от подобните на говеда животни, поиска да го убие, за да осигури на всички им солидна вечеря, но Лакан я възпря с аргумента, че Вудан им е наложил строг пост. До пристигането им в Етера не бивало да приемат нищо друго освен вода, инак щял да им бъде забранен достъпът до рая.

Това предписание се видя твърде странно на Мат, но той си замълча. Досега вървя заедно с тях. И щеше да продължи. Пътят им минаваше по покритото с пукнатини и буйна трева асфалтово платно, което преди незапомнени времена е било аутобан. Ръждясали и изгорели останки от коли лежаха от двете страни на шосето, отломки от едно отдавна отминало време.

„Странно — помисли си Мат, — винаги съм си представял по друг начин пътя към рая...“

По време на целия поход поклонниците пееха весели песни, които правеха невъзможно завързането на какъвто и да било разговор и Мат не можеше да научи нещо повече за тях. Лакан и хората му бяха странно отнесени, изглеждаха твърдо убедени, че в края на пътя им ги очаква раят.

Също и упованието на Аруула, че ще намери Етера, види се, нарастваше с всеки изминат километър. Мат се чувстваше като единствен скептик в групата на истински вярващите.

По едно време напуснаха широката лента на отовайя и отново навлязоха в жълтата степ. Изглежда, Лакан знаеше съвсем точно накъде трябва да се отбият, дори и без шосе, по което можеше да се върви.

Около следобеда стигнаха до равна падина, през която течеше широка река. Надлъж и нашир нямаше никакъв мост и Мат се опасяваше, че дългото им пътуване ще приключи внезапно на брега на буйните води. Но Лакан не се смути.

— Вудан ще ни води — заяви той, напълно убеден. — Сигурно ще ни пренесе през водата...

Когато след малко откъм завоя на реката се зададе широк сал, поклонниците изпаднаха в шумно ликуване, въздадоха слава на Вудан и на неговия верен слуга Лакан.

И за Аруула появяването на сала беше знак за легитимирането на Лакан като пратеник на Вудан. За Мат това не беше нищо повече от чиста случайност.

Салджията — мършав, кокалест човек в широки одежди, който вследствие на някаква генетична мутация имаше само едно око, предложи на поклонниците да ги прехвърли безопасно през реката. Лакан спазари добра цена с него и салджията се зае да ги прекара на два курса.

Когато минаха от другата страна и лодкарят отблъсна сала от брега, за да продължи надолу по реката, Мат имаше някакво странно усещане в стомаха си. Беше принуден да си спомни историите, които понякога разказваше дядо му. Бяха описания на гръцки герои, богове и титани. И на Хадес, гръцкия подземен свят, до който се стигало, като лодкарят Харон ги прекарвал през реката Стикс.

Точно така се чувстваше в момента и Мат. Сякаш бяха изхвърлени като корабкрушенци на враждебен, чужд бряг, от който вече нямаше място за бягство.

Аруула забеляза лошото му настроение и започна да му разказва колко чудесно било в Етера.

— Там няма злоба, завист и оръжия — каза му. — Човек няма нужда да се бори, за да оцелее. Всички живеят в хармония.

— Чудесно — каза Мат. — Надявам се да има и нещо за ядене, защото стомахът ми протестира.

— Естествено — отговори Аруула без увъртания, — колкото искаш и каквото си пожелаеш. Древните истории разказват, че масата се огъвала, когато Адакс празнувал сватбата с първата си жена. Вудан се погрижил за празничното пиршество.

— А, прекрасно. — Мат се намръщи. — Може би ще го направи пак — заради мен.

— Ти все още се съмняваш — установи със съжаление жената воин, — но това скоро ще се промени. Само почакай веднъж да видим пред себе си стените на Етера...

Засега обаче не виждаха нищо.

Нищо освен ниски хълмове и пуста степ, над чиято жълта трева непрекъснато вееше вятър. Тук-там минаваха покрай руините на къща, прекосяваха някое място за водопой, където пълнеха манерките си. Вудан не бе забранил пиенето на вода...

Накрая стигнаха до обширна равнина, която се простираше пред тях докдето стигаше погледът. Изглеждаше като че ли далечният хоризонт се слива с мъглявото небе. Накъдето и да погледнеш човек, не виждаше нищо друго освен пуста степ, прекъсвана от време на време само от някой и друг храст и руини. От Етера нямаше и следа, а за рая да не говорим. Леко поотрезвели, поклонниците продължиха пътя си и гледаха пустата шир.

— Е, Лакан — Мат изрече онова, което си мислеха всички. Къде е сега Етера? Никъде не я виждам.

Водачът на поклонниците запази спокойствие, явно вярата му беше непоклатима.

— Имай търпение — отговори той, поклащайки глава. — Вудан ще ни води, ще ни показва пътя за Етера. Тя е там, дори и да не можем да я видим.

Мат хвърли изпитателен поглед към Лакан и се запита дали водачът на поклонниците не го заблуждава. Но спокойствието и убедеността, които излъчваше бившият дърводелец, доведоха Мат до заключението, че Лакан мисли съвсем сериозно онова, което казва. Поне самият той беше убеден, че е пратеник на Вудан...

Поклонниците продължиха пътя надолу по хълма и напред към безбрежната равнина.

По някое време песните им секнаха. Вече не изглеждаха така ентузиазирани, както в началото на поклонничеството си, обстоятелството, че никой не съзираше и следа от Етера, понижи духа на последователите на Лакан.

Затова водачът им подхвана със звучния си глас нова песен, която напомняше на Мат за средновековен хорал. Полека-лека се присъединиха и останалите, отначало колебливо, после все по-силно. Даваха си взаимно кураж, търсеха утеха в песента си и постепенно надеждата им се възвърна.

Изведнъж на Мат му се стори — или пък това беше само измама? — че забелязва нещо на хоризонта пред тях. Беше гледка, която не хармонираше с безкрайната равнина. Нарушаваше

перспективата като в някоя зле нарисувана картина, създаваше впечатлението, като че ли огромната равнина ще свърши само след няколко хиляди метра пред тях.

Мат разтърка очите си, не искаше да повярва на онова, което виждаше, но колкото повече вървяха натам, толкова по-ясно разбираше, че не се е заблудил. От равнината пред тях се издигаше широкият гребен на хълм, който беше обрасъл с жълта степна трева и поради това не се забелязваше отдалеч.

— Виждате ли? — извика Лакан тържествуващ. — Казах ви! Това е пътят на Вудан! Той ще ни води...

Последователите му ликуваха, Аруула нададе въодушевени възгласи и дори самият Мат беше принуден да признае, че е впечатлен. Само преди миг би се заклел, че в степта няма нищо друго освен горещ въздух, а сега виждаше, че се е заблуждавал.

Колкото повече се приближаваха до тайнственото възвишение, толкова по-ясно ставаше, че всъщност това не е хълм, а някакъв вид защитен вал, който навярно служи, за да отклонява любопитните погледи от онова, което се намира отвъд него.

— Маура етера! — викаха поклонниците. — Маура етера стените на Етера. — Ликуването им се усилваше все повече и повече, въодушевляването им не познаваше граници.

Мат беше обзет от първите съмнения.

Ами ако се е заблуждавал? Ако това легендарно място наистина съществува? Място, където всичко си е както по неговото време? Нямах ли да е фантастично...?

Хвана се, че се заразява от възторга на поклонниците. Въздържаше се да пее заедно с тях, но скептичният израз в очите му изчезна. Аруула видя това. Или го почувства? Удостои го с щастлива усмивка.

Колкото повече приближаваха защитния вал, толкова по-ясно осъзнаваха колко е огромен. Мат прецени, че височината му е приблизително петдесет метра. Каквото и да се крие зад него, трябва да е нещо ценно, щом някой си е дал толкова много труд да го замаскира.

От време на време на светлината на слънцето проблясваха отделни места от вала. Поклонниците смятаха това за знак на Вудан, който им показва пътя и поздравяваха всяко просветване с шумни

радостни възгласи. Мат знаеше много добре какво е това. Видя, че валът е натрупан от руини и отломки, останки от къщи, коли и разни други неща от света, който някога познаваше. Късове бетон и камък, ръждив метал и безброй парченца стъкло се обединяваха в някакъв причудлив паметник на една загинала цивилизация.

Някога тук трябва да е имало голям град и ако Мат вземеше предвид географското разположение, небесните посоки, реката, която бяха преминали, тогава можеше да става въпрос само за Мюнхен.

Макар че Мат не знаеше много за Баварската метрополия, впечатляващият общ изглед на града се беше запечатал в паметта му. Веднъж заедно с неколцина другари беше за няколко дни в града, за да посети легендарния „Октоберфест“. Веднага бяха въввлечени в отвратително сбиване с няколко твърдоглави германци. Момците с кожените панталони не разбираха от шега. Мат с неудоволствие си спомни за остатъка от онази нощ, която прекара в спешното отделение на някаква мюнхенска болница.

Сега, когато стоеше пред развалините на световноизвестния някога град, го обзе странна меланхолия. Мисълта, че от последното му посещение е изминало може би половин хилядолетие, му навяваше тъга.

Изведнъж поклонниците нададоха възбудени викове.

— Виждате ли? — Лакан успя да накара привържениците си да го изслушат въпреки шума. — Какво ви казах? Това е още един знак — Вудан ни показва пътя!

Мат вдигна очи и видя как в подножието на гигантския вал от руини се показва вход, огромна порта, която досега оставаше скрита.

Двете ѝ крила се разтвориха със скърцане, разкриха тъмен коридор, който сигурно минаваше напъряко през защитния вал.

Поклонниците закрепяха въодушевено и се затичаха срещу отворената порта.

— Етера! Етера! — викаха те.

Аруула също ускори крачка. Мат я следваше с мъка. Не му харесваше как тези хора, без да се замислят и със сляпо въодушевление се втурнаха нататък, нямайки дори и най-малка представа какво ги очаква от другата страна.

Ами ако е капан?

Мат сметна за свой дълг да каже на Аруула, на Лакан и на другите онова, което знае.

— Почакайте де! — извика им. — Спрете за малко, по дяволите! Това не е Етера, чувате ли? Това е Мюнхен, град от старото време! Бях тук веднъж на младини и...

Поклонниците не му обърнаха внимание, дори Аруула, изглежда, не го слушаше. Всички се бяха устремили към една цел голямата порта, която им обещавахе достъп до блаженството.

— Вудан! Вудан! Вудан! — скандираха те. Тогава първите от тях стигнаха до тунела. Слепешката влетяха в него, като полудели от възторг. С крясъците си действаха заразително един на друг, бяха като в състояние на масово опиянение.

Мат искаше да задържи поне Аруула, но варварката се изплъзна от хватката му и продължи бързо напред, направо към отвора на тъмния коридор.

Мат спря, поколеба се за момент.

Ами ако наистина е капан? Неговият трениран по военному разум го съветваше да бъде предпазлив. От друга страна, не можеше да остави Аруула сама. И едно любопитство, чийто произход не можеше да си обясни рационално, го подтикваше да проучи старателно какво се намира от другата страна на вала.

С ругатня последва поклонниците, побърза след тях в мрака, който стана пълен в момента, когато двете крила на портата се заключиха с трясък зад тях. Вече нямаше връщане назад.

Радостните викове на поклонниците, които се втурнаха презглава в тунела, отекваха от високия свод. Най-отпред вече се виждаше бледа светлина, която с всяка следваща крачка ставаше все по-ярка — краят на пасажа.

Мат почувства как пулсът му се ускорява. Искеше най-сетне да разбере какво има от другата страна на високия като кула защитен вал.

Най-после стигнаха до края на тунела, излязоха на ярката слънчева светлина. Картината, която се откри пред тях, накара всички да занемаят.

Песнопенията на поклонниците рязко секнаха. Аруула замърмори някаква молитва, а Мат почувства как във всеки следващ миг всичките му съмнения и подозрения се разтварят в нищото.

Етера.

Всъщност, бяха я намерили.

Непосредствено пред тях се простираше широка улица, обградена от зелени дървета. От двете ѝ страни се издигаха великолепни сгради — разкошни барокови постройките, както и дворци от стъкло, построени през късния XX век, чиито фасади блестяха на слънцето.

Удивлението на поклонниците беше почти безгранично.

Фасадите на всички къщи бяха празнично украсени с гирлянди и бяло-сини знамена, които се развяваха на прохладния пролетен въздух. Вятърът носеше стотици благоухания, смес от аромата на цветя и етерични масла, която действаше като балсам върху дробовете на поклонниците.

В средата на широката улица, непосредствено пред поклонниците се издигаше прекрасна сграда, в която имаше две статуи. Всяка от бронзовите фигури беше украсена с цветя и пъстри кърпи, на стъпалата на сводестата зала бяха оставени жертвени дарове.

На поставените пред статуите плочи Мат откри имената на двете главни божества на европейските народи: Вудан и Оргуудоо.

Беше принуден да се ухили. Беше доста сигурен, че когато са строили халето, не са имали предвид тези двамата, защото преди половин хилядолетие Мат беше тук и разгледа сводестото хале и статуите...

Слисан и същевременно впечатлен, той се огледа. Нямахше съмнение: Това беше Мюнхен, точно такъв, какъвто го помнеше. Всичко беше вярно: къщите, улиците, сградите. Всичко беше като някога, та ако ли не и малко по-съвършено и безупречно. Никъде не се мяркаше мръсотия или смет, не се движеха автомобили. Вместо това навсякъде се виждаха хора в пъстри дрехи, които подскачаха наоколо необуздано весело, танцуваха и пееха по улиците и славеха Вудан.

На всички ъгли имаше в изобилие неща за ядене и пиене, но никой, изглежда, не плащаше за това. Мат видя бликащ извор, с чиято бистра вода хората се освежаваха. Водеха живот в лукс и безгрижие. Никъде не се виждаха оръжия, никъде страх по лицата. Очевидно Етера беше някакъв друг свят. Истински рай. Но как е възможно това?

Как беше възможно всред всичката разруха и упадък да се запази този оазис на цивилизацията и благоденствието?

— Не питайте, братя — каза Лакан, сякаш отгатнал мислите на Мат. — Приемете прибежището на Вудан такова, каквото е подарък за нас смъртните, които сме избрани да живеем на това свято място.

Поклонниците изръкопляскаха ентузиазирано, а Аруула хвърли към Мат тържествуващ поглед.

— Какво ще кажеш сега? — попита го.

— Аз... нямам думи — промълви той. — Това е невероятно.

— Вярвайте, братя и сестри — прозвуча внезапно някакъв непознат глас, — защото това е единственият начин да се разбере всичко тук. Вярвайте с всичката сила на душата си — Вудан ще ви възнагради.

Поклонниците се обърнаха и видяха мъж в дебело расо, който се беше приближил незабелязано до тях. Непознатият хвана качулката на тогата си и я дръпна назад. Показа се кръглото лице на млад мъж. Излъчваше доброжелателство и учтивост, а косата му беше с тонзура, която му придаваше прилика със средновековен монах.

— Добър ден — поздрави той с усмивка и нисък поклон. Името ми е Маатин.

— Аз съм Лакан от камбоо дан — представи се водачът на поклонниците. — Това са моите ученици. Последвахме зова на Вудан, който той ми предаде на сън. Вървахме дълго, но никога не губехме вярата си и ето ни тук.

— Слава на Вудан — извика монахът. — Той призовава своите при себе си. Ние, неговите предани слуги, величаем мъдростта и решението му. От мое име и от името на моите братя, които управляваме светия град Етера, ви приветствам с добре дошли.

— Благодаря ви — отвърна Лакан и всред поклонниците отново избухнаха френетични възгласи. Сега знаеха със сигурност — бяха намерили Етера, рая, който им бе обещан в древните писания, прамястото на новото човечество.

— Този град ви принадлежи — продължи Маатин. — Вудан ви е избрал. Можете да правите каквото пожелаете. Отсега нататък сте деца в неговите градини, няма нужда да се грижите за нищо. Трябва да ви спомена само едно условие.

— Кажи го — настоя Лакан. — Никое усилие няма да е прекалено голямо за нас.

— Оръжията ви — рече монахът и посочи огромния меч, който Аруула носеше на гърба си. — Тук няма да са ви нужни. Това е място на мира и щастието. Желанието на Вудан е да оставите оръжията и да станете деца на мира.

— Така да бъде — потвърди без колебание Лакан. Бръкна под широката си тога, измъкна дълъг цял лакет нож и го подаде на монаха.

Последователите му направиха същото. Почти всеки от тях беше скрил нож или тояга в широките гънки на одеждата си. Мат и Аруула можеха само да се поздравят със задна дата, че се бяха присъединили доброволно към похода на поклонниците...

Също и варварката остави меча си без колебание, даде го на монаха, който събра всичките оръжия. Мат се слиса от факта, че Аруула без церемонии се раздели с оръжието си.

Но откакто влязоха в града, младата жена беше като отнесена. Изглежда, това място имаше върху нея магическо въздействие. Оглеждаше се поразена наоколо, удивлявайки се като дете в магазин за играчки.

— Това там — каза Маатин неочаквано. — Би трябвало да го предадеш, брате.

— Какво? — Мат, който беше потънал в мисли, едва сега схвана, че говореха на него.

— Пистолета ти — поясни монахът. — Трябва да го предадеш, ако искаш Вудан да ти разреши достъп до Светия си град.

Мат беше смаян. Не толкова от факта, че монахът искаше от него да му предаде оръжието, а защото знаеше какво е това пистолет! Беше ли възможно това? Дали на това място са запазени не само фасадите на къщите, но и знанията от старото време?

Мат го обзе любопитство. Трябваше да разбере истината.

Бързо се освободи от кобура и го подаде на монаха. Предаде и бойния си нож, макар и с натежало сърце. Задържа единствено безобидното наглед парче пластичен експлозив заедно с взривателя, който носеше със себе си. Не толкова, че нямаше доверие на Маатин, а защото в ръцете на невежи можеше да причини ужасни неща.

— Добре — констатира монахът със задоволство. — Сега ще ви настаня. През тази първа нощ в Етера ще бъдете почетни гости на моя орден и ще дадем голям банкет в чест на вашето пристигане. Утре ще излезете да си потърсите собствено жилище. Цялата Етера е на ваше

разположение. Има място за много деца на Вудан. Старият ви живот свърши. Никога вече няма да почувствате тъга, немотия или страх. Добре дошли в рая...

Маатин не беше преувеличил. Когато Мат и Аруула видяха стаята, която им дадоха, почувстваха се направо като на седмото небе.

Аруула весело се метна на мекото легло, потъна в ослепително белите чаршафи, а Мат посегна към купата с пресни плодове и изяде с наслада една червена ябълка.

Седалището на орденa се намираше във великолепна готическа сграда, която Мат помнеше като някогашно кметство. Долу на площада бяха в ход приготовленията за тържествения банкет.

Мат наблюдаваше от прозореца на стаята как двайсетина монаси, облечени като Маатин, нареждаха дълги маси и пейки. Направиха няколко огнища, донесоха бурета с бира и вино.

„Бира“ — помисли си Мат ухилен. Още едно нещо, което в Мюнхен очевидно не се е променило през последните столетия... Вдигна очи, плъзна поглед по редиците къщи, които се простираха от другата страна на площада. Никъде нямаше и следа от разруха. Всичко изглеждаше така, сякаш е построено едва преди няколко години.

Как, за Бога, беше възможно това? Дори по някаква причина Мюнхен да е останал невредим при голямата катастрофа, зъбите на времето щяха да оставят следите си върху къщите. Кой се криеше зад Етера? Бяха ли това Маатин и неговият орден? Или пък чудодейната сила на Вудан?

Мат си задаваше всичките тези въпроси, ала интересът му към изясняването им чезнеше след всяка изминала минута.

Може би това се дължеше на факта, че тук беше като у дома си и за пръв път от много дълго време насам имаше чувството за утеха и сигурност. Това беше неговият свят и той се радваше, че ще може да върви по улиците на града и да води живот, какъвто беше водил някога — много време, преди един нагорещен до червено отломък от Вселената да се сблъска със Земята и да сложи внезапен край на цивилизацията...

Аруула пристъпи до него и погледна също през високия прозорец.

— Е? — попита го тя.

— Съжалявам — рече Мат. — Всъщност това място не би трябвало да го има, но то съществува. Ти беше права, а аз — не.

Жената воин го удостои с открит поглед.

— Все ми е едно дали съм права, или не съм — каза тя. Искам само да бъда щастлива. А искам и ти да си щастлив.

Мат гледаше втренчено през прозореца, видя как лъчите на залязващото слънце обагрят в златисто покривите на града.

— Аз съм щастлив — увери я той и притегли Аруула към себе си. Младата жена уви ръце около шията му. Устните им се приближиха и се срещнаха в огнена целувка.

— Сега можеш да ми покажеш всичко — прошепна тихо Аруула. — Искам да опозная твоя свят, да видя всичко, за което си ми разказвал.

— Ще стане — увери я Мат. — Ще го направиш...

Тя се сгуши в него, по-нежно и по-любвеобвилно, отколкото беше очаквал. Целунаха се отново. Тогава хвана ръката му, поднесе я към връзката на препаската си. Мат освободи възела... и малкото парче тарашка кожа се смъкна на пода.

Легнаха си, отпуснаха се върху меките чаршафи. Потопиха се в опиянението на пълно щастие, а откъм двора достигаха до тях приглушените гласове на монасите.

Слънцето беше залязло, когато камбаната от кулата удари. Огньовете на площада пред зданието хвърляха светло сияние, потопяваха фасадата на старото кметство в трепкаща светлина.

Поклонниците от групата на Лакан, които нахлуха по широкото стълбище, бяха заведени от монасите на местата им по масите. Вярващите бяха свалили старото си облекло и сега носеха леки туники от пъстър плат, които им бяха дали монасите.

Също и Аруула беше заменила препаската си с оранжева туника, която добре подчертаваше стройната ѝ фигура. Мат, напротив, реши да запази униформата си — прокъсаната дреха му бе станала нещо като втора кожа. Но той поне изпра основно маскировъчния костюм, за да му придаде донякъде вид „като за пред хора“.

Седнаха на дългата маса, която монасите бяха поставили. Маатин, който очевидно заемаше високо място в ордена, се изправи и начена кратка реч, която всички слушаха прехласнато.

— Деца на Вудан — започна той. — Аз и моите съграждани се радваме да ви поздравим с добре дошли в Етера. Волята на Вудан е да бъдете тук. Ние, преданите негови слуги, ще се опитаме да направим живота ви възможно най-приятен и да отгатваме по очите ви всяко ваше желание. Каквото и да поискате, ще се опитаме да изпълним всяко ваше желание, каквато е волята на Вудан. Както аз, така и моите братя от ордена сме ваши предани слуги. Викайте ни винаги, когато имате нужда от нас. Защото сме се посветили на тази служба. Вие обаче сте избрани от Вудан.

— Да — извика някой силно, — така е! Ние сме избраниците!

Поклонниците неудържимо ликуваха и се смееха. Никъде не се чуваше единствено звучният бас на Лакан. Мат напразно се опитваше да открие на трапезата водача на групата поклонници.

— Къде е Лакан? — попита той Аруула. — Виждаш ли го някъде?

Жената воин се озърна с търсец поглед, ала и тя никъде не съгледа исполина дърводелец.

— Може би се храни другаде — каза тя. — Все пак той е човекът, на когото е говорил Вудан.

Това не убеди Мат, но нямаше време за размишления. Защото в следващия момент се появиха неколцина монаси с големи сребърни подноси.

Мат чу как червата му куркаха — след всичкия пост нямаше да навреди, ако между зъбите му попаднеше нещо по-порядъчно. Макар че опитът му с постапокалиптичната кухня не беше най-добрият. Не намираще, че месото от плъхове е кой знае колко вкусно, а и не успя истински да свикне с бръмбарите, ларвите и печените на шиш гигантски насекоми.

Аруула видя лицето му и беше принудена неволно да се изсмее.

— Угрижен си — констатира тя.

— Да — потвърди той, нерадостно ухилен. — Какво ли има за ядене?

— Надявам се за печени на шиш белити — обясни епикурейски жената воин.

— От това се и опасявах. — Мат изстена. — Бих предпочел един хот-дог...

Един монах донесе голяма сребърна табла, която постави на масата точно пред Мат.

— Слава на Вудан — каза той тържествено, после вдигна капака. Отдолу се показаха хамбургери и сандвичи с дебела плънка, сочни хот-догове, както и златистожълти пържени картофи.

Мат почувства как някаква дебела буца се раздвижи нагоре-надолу по гърлото му.

— Но... такова нещо не съществува — простена той.

— Това са нещата, които винаги си си пожелавал — каза Аруула с усмивка. — Виждаш — Вудан се грижи и за теб.

— Точно така изглежда — потвърди Мат, изгубил ума и дума. Във всеки случай, несъмнено познава някой добър американски ресторант...

Донесоха още един поднос и го поставиха пред Аруула. Но когато този път вдигнаха капака, откри се планина от бяло месо от белит, от което се разнесе остра миризма.

— Слава на Вудан — извика Аруула и се нахвърли с пръсти върху любимото си ястие.

И Мат се зае енергично, похапна си с удоволствие — прекалено много време беше минало, откакто бе изял последния си хамбургер. Едно нещо трябваше да се признае на монасите от Етера — наистина умееха да глезят гостите си.

Мат погълна доста чийзбургери, дъвчеше хрускави пържени картофи. Чувството, което го изпълваше, беше неописуемо. Всъщност за момент му се стори, сякаш си е отново вкъщи, седи с приятели на барбекю в градината, а всичко останало е било само един лош сън.

Беше толкова въодушевен, че дори не му хрумна да попита откъде монасите имат рецептата и продуктите за хамбургерите, как така знаеха, че Аруула най-много обича да яде белити и как така на всеки поклонник се поднасяше тъкмо онова, което най му се нрави.

По някакъв съдбовен начин това му се струваше като нещо, което се разбира от само себе си. Както и на всички други, които седяха с него на масата. Изпълваше го своеобразно чувство за щастие и в този момент това място му изглеждаше като земен рай.

Аруула не се чувстваше по-различно.

Още като малко момиче бе мечтала да търси и открие Етера. През първите години след отвличането ѝ от ордата на Зорбан този свят

на мечти беше за нея убежище, светиня. Сега сънищата ѝ се бяха превърнали в действителност — и дори далеч надхвърляха представите ѝ. Тук нямаше нужда да се бори, не беше необходимо да бъде непрекъснато нащрек и да се страхува за живота си.

Тук можеше да се събуди жената у нея.

Погледна отстрани към Маддракс.

До този момент винаги се бе възхищавала от него, имаше го не само за свой спътник, но и за господар. Сега започна да гледа на него с други очи, с очите на любеща жена.

Дари го с нежен поглед, наведе се към него, за да му прошепне нещо на ухото..., когато изведнъж видя как след всеки изминал миг яденето в ръцете му се превръщаше в гъстотечна зелена слуз!

Аруула се отдръпна ужасена, присви очи. Когато отново ги отвори, видението беше изчезнало, Мат отново държеше увит в хляб кренвирш — „коттон“, — от който порядъчно си отхапваше.

Младата жена поклати глава, запита се дали наистина е видяла нещо, или само си е въобразила. След няколко минути вече не можеше да каже със сигурност.

Предположи, че дългият поход и трудностите през последните седмици са причината за лошата шега, която си правеха с нея сетивата ѝ. И реши да не казва на никого.

Кръглото помещение беше тъмно — мрачно като фигурите, които мълчаливо се бяха събрали там.

„Чувствам смущение... смущение отсам стените на нашия град...“

Гласът не се чуваше, а звучеше непосредствено в мозъците на съществата. Създанията, чиито лица не се виждаха под широките качулки, размениха помежду си питащи погледи.

„Смущение ли? Как е възможно? Всички хора, които притежаваха дарбата, бяха отстранени, както заповядахте.“

„Не — дойде резкият отговор, — трябва да има още някого. Някой, за когото не знаем. Някой, който може да приема посланието и да пребивава инкогнито между нас...“

„Ако сте прав, трябва да го намерим.“

„Трябва да го намерите. Той е опасен за нас и в никакъв случай не бива да се изплъзне. Намерете го и го убийте...“

Следващата сутрин Мат придружи Маатин на разходка из града. Любезният монах изяви готовност да му покаже всичко. Пътуваха с малка каляска, теглена от кон — не фреккойшер, не вакуда, не и ефрант, а съвсем обикновен кон, с опашка и грива и който вървеше с краката си. Мат почти беше забравил как изглежда такова нещо.

По широката, красива улица стигнаха до голяма, напомняща за древния Рим арка, която се издигаше над нея. Оттам се насочиха на север и Мат отново позна няколко сгради, които му бяха направили впечатление при първото му посещение в Мюнхен, което за него беше само преди шест години, а за останалия свят — преди няколко столетия.

От време на време ги срещаха други превозни средства, които бяха управлявани само от монаси, които превозваха хранителни продукти и други стоки. Поклонниците, които изпълваха улиците на града, вървяха пеш. Нямаше нужда да работят и всичкото време беше на тяхно разположение — за какво им е превозно средство?

Мат никъде не успя да открие коли и мотоциклети — вероятно липсваше бензин, за да ги използват. Затова пък много къщи и редица улици бяха електрифицирани. Изглежда, енергията за това идваше от някаква скрита електроцентраля. Информира се по въпроса от Маатин — и в отговор узна, че „светлината без огън“ била още едно чудо на Вудан. Мат стигна до заключението, че монасите сами не знаеха откъде идва електричеството. Изглеждаше, че много неща в града функционират по странен начин, без някого да го е грижа за това.

Завиха по друга широка улица, която в старото време трябва да е била една от главните транспортни артерии на града. Обиколиха града в широка дъга, по протежение на гигантския защитен вал, натрупан около морето от къщи.

На кръстовищата имаше светофари, които вече не служеха за нищо. Мат видя огромни рекламни табла за продукти, които отдавна вече не можеше да се купят. Всичките тези неща отдавна, отдавна бяха загубили смисъл — и въпреки това бяха така добре запазени, че човек би си помислил, че изживява един хубав пролетен ден в 2012 година...

Районът, обграден с вала, беше огромен. Мат прецени, че заема около една пета от територията на някогашния град. Когато човек беше на улицата, съвсем нямаше чувството, че се намира зад висок като кула вал.

— Кой е натрупал тези стени? — осведоми се от Маатин.

— Това е дело на Вудан — отвърна монахът, докато спокойно направляваше каретата по асфалта. — Всичко това го е създал Вудан. Прострял е закрилящата си ръка над града, когато дошла Кристофлуу, и се погрижил никакви неверници да не оскверняват тази свещена земя. Най-после това е било и мястото, където е поставено новото начало на човешката история.

— С Адакс ли? — отгатна Мат.

— Така е. Той е бил праотецът на човечеството. Всички ние сме произлезли от него. А вие, които бяхте избрани, сте негови наследници.

Приблжиха се до редица къщи, от чиито входи се стичаха тълпи вярващи. Махаха им с ръка и се смееха неудържимо, а Маатин им подхвърли няколко от плодовете, които караше на капрата на каретата. Вярващите улавяха плодовете във въздуха, лудуваха буйно наоколо — като деца.

Всъщност Мат не успя да види между тях никакви деца. Също и стари хора. Ако паметта не го лъжеше, и между последователите на Лакан нямаше нито деца, нито старци. Какво ли означава това?

Попита Маатин и монахът го удостои с един загадъчен поглед.

— Такава е волята на Вудан — обясни после. Явно богът беше удобен за всякакво обяснение. — Който иска да дойде в Етера, трябва да е готов за дълъг, а понякога и изпълнен с опасности поход. Вудан е милостив бог. Не иска да подлага на такива изпитания невръстни деца и старци. Затова не ги призовава при себе си.

— Разбирам — рече Мат.

Искаше да попита още нещо..., когато пред тях изведнъж се появи огромен строеж от бетон и стомана, който се издигаше на един хълм и изглеждаше като гигантска арена. Над него се разгръщаше шатровиден покрив от блестящо стъкло, до него стърчеше остатъкът от огромна някога кула.

Позна останките на мюнхенската телевизионна кула и стария олимпийски стадион. През 2006 година беше едно от местата, където се играеха мачовете на световното първенство по футбол, тъкмо в годината, когато Мат беше преместен на служба в Берлин. Гледа някои мачове по телевизията...

— Какво е това? — попита, въпреки че се досети за вероятността през последните столетия да са започнали да използват стадиона за различни цели.

— Това — отвърна гордо Маатин — е темпла вудан — храмът на Вудан. Жителите на Етера могат да се движат свободно навсякъде, само това свято място им е запретиено. Това е и най-голямата сграда в града. На смъртните им е забранено да влизат незвани в нея. Позволено им е само когато Вудан ги повика.

— Когато ги повика ли? — Мат повдигна вежди.

— Естествено — обясни кротко Маатин. — Това е градът на Вудан. Понякога ни вика при себе си, за да ни предаде важни послания... законите си... волята си.

— И по какъв начин ни призовава? — попита Мат.

Маатин го дари с чистосърдечна усмивка.

— Имай търпение, брате — рече. — Когато му дойде времето, ще научиш.

— Аха — каза Мат, не разбирайки нищо и сега, както и преди. Колкото и да се радваше, че поне един град е оцелял след голямата катастрофа и колкото и да изглеждаше Етера като рай — нещо тук беше прекалено мистериозно и събуждаше у него неприятно чувство...

Следобед пристигнаха нови поклонници и Мат, Аруула и другите трябваше да напуснат квартирите си в старото кметство и да си потърсят нови жилища.

Избраха си къща, която имаше добър изглед към темпла вудан. Аруула искаше да бъде по възможност най-близо до своя бог, а Мат чувстваше, че огромният строеж го привлича по някакъв тайнствен начин. Предизвикваше у него някаква омая, която трудно можеше да си обясни.

Недалеч от стадиона имаше къпалня, някогашен закрит плувен басейн, зад чиито стъклени стени растяха буйно екзотични растения. Мнозина от поклонниците, които бяха пристигнали в Етера едва през последните дни, се отморяваха тук от напрежението на дългия поход. Плуваха в големите басейни, подлагаха се на обливания с топла вода или на масажи. Красиви млади жени, които не носеха върху телата си нищо друго освен фини, почти прозрачни туники, имаха грижата да глежат посетителите на къпалнята и да отгатват по очите им всяко тяхно желание.

Мат и Аруула също посетиха къпалнята, която им беше препоръчана от няколко други поклонници. Малко спокойствие и отмора нямаше да им се отразят зле.

Жената воин не се колеба дълго. Бързо смъкна туниката си и смело се хвърли с главата напред в един басейн. Голата ѝ кожа блестеше като алабастър, преди да се потопи всред пръски в синята вода.

Останалите мъже и жени лудуваха наоколо като деца. Бяха безгрижни, без страх, мнозина — за пръв път през живота си. Онова, което оставаше зад стените на Етера, изглежда, отдавна го бяха забравили...

Мат свали дрехите си и скочи след Аруула. Мигът, когато се потопи и бе обгърнат от освежителната влага, му се стори истинско избавление. Изплува, после с Аруула се състезаваха по плуване, задяваха се и се смееха. Мат имаше усещането сякаш е юноша на плажа в Дейтън Бийч. Чувстваше се млад и щастлив. Малкото съмнения, които беше изпитвал, занапред бяха отмити от хладката вода.

Когато с Аруула излязоха от водата, бяха посрещнати от две дългокоси красавици, които пристъпиха към тях с предизвикателно поклащащи се гърди и им подадоха снежнобели кърпи. Избърсаха се, увиха кърпите около хълбоците си и бяха заведени от усмихващите се, но мълчаливи момичета при леглата за масаж.

Мат легна с готовност, отпусна се и остави красавицата да мачка напрегнатите му мускули. Аруула, която никога преди това не беше се подлагала на масаж, малко се поколеба. После и тя легна на твърдото легло, зачака скептично какво ще последва.

Стресна се, когато младата жена с дългата руса коса я докосна. Но в следващия момент уханието на етеричните масла стигна до носа ѝ и го обласка. Дишаше дълбоко и си отпочиваше, наслаждаваше се на начина, по който нейната благодетелка плъзгаше опитните си ръце по гърба ѝ.

— Човече — чу да казва Мат, — какъв живот...

Тя затвори очи. Пое съблазнителното благоухание с носа си, приятно галещата музика — с ушите си и заспа.

Когато отново се събуди, не можеше да каже колко време е минало. Отвори очи, с поглед настрани се увери, че Мат все още лежи

до нея.

Тогава погледна надолу към проблясващата водна повърхност на басейна, видя собственото си отражение и това на младата жена, която я масажираше. Ала вместо прелестното като картина лице, обгърнато от руси къдрици, в огледалната вода Аруула зърна черна, люспеста демонска мутра!

Стресна се и размаха ръце. Младата жена, която я масажира, се отдръпна уплашено и загледа объркано.

— Всичко ли е наред? — попита Мат.

Аруула се изправи, разтри слепоочието си. Изведнъж почувства пулсираща болка в главата си.

— Няма нищо — излъга тя. — Само съм уморена, това е всичко.

— Напълно ли си сигурна? — Мат я измери с угрижен поглед.

— Сигурна съм. — Аруула кимна и от сърце си пожела наистина да беше толкова сигурна...

През цялата вечер Аруула почти не говореше. Откакто бяха в къпалнята, явно нещо я потискаше. Мат се питаше каква ли е причината.

Имаше чувството, че спътницата му е видяла нещо. Нещо, което я е уплашило и трайно е помрачило радостта ѝ, че е намерила Етера.

На вечерята, която монасите раздаваха на един обществен площад недалеч от храма, отново бяха сервирани изискани лакомства, но Аруула явно нямаше апетит. Без настроение човъркаше бифтека от шасе, не преглътна нито хапка. Очевидно нещо много ѝ тежеше на душата. Накрая Мат вече не издържа. Реши да я попита.

— Знаеш, че можеш да ми се довериш — каза той със сериозен тон.

Младата жена вдигна очи, отправи към него тъжен поглед. Накрая кимна.

— Тогава защо имаш тайни от мен? — поиска да разбере Мат.

— Нямам тайни от теб — увери го жената воин, но не я биваше като лъжец. Тъжно отпусна глава, втренчи се в чинията си.

— Какво има? — попита Мат. — Виждам, че нещо те потиска. Кажи ми, може би ще мога да ти помогна...

Варварката поклати глава. Умееше да оцени предложението на Мат, но никой не можеше да ѝ помогне. Беше на път да загуби разума си, видя неща, които в действителност не съществуваха.

Е, тъй като мечтата на живота ѝ се изпълни и намери Етера, явно желанието на Вудан беше тя да загуби разсъдъка си. Може би това беше цената, която трябваше да плати за дарбата, с която я бе удостоил...

Мат стисна устни. Виждаше, че нещо страшно терзае спътницата му, но не можеше да стигне до сърцето ѝ.

Забеляза, че един друг вярващ, дребен брадат мъж с изпъкнали очи, я наблюдава подозрително от съседната маса.

— Има ли някакъв проблем? — осведоми се Мат.

— Тази вещица — каза поклонникът и посочи Аруула. — Тя е проблемът.

Младата жена вдигна очи, отправи към мъжа печален поглед. В чертите на лицето ѝ не се забелязваше и следа от гняв.

— Какво ще рече това? — Мат не разбираше нито дума.

— Ами попитай самата нея — продължи да се заяжда поклонникът. — На път е да загуби правата си вяра. Съмнява се. Тя е еретичка.

„Еретичка... еретичка...“

Думата се понесе от маса на маса като магическа формула, упорито се замърмори. Отвсякъде поглеждаха крадешком към Аруула, някои от тях — с неприкрита враждебност.

Мат забеляза как вътрешната му аларма започна да пици. Ситуацията не се развиваше много благоприятно. Някои от поклонниците се надигнаха със стиснати юмруци.

— Тя е една от тях — изсъска брадатият. — Съмнява се във Вудан! Трябва да съобщим за нея.

— Нищо няма да се съобщава — изръмжа Мат и се надигна от масата. Измери другите вярващи с леден поглед, който таеше в себе си скрито предупреждение. — Само е уморена, това е всичко. Нямате право да преценявате вярата ѝ.

Притегли към себе си Аруула, която апатично се остави на волята му. Напуснаха банката, следвани от подозрителните погледи на вярващите.

— Пазете се! — извика им брадатият. — Вудан няма милост към враговете си. Еретиците и съмняващите се биват изгаряни. Такъв е законът! Пазете се, чувате ли...?

И за пръв път на Мат му мина през ума мисълта, че това място не е чак толкова райско, както всички си мислеха...

Тъмни облаци закриха бледия сърп на луната и се погрижиха да се възцари пълен мрак. Падна мъгла и пепелявосиви изпарения запълзяха по улиците, озарявани зловещо от светлината на фенерите.

Големият сън се спусна над града. По улиците не се мяркаше жива душа. Който бе успял навреме да се прибере вкъщи, спеше в леглото си. Когато умората бе застигнала на стълбището на дома му, там се бе и свлякъл.

Някаква чужда сила се бе постарала всяко човешко същество в очертанаята на градските стени да заспи. Никое човешко око не биваше да зърне тъмните фигури, които притичваха приведени през улиците, безшумно, сякаш се рееха над земята.

Носеха дълги мантии с качулки, които се спускаха ниско над тъмните им лица. Като призраци се плъзгаха в мъглата, оглеждаха се с черните си очи. Сетивата им се опитваха да доловят дирята, да открият смущението, за което им съобщи Учителят. Трябваше да намерят източника и да го отстранят. Опасността да бъдат разкрити беше твърде голяма...

Носеха се бързо из улиците, оглеждаха входовете на къщите. Понякога влизаха и вътре, наблюдаваха хората в съня им. Навеждаха се над тях, виждаха реакцията на лицата на спящите и знаеха, че в този момент над сънищата им се спускат мрачни сенки.

Хора... толкова слаби и крехки. Забулените същества устояваха на изкушението да впият зъби в меката, топла кожа и да изсмучат живота от беззащитните човеци. Но трябваше да изпълнят задачата — задача, която беше по-важна от всичко друго...

„Тук няма никого...“ — витаеше шепнешком и призрочно в съзнанието им, докато разговаряха на големи разстояния един с друг.

„И тук няма. Учителят навярно се е заблудил...“

„Учителят никога не се заблуждава. Той не може да се заблуди. Казва, че има смущение. Трябва да го открием... открием... открием...“

„Има и друг подслушвач.“

„Как е възможно това?“

„Не знаем... трябва да го отстраним.“

„Големият план е застрашен...“

Изведнъж... промяна, забележимо напрежение. Лека следа от страх.

„Тук има човек... Големият сън не му влияе. Събужда се...!“

„Къде е? Идваме при теб.“

„Трябва да го унищожим!“

„Да го унищожим! Да го унищожим...“

Слобак отвори очи и с облекчение установи, че не се намира в гнездо на тараци.

Било е само един кошмар. Тъмните, покрити с козина създания със святкащи очи и жълти зъби го дебнеха от всички страни, още малко и щяха да го разкъсат с острите си нокти...

Но всичко беше отминало.

Малкият човек си пое дълбоко въздух, огледа се трескаво. Лежеше на стъпалата на дома си в Етера. Очевидно е заспал, строполил се е направо на прага.

Слобак беше принуден да се изсмее.

Виното. Пи твърде много от него. Ферментираният гроздов сок имаше удивително въздействие върху него. Уморяваше го и го правеше тромав, а понякога ставаше причина да го преследват лоши сънища, спомени от миналото.

Разбойнически номадски племена, коварни тараци, които нападаха през нощта...

Но всичко това остана далеч зад гърба му. Вудан бе повикал Слобак в Етера. Тук той, както и другите поклонници, които живееха зад закрилящите ги стени на градския вал, бяха на сигурно място. Той никога вече нямаше да се страхува за живота си. Никога вече. Щеше да умре като старец в леглото си, както му бе обещал Вудан...

Дребният човек понечи да се изправи на крака и да си влезе вкъщи, когато с крайчеца на очите си забеляза някакво движение.

Обърна се — и рязко си пое дъх, когато видя как редица тъмни фигури заплашително се отделиха от мъгливите изпарения.

— Какво...?

Разтърка очи, примига, за да прогони видението, ала то си остана. За разлика от тараците, които беше сънувал, фигурите с качулатите мантии не бяха съновидения. Бяха истински.

— Кой сте вие? — попита Слобак и неволно се отдръпна назад, нагоре по стълбите.

Забулените фигури не отговориха. Но безшумният начин, по който се приближаваха, странният маниер, по който се движеха, го плашеше.

— Какво... искате от мен? — попита той с натезал език. Препъна се, падна гърбом на стъпалата.

Придойдоха от всички страни, обградиха го — и той успя да види лицата, които бяха скрити под качулките.

Пронизителен писък се откъсна от гърлото му и раздра нощната тишина. Неподправен ужас обзе Слобак и му отне разсъдъка само за части от секундата, преди остър шип да се стрелне и със страховита сила да пробие черепа му.

Аруула се стресна от съня.

Младата жена беше окъпана в пот. Косата ѝ лепнеше на мокри къдрици по кожата ѝ, дишаше на пресекулки.

Имаше сън... ужасен кошмар. Видя демони, мрачни създания с отвратителни муцуни. После чу някакъв писък, който беше толкова силен и пронизителен, че я откъсна от съня ѝ.

Седна изправена на леглото, огледа се объркано наоколо. Маддракс лежеше до нея. Широките му гърди се надигаха и спускаха равномерно под чаршафа. Сънят му беше дълбок и здрав. Изглежда, не беше чул писъка...

Още докато се опитваше да открие дали ужасният вик е бил действителен, или само част от съновидението ѝ, погледът ѝ попадна на прозореца, през който проникваше бледата светлина от улицата.

Почувства неустоим порив да стане и да погледне навън. Претича боса през помещението и погледна надолу към улицата.

Отначало видя само фасадите на къщите с техните тъмни прозорци и входове и облаците мъгла, които пълзяха по улиците. Изведнъж обаче доби впечатлението, като че ли асфалтът се движи — и зърна страшните фигури, които безшумно се стрелваха в мъглата...

Аруула преглътна с мъка, затвори за момент очи. Но когато ги отвори, призрачните видения бяха все още там. Носеха тъмни мантии с качулки, изглеждаше, като че ли се реят във въздуха над улицата. Стичаха се от всички посоки и се насочваха към храма на Вудан.

Жената воин забеляза как пулсът ѝ се ускори. Или тя окончателно беше загубила разсъдъка си, или тези същества бяха истински колкото и самата нея, а не някаква измамна картина на сетивата ѝ.

Аруула си пое дълбоко въздух и взе решение. Трябваше да разбере истината. Ако нещата, които видя, бяха действително реални,

искаше ѝ се да разбере какво означаваха.

Бързо наметна туниката си и на пръсти отиде до вратата. За момент ѝ мина през ум да събуди Маддракс и да го информира за странните събития. Реши обаче друго. Не желаше да излага спътника си на ненужна опасност. Тя беше онази, която е видяла странните неща, значи и сама трябваше да се справи...

Дари го с един последен, изпълнен с любов поглед и за кратък миг я обзе опасението, че никога вече няма да го види. После отвори тихо вратата и се измъкна навън, слезе по стълбището, което тихо поскърцваше под краката ѝ.

Открехна съвсем леко външната врата, огледа навън и видя фигурите с качулките да минават по улицата покрай нея.

Кои бяха тези създания?

Не изглеждаха като хора. Широкият черни мантии, които носеха, покриваха фигурите им. Вървяха странно приведени, при това не предизвикваха никакъв шум. Човек почти би повярвал, че се реят над земята. Като духове се носеха в мъглата към огромния храм, който се извисяваше на хълма.

Странно чувство обзе Аруула. Беше същият непонятен страх, който изпитваше при виденията си: първия път, когато пред очите ѝ храната се превърна в зелена слюз, втория — когато си помисли, че в отражението на младата жена вижда отвратителна муцуна.

Сега отново чувстваше този необясним страх, но този път беше решена да стигне до първопричината на нещата.

Варварката изчака и последната забулена фигура да отmine къщата. После изтича на улицата, придържаше се към сенките, които хвърляха фенерите, и минаваше бързо от къща към къща.

Забулените фигури не я забелязваха. Събираха се от всички посоки — и бяха много. Аруула преброи десетократно повече от броя на пръстите си и изглеждаше, че стават все повече. Уверено се насочваха към храма на Вудан.

Аруула чувстваше почти физически заплахата, която се излъчваше от забулените същества. Какво ли търсеха тези изчадия адови в храма на Вудан? В каква ли тайна е обгърнато това място? Сега прокле обстоятелството, че бе предала мечата си. В тази ситуация би ѝ придал някаква сигурност.

Жената воин следваше фигурите нагоре по хълма, промъкваше се приведена от храст към храст. Със затаен дъх следеше как сред огромните стени на храма сякаш някаква призрачна ръка отвори скрита врата, за да пропусне немите създания. Не разговаряха едно с друго и въпреки това, изглежда, се разбираха. В главата на Аруула цареше странно жужене, откакто наблюдаваше непознатите...

Храмът ги пое всичките, заприлича на живо същество, което ги поглъща в мрачната си утроба. Накрая и последното от тях изчезна във вътрешността на гигантския строеж — а вратата все още стоеше отворена.

Аруула не се поколеба нито за миг. Още преди да се замисли за последствията от своите действия, скочи и побягна към вратата. Двете ѝ метални половини вече се движеха една към друга, заплашваха да се затворят.

Варварката ускори крачка, изстиска всичко от мускулестото си тяло. Приблужи се пъргаво като хищна котка, пригответи се за скок и стремглаво се изстреля през широката вече едва две лакти пролука.

Приземи се твърдо върху голия каменен под, претърколи се и отново беше на крака. Зад нея металната порта се заключи с глух тътнеж.

Аруула си пое дъх.

Беше във вътрешността на храма — друг беше въпросът как щеше да излезе оттам...

Влезе предпазливо в коридора, който се простираше от другата страна на портата. Стените му бяха от онзи студен, гладък камък, който Маддракс наричаше „бетон“. Коридорът беше осветен от някакво странно зелено сияние, чийто източник Аруула не можеше да открие.

Леден мраз скова сърцето ѝ и я накара да изтръпне. Чувстваше, че това е място на Злото и на гибелта. Но как беше възможно? Това не беше ли святото убежище на Вудан? На бога, който е създал всички...?

Мисълта, че се канеше да навлезе в забранен район, не се харесваше на младата варварка. Не искаше да престъпна волята на Вудан, но нещо у нея я подтикваше на всяка цена да разбере какво се крие зад качулките на странните фигури.

Събра всичкия си кураж и навлезе дълбоко в осветения от зелената флуоресцентна светлина коридор. Жуженето в главата ѝ, което отслабна, когато забулените изчезнаха в храма, отново се усили.

Аруула предположи, че не са много далеч. Притискаше се плътно до студената стена, използваше всяка сянка и всяка издатина.

Внезапно босият ѝ крак настъпи нещо студено, лигаво. Погледна с погнуса надолу и видя, че подът на коридора е покрит със зелена слуз. Запита се на какво странно място е попаднала. Макар че това беше храмът на бога, който почиташе, отново съжали, че мечът ѝ не е при нея...

Малко пред нея коридорът се разклоняваше. Аруула трябваше само да следва жуженето в главата си, за да знае накъде са се насочили забулените. Реши да избере десния коридор, запромъква се безшумно по него.

Зеленото сияние се усили и тя имаше чувството, че чува в главата си тихо мърморене, чийто смисъл не можеше да разгадае.

Промъкна се още малко напред... и накрая успя да ги види.

Забулените фигури се бяха събрали в голямо куполообразно помещение. Не издаваха никакъв шум, изглежда, слушаха, докато някой безмълвно им говореше. Аруула се притисна в закрилата на стената, която беше покрита със същата зелена слуз като пода. Разбра, че тази студена, отвратителна субстанция излъчва странното сияние.

Жената воин задържа дъх и приведена, доколкото можеше да си го позволи, се приближи до непознатите същества. Надяваше се да успее да издебне удобен момент и да хвърли поглед под качулката на някое от тях, за да разбере с кого си има работа.

В сводестата зала беше напълно тихо — с изключение на постоянния шепот, който Аруула чуваше в главата си. Съвсем неочаквано ѝ стана ясно какво става тук.

Забулените притежаваха дарбата като нея! Но с нейна помощ можеха не само да подслушват, а и да си шепнат един с друг...

Подтиквана от смесица от страх и любопитство, се осмели да се приближи още малко, до края на коридора, който водеше към залата, където се бяха събрали забулените.

Изведнъж кракът ѝ се блъсна в нещо, което лежеше на пода всред зелената слуз.

Аруула погледна надолу и остана като парализирана от ужас, когато прикова поглед в празните очни кухини на човешки череп...

„Върнахме се, Учителю...“

„И какво? Открихте ли източника на смущението?“

„Намерихме го, Учителю. Беше сам мъж, пиян. Събуди се от големия сън...“

„Убихме го, както ни заповядахте.“

Настъпи кратка пауза, когато създанието, което всички наричаха „учител“, се намеси с мислите си, за да провери съобщението на слугите си.

„Мизерни глупаци! — изсъска в отговор. — Убили сте не когото трябва! Смущението все още действа. Запращава нашия план...!“

Безпокойство обзе гърбатите създания, лъскави двойки очи проблясваха изпод качулките.

„Но, Учителю! Трябва да сте се заблудили! Ние...“

„Никога не се заблуждавам — дойде резкият отговор. — Аз съм вашият Господар и Учител! Семето, от което сте произлезли! Който се съмнява в мене, очаква го гибел!“

„Прости ни, Учителю!“

„Извини ни, Учителю!“

„Какво да направим, за да укротим гнева ви?“

„Ние сме твои верни слуги!“

„Трябва да продължим да търсим. Смущението трябва да бъде открито и отстранено. Това е желанието на Учителя.“

„Не! — гласът, който прозвуча в съзнанието на всички, беше категоричен и диктаторски. — Мизерни глупаци! Вече няма нужда да търсите смущението!“

Отново объркване.

„Защо да не го търсим, Учителю?“

„Съвсем просто — защото то ви е последвало дотук. То е тук, съвсем близо до вас. Само се огледайте...“

Изведнъж разбра. Беше предчувствие, мисловен рефлекс, с който Аруула осъзна, че е разкрита. Поиска да скочи и да побегне, но беше твърде късно. Като по някаква недоловима команда тъмните създания се обърнаха и я съгледаха.

Аруула нададе писък. Шепотът в главата ѝ се усили, нарасна в мощен ромон, който заплашваше да пръсне черепа ѝ.

Страховитите създания я приближаваха, носеха се застрашително към нея. Стопроцентов страх сграбчи Аруула и я накара да отстъпи назад.

В следващия миг се оказа обкръжена от тъмните същества. Вече нямаше никакъв шанс за бягство.

„Човешка жена!“

„Примитивна! Варварка!“

„Да не повярваш, че притежава дарбата.“

„Дръжте я! Хванете я! Тя е нашият враг...!“

С решителен жест фигурите отметнаха качулките на своите широки одежди.

Очите на Аруула се разшириха.

Неподправен ужас я обзе, когато видя люспестите, смарагдовозелени муцуни, които я гледаха изпитателно с хладно просветващите си черни очи.

Писъкът, който се изплъзна от гърлото ѝ, отекна във високия таван и се изгуби в безкрая на подземния лабиринт.

Когато отвори очи, чувстваше се като пребит. Беше започнал нов ден. През прозореца нахлуваше бледа слънчева светлина.

Матю изстена.

Спа зле. Навестиха го кошмари. Не си спомняше нищо конкретно — само мрачни, размити картини, лишени от всякакъв смисъл, но които оставяха след себе си някакво чувство на безпокойство.

Леглото до него беше празно — очевидно Аруула вече беше станала.

Мат се измъкна изпод завивките, със стенание отиде до стомната и си наплица лицето с малко студена вода, за да се събуди напълно. Същевременно хвърли един поглед към огледалото. Онова, което видя, не му хареса особено — беше чужд на самия себе си, чувстваше се уморен и изтощен.

Но къде ли е Аруула...?

— Аруула? — Мат предположи, че е някъде из многото стаи на жилището, ала не получи отговор.

— Аруула...?

Бързо се пъкна в дрехите си, облече отгоре гащеризона, който дори чисто външно го отличаваше от вярващите с техните туники и венци от цветя.

Претърси жилището, надникна във всяка стая, но от Аруула нямаше и следа.

Слезе долу на улицата, където минаващите покрай него поклонници радостно го поздравяваха, но Аруула я нямаше никаква. Насочи се към халето, където монасите приготвяха закуската за вярващите, но и там не я намери.

Къде ли може да е отишла?

Мат го обзе безпокойство. Никак не беше в навиците на Аруула да офейка просто ей така. Ами ако нещо ѝ се е случило...?

С неприятно чувство си спомни за снощната случка. Изтръпнал от ужас, си припомни враждебните погледи, с които ги изпратиха поклонниците, фанатизмът на хората се чувстваше ясно. Можеше само да се надява, че Аруула не е попаднала в ръцете на онези идиоти...

В залата за събрания закуси надве-натри, но нямаше истински апетит. Откакто се събуди сутринта, имаше някакво лошо чувство, предусещане за някакво нещастие.

Започна да търси Аруула навсякъде в квартала, в къпалнята и на всички други места, които бяха посещавали заедно. Напразно. Осведомяваше се както при поклонниците, така и от монасите, но никой не бил виждал младата жена.

Тревогата на Мат се усили. Върна се вкъщи и реши там да чака Аруула. Ала когато дойде пладне и тя не се обади, Мат реши да потърси Маатин и да поиска обяснение от него.

Първо Лакан, сега и Аруула. Очевидно в Етера често се случваше хората да изчезват безследно.

Осведоми се от другите монаси къде се намира и най-сетне го намери на парадната улица, която представляваше входът за Етера. Тъкмо беше пристигнала нова група поклонници, които монахът запознаваше с правилата и обичаите на Светия град.

Мат видя израза на надежда и блаженство по лицата на новопристигналите — същият израз имаше и на лицето на Аруула, когато дойдоха преди два дни. А сега внезапно беше изчезнала.

Мат помоли Маатин за кратък разговор на четири очи. Когато монахът отказа и се опита да го отпрати с аргумента, че изпълнява длъжността си спрямо новите посетители, Мат без много церемонии го сграбчи и недотам нежно го изблъска настрана.

— Брате! — възмути се Маатин и отправи към Мат изпълнен с укор поглед. — Това е свещено място! Нетърпението ти е неуместно.

— Ако питаш мен — изръмжа Мат, когато в момента слабо го интересуваха морално-богословските възражения на монаха. — Търся Аруула. От тази сутрин изчезна безследно.

— И какво?

— Казах, че Аруула изчезна безследно — повтори Мат. Когато сутринта се събудих, вече я нямаше при мен.

— Тогава може би те е напуснала — предположи хладно монахът. — В Етера често се случва вярващи да стигнат до просветление и да си изберат друг начин на живот.

— Не и Аруула — каза Мат категорично. — Не е в нрава ѝ. Дори и да беше така, не би офейкала тайно.

— Какво те кара да си толкова сигурен?

— Ами... — Мат се прекъсна. Искаше да каже, че са били щастливи заедно, че са водили изпълнен с вълнения и приключения живот, но тогава му хрумна, че през последните дни Аруула

забележимо се беше променила. Беше очебийно, че не беше щастлива. Дали причината не се криеше у него...?

— Маддракс би трябвало да изпита вярата си — подхвърли идеята Маатин, като измери Мат с изпитателен поглед. — Трябва да бъде готов да приеме волята на Вудан и да прогони от сърцето си всяко съмнение.

— Ах, да — рече Мат със злобно ухилване. — И ако не успея да го сторя, тогава ще кацна на кладата ли?

— Кой ти е разказал за това? — попита остро монахът.

— Един поклонник — отвърна Мат, запазвайки пълно присъствие на духа. Всъщност искаше само да бъде по-саркастичен, а сега явно улучи право в целта. — Каза, че волята на Вудан била всички еретици и неверници да бъдат изгорени продължи той.

Маатин издържа на ледения поглед на Мат.

— Е, волята на Вудан е велика — каза. — Не е наша работа да я обсъждаме.

— А, така ли? — Мат сграбчи за яката човека от ордена и го дръпна към себе си. — Тогава сега ме чуй — изръмжа му. — На тази Земя съм от много по-дълго време, отколкото някой от вас може да си представи. Познавам цялата свинщина, вършена в старите времена, а вие сте на път да повторите всички грешки. Нищо не сте научили и не сте станали нито на йота подобри. Все още убивате в името божие! Не знам какво става на това място. Знаем само, че тук нещо страшно смърди и аз ще го разкрия. Разбра ли ме?

— Не знам за какво говориш — отвърна хладно монахът.

— А, така ли? Тогава ми кажи, Маатин: Къде е Лакан? След пристигането ни вече не го видях. И къде е Аруула? Знаем, че не ме е напуснала току-така. И тъй, къде е?

Монахът преглътна с усилие, изви се в яката хватка на Мат. За момент изразът на лицето му беше странно отнесен. После чертите му отново се проясниха.

— Слаба е вярата ти — констатира тъжно той. — Не мисля, че си достоен да останеш в Етера.

— И не мисля да го сторя — отвърна Мат. — Откровено казано, не ми е притрябвал вашият рай. Всичко, което искам, е Аруула.

— Тогава иди да я посетиш — отговори кратко монахът. Убеди се сам, че съм казал истината.

— Къде? — попита Мат.

— Твоята спътница беше призвана от Вудан — отговори Маатин, — също като Лакан. Двамата постъпиха на служба при него, за да му принадлежат завинаги.

— Какво ще рече това?

— Лакан постъпи в нашия орден. Вече се готви да приеме посвещението си.

— А Аруула?

— Реши да постъпи в Дома на жените. Там ще я подготвят за служителка на Вудан и в бъдеще ще изпълнява длъжността си в къпалнята.

— Това не е истина!

— Понякога истината е болезнена, брате — отвърна сладникаво-патетично монахът, — трябва да се явиш пред нея. Аруула избра различен път от твоя.

— Къде мога да я намеря?

— В Дома на жените. — Маатин посочи към улицата, малко по-нататък, където се издигаше великолепна барокова сграда. Старата мюнхенска резиденция...

Мат остави монаха. Без да каже нито дума повече, обърна се и тръгна към разкошната сграда, чиито златисти орнаменти блестяха на яркото слънце.

Дали там щеше да намери Аруула?

И ако я намери, какво ли щеше да му каже? Че дружбата им е била една заблуда?

„Дружба...!“ — Мат поклати глава. На кого ли ще ги разправя тези. По дяволите, той обичаше Аруула и ако тя го напуснеше, не би могъл да го понесе!

Чу се глух тътен, когато дървената врата се затвори зад него. Шумът и деловитостта на улицата останаха отвън, Мат беше обгърнат от тишина и хладен мрак.

При него дойде млада жена с лъчезарна усмивка на красивото си лице. Дългата ѝ червена коса се спускаше почти до хълбоците ѝ. Ефирно тънка, почти прозрачна туника обгръщаше стройната ѝ фигура.

— Какво мога да направя за теб, брате? Това място е отредено за вярващите сестри.

— Зная — отвърна Мат. — Бих искал да говоря с Аруула. Тя тук ли е?

— Така е — отговори тайнствено червенокосата. — Но не съм сигурна дали ще иска да разговаря с теб.

— Аз съм напълно сигурен в това — изръмжа Мат. Търпението му взе да се изчерпва.

Младата жена видя решителния израз в лицето му и сигурно разбра, че е невъзможно да го отпрати.

— Тогава ме последвай — рече тя и през великолепно фойе придружи Матю до огромна градина с пищна зеленина, обградена от украсена с фрески и картини покрита галерия.

Насред градината стоеше млада жена, която носеше същото облекло като червенокосата. Беше навела глава, изглежда, медитираше.

Мат въздъхна, когато видя Аруула. Поне беше жива и здрава.

— Благодаря — прошепна той на придружителката си, после отиде при варварката. В градината освен двамата нямаше жива душа, никой не ги смущаваше. Сега най-сетне щеше да узнае какъв дявол беше влязъл в главата на спътницата му...

— Ало — заговори я той, дари я с бегла усмивка.

Тя вдигна очи, позна го, ала в израза на лицето ѝ нямаше никакъв признак на радост от срещата.

— Маддракс — каза само.

— Тревожех се — призна той. — Ти изчезна внезапно.

— Трябваше да вървя — каза. — Вудан ме повика.

— Тогава... вярно ли е? Решила си да живееш тук? При жените?

— В служба на Вудан — поправи го Аруула.

— Но защо... не каза нищо за това? Защо просто избяга?

— Знам, че Маддракс се съмнява — отвърна тя, — че не вярва колкото Аруула във Вудан. Знаех, че няма да ме разбере.

Мат поклати глава, не знаеше какво да отговори. Беше така нетипично за Аруула, съвсем не в нейния стил. По-рано не би отбягвала никакъв конфликт, при всички случаи би отстоявала убежденията си. Какво ли е станало с нея?

Погледна я право в очите, видя тайнствените припламвания в тях, които му се сториха толкова чужди, колкото и държанието ѝ. Ако не знаеше тези неща, щеше да повярва, че пред него стои съвсем друга жена.

Въздъхна дълбоко.

— Какво става с Берлин? — попита я, макар че вече се досещаше за отговора.

— Това е пътят на Маддракс — отвърна тя. — Ще трябва да върви сам. Аруула намери тук призиванието си.

— Разбирам. — Кимна, чертите на лицето му се изопнаха.

Щеше да е доволен, ако знаеше, че наистина волята на Аруула е да остане на това място. Но той имаше смътното чувство, че Етера променя хората по ужасен начин, кара ги да вършат неща, които са съвсем нетипични за тях.

Но какво трябваше да направи Мат?

Засега не му оставаше нищо друго, освен да си тръгне. И да се опита да разкрие тайната, която обгръщаше това странно място. В религиозната си лудост поклонниците може и да не го забелязваха, но в този град имаше нещо много гнило...

— Сбогом! — каза хладно Мат и се обърна.

Аруула не отговори нищо, гледаше мълчаливо след него, докато той с мрачни мисли напускаше градината.

Мат пое към покритата галерия, искаше под сянката ѝ да се върне обратно във фойето, когато погледът му попадна върху една от картините.

Представляваше ловна сцена от XVII век. Бяха изобразени няколко лица: князе излизаха на лов. Един от персонажите веднага поразил Мат — защото беше сигурен, че някога лично се е срещал с този човек!

Размисли и след секунда му стана ясно кой е мъжът, който беше лика-прилика с онзи от картината!

Маатин, монахът!

Но това беше невъзможно...

Още преди напълно да проумее какво е открил, обърна се и се върна обратно при Аруула. Трябваше да ѝ покаже откритието си — още едно доказателство, че на това място нещо не е наред.

Аруула, която все още стоеше на откритото място, го видя да идва. Измери го с пронизващ поглед, който сякаш проникваше до мозъка на костите му.

— Не искаш ли да си вървиш? — изръмжа тя. — Е, добре даде ти се шанс...

И тогава цветът на очите ѝ се промени, превърна се в наситено, лъскаво черно.

Мат се спря ужасен. Какво ли ставаше тук?

В следващия миг Аруула го нападна. Зъбеше се, ръмжеше като хищно животно и изведнъж в ръцете ѝ се оказа кама с извито острие. С яростно съскане се нахвърли върху Маддракс с готово за удар оръжие. Черните ѝ очи блестяха животински.

— Боже мой, какво...?

Мат се метна инстинктивно настрана, едва избягна смъртоносния удар на камата. Падна в ниската трева, претърколи се и отново беше на крака — нито секунда по-рано.

Аруула се изви светкавично, използва засилването си за повторна атака. Този път тънкото острие се стрелна направо към гърлото на Мат, който по рефлекс се отдръпна назад. Това му спаси живота. Десницата му се вдигна светкавично и стисна ръката с ножа на противничката. Но Аруула прояви свръхчовешки сили.

От гърлото ѝ се изплъзна ужасяващо, нечовешко ръмжене. Сграбчи Мат, без много церемонии го вдигна, и го хвърли като ненужна играчка. Той чу как костите му изпращяха, когато се стовари на земята.

Зашеметен, отново се опита да се изправи на крака, но Аруула не му даде възможност да го направи. Нападна го още докато се беше свил на земята, хвърли се към него с голата кама. Мат се опита да избегне удара и усети пронизваща болка, когато острието прободде лявото му рамо.

Избълва някакво проклятие, светкавично сви лакът и немилостиво го стовари в челюстта на Аруула. Жената воин се препъна и Мат използва възможността, която му се предложи.

Бързо отскочи напред, елиминира защитата ѝ и я преметна през рамо. Беше много по-тежка, отколкото очакваше. Сякаш носеше допълнителни оловни тежести. Мускулите на Матю се опънаха до скъсване, но все пак някак си успя да я прехвърли през себе си.

Аруула изкрещя яростно, когато размаха ръце във въздуха. Приземи се твърдо по корем и се стовари направо върху голото острие, което държеше в ръцете си.

Претърколи се с нечовешки писък и Мат видя ужасен дръжката на камата да стърчи от тялото ѝ. Бликна кръв.

— О, не! — каза задъхвайки се той. Какво беше направил...?

Бързо отиде при нея, коленичи и видя как червената кръв, която обагреше туниката ѝ, изведнъж се превърна в слуз, която хвърляше зеленикави отблясъци!

В следващия момент се осъществи отвратителна метаморфоза. Замръзналото лице на Аруула се напука като счупено стъкло и същевременно започна да се топи.

Продължи само едно мигновение и тогава Мат видя отвратителната муцуна на създание, което изглеждаше като получовек и полувлечуго.

И остатъкът от тялото на Аруула се промени — ръцете се покриха със смарагдовозелени рогови люспи, краката ѝ се изкривиха в дълги лапи, които напомняха за гигантска игуана.

Мат ужасено се отдръпна и скочи. Загледа се втренчено в създанието, в чиито гърди, които единствено не бяха защитени от рогови люспи, стърчеше окървавената кама. Навсякъде по земята имаше зелена слуз, която под влиянието на слънчевите лъчи бързо се изпаряваше.

Мат почувства как вътрешно се сгърчи. Стомахът му се бунтуваше и за малко не повърна.

Коя ли беше тази отвратителна твар? Или, по точно казано, какво беше? Как успя да го накара да повярва, че пред него стои Аруула?

Вгледа се в безжизнените очи на влечугото, опита се да проумее какво се бе случило. Предпазливо се озърна, за да види дали някой не е наблюдавал борбата, но очевидно не е имало свидетели.

Мат бързо се наведе, рязко издърпа камата от мъртвото същество. Чу се отчетлив мляскащ шум, когато острието се отдели от трупа. По него беше полепнал зеленикав жизнен сок.

Избърса камата в тревата, опита се да размисли разумно. Имаше право — това място беше обгърнато в мрачна тайна. Трябваше да се опита да намери Аруула — истинската Аруула, а не някакво измамно подобие, с което го залъгваха.

Щеше да я открие, па дори и да се наложеше да опре ножа до гърлото на Маатин.

Маатин... Каква ли е неговата тайна? Мат си спомни картината, на която откри чертите на Маатин. Защо младият монах изглеждаше като персонаж от стара картина?

Не успя да продължи мисловната верига, защото в този миг чу думите.

Идваха до него на родния му език, заплетени и загадъчни. Звучаха странно дрезгаво и монотонно, сякаш идваха от някакъв прастар високоговорител, но Мат разбираше всяка отделна дума.

*„I’ve paid my dues, time after time.
I’ve done my sentence, but committed no crime...“^[1]*

Беше песен, която отдавна бе слушал за последен път, но помнеше много добре мелодията.

Не можеше да каже дали всъщност слуша музиката, или тя просто беше в главата му. Факт беше, че страхотно го омайваше — глас, който му говореше от една отдавна отминала епоха...

*„... and bad mistakes, I’ve made a few
I’ve had my share of sand kicked in my face but
I’ve come through...“^[2]*

Мат изпусна камата. Без да може да се противопостави на това, краката му сами се раздвижиха. Отначало крачка по крачка, после все по-бързо. Претича през градината, мина през фоайето, втурна се навън на улицата.

Изглежда, целият град беше на крак.

От всички къщи прииждаха поклонници и вярващи, обединяваха се в мощен човешки поток, който, примамван от странната музика, се стичаше надолу по широката улица.

Без да иска, Мат се присъедини към шествието на поклонниците, вслушваше се в прастарите звуци.

*„We are the champions, my friends,
and we’ll keep on fightin’ ’til the end...“^[3]*

Вярващите се събираха от всички страни, следваха зова на музиката. Лицата им имаха отнесен вид, погледите им бяха изцъклени. Изглеждаха като хипнотизирани.

И волята на Мат чезнеше след всяка следваща крачка. Нещо го примамваше с неустоима сила и той нямаше шанс да му се противопостави. Думите напиреха в съзнанието му, споменът за един разговор, който проведе наскоро.

— Вудан призовава вярващите в своя храм — бе казал Маатин.

— И как ни призовава? — бе попитал Мат.

— Имай търпение, брате — бе отвърнал монахът с усмивка. Когато му дойде времето, ще узнаеш...

Сега моментът беше настъпил.

Вудан викаше вярващите при себе си с глас, който бе преживял столетия. Те се стичаха отвсякъде, устремени към мястото, което се намираше в центъра на Етера.

Към темпла вудан...

Пътят дотам беше дълъг и колкото повече вървяха, толкова повече вярващи се присъединяваха към шествието. Прехласнати слушаха звуците на мелодията, сами запяваха песента, непохватно изговаряха чуждите думи — като деца, които нямаха представа какво пеят.

*„We are the champions,
no time for losers, 'cause we are the champions...“^[4]*

За тях това бяха магически формули, които им обещаваха близост до техния бог и които ги примамваха както ярката светлина привлича насекомите.

Наближиха хълма, на който се извисяваше храмът. Междувременно стана трудно дори и за Мат в лицето на гигантския овален градеж да вижда нещо друго, освен огромния дом на някакъв бог. Поклонниците вървяха с песнопения нагоре по пътя, който се виеше на огромни серпентини по хълма, нахлуваха през отворената врата на стадиона.

Мнозина от тях виждаха за пръв път вътрешността на храма, избухнаха в шумни ликувания и славеха всемогъществото на Вудан.

Сядаха на пейките, пълнеха огромните трибуни на стадиона със стотици и с хиляди.

Мат беше всред тях, неспособен да мисли за нещо друго освен за това, че има намерение да влезе в царството на някакъв бог. Лишен от собствена воля, слезе надолу по трибуната, седна на едно място, започна да наблюдава безучастно как стадионът се изпълва с вярващи.

Не всички сектори бяха заети — храмът на Вудан побираше много повече хора. Но широка ивица от всички долни блокове бяха пълни с вярващи, чиито пъстри туники формираха море от багри.

От старите високоговорители на стадиона продължаваше да звучи кресливата музика, разнасяше се божественото послание, което поклонниците унесено слушаха.

И Матю Дракс седеше всред множеството, наблюдаваше всичко, без да изпитва каквото и да било вълнение.

Големият плац, който заемаше средата на стадиона, беше черен — от пепелта на изгорените клади. В центъра беше натрупана нова молада от дърва и вършини, от която стърчеше един-единствен стълб.

Неколцина монаси стояха около нея и се готвеха да сложат отгоре ѝ още една кола дърва. Когато музиката секна, бяха свършили работата си и един от тях — беше Маатин — пристъпи напред и поднесе някакъв малък предмет към устата си.

— Братя! Сестри! — разнесе се гласът му от всички небесни посоки. През редиците на вярващите се понесе някакъв шепот на обърканост. Ново чудо на Вудан...!

Ако Мат беше все още на себе си, лесно щеше да разбере, че това са високоговорителите на стадиона. Но сетивата му бяха замъглени, неспособни да мислят логически.

— Приветствам ви с добре дошли в свещеното място, в храма на Вудан!

Вярващите ликуваха. Наелектризираха се един друг с виковете си. Магията на масата отнемаше и последната им трохичка разум.

— Всички, които сте тук днес, сте истински вярващи, верни последователи на Вудан, които са заслужили да живеят на това райско място — продължи монахът. — Но има и други, които не са така убедени, които с любопитството и съмнението си заплашват спасението на душите на всички нас.

Масата зарева възмутено. Гневно стисна юмруци. И Мат почувства как у него се надига гняв и ярост. Извираше направо от душата му и не можеше да направи нищо против това...

— Затова наш свещен дълг като ревностни апостоли на Вудан е да смажем съмняващите се и неверниците! Ще унищожим телата им и ще предадем духа им на пречистващите пламъци, за да се яви очистен пред Вудан, нашия бог!

Отново акламации от всички сектори на стадиона.

— Вудан! Вудан! Вудан! — започнаха да скандират вярващите. И Мат се присъедини към хора, вдигна юмрук във въздуха.

— Вижте! — извика Маатин. — Така свършва онзи, който се съмнява във Вудан!

Обърна се и в края на арената се отвори врата. Излязоха неколцина монаси в кафяви раса, които водеха със себе си млада жена.

Тя носеше бялата одежда на каещи се, косата ѝ се спускаше на дълги, объркани кичури. Кожата ѝ беше бяла като тебешир. Кръв течеше от една рана на челото ѝ — явен признак, че са я измъчвали и били.

— Долу неверниците! — изкрещя някой.

— Тя е еретичка!

— Заслужава смърт! — изръмжа друг.

Показваха недвусмислени жестове, крещяха вулгарни псувни. Всеки искаше да види как вещицата гори на кладата, как се разделя с безбожния си живот. Неудържима омраза гореше във всеки от тях — също и в Мат.

Макар че младата жена, която трябваше да бъде изгорена, му се струваше някак си позната и макар да беше сигурен, че някъде я е виждал, и той чувстваше отвращението у себе си, омразата към неверниците и онова, което тази жена олицетворяваше.

— Смърт на еретичката! Смърт на еретичката! Смърт на еретичката...!

Аруула гледаше уплашено, несигурно. Ужасена се озърташе, виждаше хилядите разкривени от омраза лица, които се бяха вторачили в нея откъм трибуните.

— Смърт на еретичката...! — чуваше тя да се крещи от всички страни. Хората бяха като полудели, ужасно беше да ги гледаш как беснеят. Макар че нищо не беше в състояние да уплаши така лесно

Аруула, тълпата ѝ внушаваше страх — много повече от мнимите монаси, зад чиято човешка фасада се криеше същински ужас...

Сведе поглед, взря се надолу в пепелта, в която газеше с боси крака. Останките от предишни кладя. Десетки, стотици. Тук-там всред овъгленото дърво различаваше бледи кости. Човешки кости.

Изтръпна.

Тогава малката група стигна до новата кладя. Маатин съществото, което се представяше в маската на човека Маатин — пристъпи към нея с ледена усмивка на безупречното си лице. Дали това не беше само една илюзия, или за кратък миг очите му наистина станаха черни, когато каза:

— Пригответи се да умреш, безбожнице!

Крайчецът на устните на Аруула се присви надолу. Събра всичкия си кураж... и слюнката си — и я изплю право в лицето на мнимия монах.

Навсякъде по трибуните се чува силни викове на възмущение. Крясъците на множеството се усилваха, още по-шумно искаха смъртта на Аруула.

— Ето, виждате ли? — измуча жаловито гласът на Маатин по всички високоговорители. — Тя е еретичка, вещица! В съюз е с Оргуудоо, врагът на Вудан!

— Вещица! Вещица! Вещица! — ехтеше от трибуните, изпълнени с омраза и жажда за кръв.

Двама монаси излязоха напред, сграбчиха дрехата на Аруула и я смъкнаха от тялото ѝ, така че на нея остана единствено една съвсем малка препаска. Тълпата закрепця похотливо.

— Убийте грешницата! Изгорете вещицата...!

Аруула впери поглед нагоре към трибуните, видя святкащите очи, широко зейналите уста, които настояваха за смъртта ѝ — и страхът ѝ премина в неподправен гняв.

— Идиоти! — извика тя. — Мамят ви, не виждате ли? Всичко, което ви казват, е лъжа...!

Тя прекъсна, когато забеляза, че гласът ѝ се губи всред общите крясъци.

Маатин даде знак на хората си. Двама от тях пристъпиха, сграбчиха Аруула и я завлякоха на кладата, завързаха я за стълба.

— Не чувате ли? — извика тя толкова силно, че гласът ѝ премина във фалцет. — Всичко е само една измама! Чуйте ме! Това не е Етера, ами място на Злото...

Тълпата изобщо не я слушаше. Въпреки това Маатин отново взе микрофона.

— Виждате ли? — попита той, сочейки с едната си ръка полуголата жена. — Виждате ли я как крещи? Тя е обладана от Оргуудоо. Дори и сега иска да ви поквари!

— Долу! Убийте вещицата...!

— Нее! — изкрещя отчаяно Аруула, когато монасите запалиха факлите си и пристъпиха напред. — Чуйте ме, по дяволите! Помогнете ми...!

Беше безсмислено. Никой не я чуваше. Никой не искаше да я чуе. Въздухът беше изпълнен с бушуващ рев. Блъсна я безгранична омраза.

Почувства как я обзема пълна паника, която тя се опитваше с всички сили да сдържа. Поне, казваше си, тези изроди няма да имат удоволствието да ме видят как се моля да пощадят живота ми или как крещя в агония. Щеше да мълчи докрай и да се покаже достойна за народа и произхода си — дори и в смъртта...

Кладата беше запалена. Праханът веднага разпали огъня. Лумна горещина и лютив дим.

Аруула затвори очи. Съвсем спокойно се концентрира вътрешно. Крясъците на тълпата останаха зад нея, също и пърлещият пек на пламъците, които стръвно я облизваха.

Тогава изведнъж нещо трепна в съзнанието ѝ.

Проблясък на надежда.

Стана, както когато всред голямо множество човек изведнъж съгледа познато лице.

Аруула насочи мислите си навън, подслуша изпълнената с омраза тълпа и изведнъж — беше напълно сигурна.

„Маддракс!“ — Той беше някъде отатък, всред бушуващата, жадна за кръв човешка маса!

„Маддракс! Помогни ми!“

В главата на Маддракс прозвуча някакъв глас. Глас на млада жена. Сам... изгубен... И толкова тих, че почти не го долови и веднага забрави за него.

— Смърт на вещицата! Смърт на вещицата! — крещеше и той в хор с другите и наблюдаваше омаян как жълто-червените пламъци на кладата ставаха все по-големи и все повече се приближаваха до еретичката. След няколко секунди съсипаното ѝ тяло щеше да стане плячка на пламъците...

„Маддракс! Знам, че си там! Моля те, помогни ми...!“

— Смърт на вещицата! Смърт на вещицата!

„Какво става с теб? И ти ли си станал като другите? Вече не знаеш ли коя съм...?“

— Вещицата трябва да умре!

Пламъците и пушекът се издигаха все повече, почти обгърнаха младата жена. Всеки миг бялата ѝ като алабастр кожа щеше да почернее, огънят щеше да погълне плътта ѝ...

— Смърт! Смърт! Смърт! — ревеше Мат. От устните му капеха лиги.

„По дяволите, Маддракс! ПОМОГНИ МИ! ИМАМ НУЖДА ОТ ТЕБ!“

Този нов вик за помощ беше толкова силен, така категоричен, панически и изпълнен с отчаяние, че проникна като снаряд през упоиващия вал, който беше обгърнал съзнанието на Мат.

— Какво...?

Мат се стресна, имаше чувството, че се събужда от лош кошмар. Последното нещо, за което конкретно си спомняше, беше мъртвото влечуго, което лежеше пред него, обляно от проблясваща зеленикава кръв...

Огледа се объркано. Намираще се в стария олимпийски стадион, в храма на Вудан, всред буйстващи хора, които ревяха нещо с фанатичен блясък в очите.

— Смърт на вещицата! Смърт на вещицата!

Погледът на Мат попадна върху арената на стадиона — и той усети как го полазват студени тръпки.

Аруула!

Беше завързана за кладата, щеше да бъде изгорена! Пламъците вече я обхващаха, горещината им беше на път да я лиши от съзнание...

„Маддракс... моля...“

Отново чу в главата си нейния глас, сега вече неясен и слаб — и той пристъпи към действие.

Матю Дракс скочи, заслиза с огромни крачки през редиците седалки, направо към арената. Вярващите, които крещяха изпълнени с омраза тиради и които гневно стискаха юмруци, в своя бяс не му обръщаха внимание. А виковете и проклятията на онези, чиито рамене използваше, за да стигне долу, се губеха всред общия шум.

Вече се добра до оградата на арената, прехвърли се през нея. Приземи се меко върху тъмната пепел, откъдето му се хилеше един блед череп.

Мат изтръпна. Игралното поле от неговото време беше превърнато в нива на смъртта...

Аруула не можеше да попречи на сълзите си да потекат. Но упорито мълчеше, стискаше устни. Не биваше да пропуснат нито един жалостен звук.

Пламъците вече я бяха обградили, от всички страни се извиваха към нея огнени езици. Кожата ѝ почерня от сажди, лютивият пушек спираше дъха ѝ. Жената воин водеше последната си битка, искаше да остане храбра до сетния си миг.

Тогава изведнъж го видя.

Маддракс.

Появи се неочаквано, подобно на елнак от войнството на Вудан, за да ѝ помогне.

— Маддракс! — извика високо Аруула.

Маатин, който стоеше пред кладата и изпълнен със задоволство гледаше втренчено пламъците, се обърна. Съгледа спътника на Аруула и избълва страшно проклятие.

— Хей, вие! — извика на хората си. — Дръжте го! Хванете го...!

Мат се носеше устремно към горящата клада. В гърдите му сърцето му биеше до пръсване. Дано не е закъснял...

Монасите, които се бяха събрали около мястото на жертвоприношението, се стъписаха. Мат позна Маатин, който го беше излъгал и преднамерено примамил в капан, и се закле, че ще го накара да си плати.

Останалите монаси, които бяха заобиколили огъня с диво ръмжене бързо се насочиха към Мат. В ръцете им изведнъж се оказаха лъскави ками — очевидно законът за оръжията не се отнасяше за тях самите...

— По дяволите! — изруга Мат. Тогава първият монах стигна до него.

Мат беше обучаван на близък бой — това му спаси живота. Наведе се, избягна атаката на съществото от ордена и го преметна през себе си.

Другите двама забулени го нападнаха едновременно. Мат светкавично избягна ръката с ножа на единия и я сграбчи, докато десният му крак се изстреля нагоре, описа тесен кръг и с всичка сила се стовари върху долната челюст на другия нападател.

Бликна зелена кръв. Монахът се строполи с приглушен вик и подобно на фалшивата Аруула се превърна в едно от онези отвратителни влечуги. С потрепване остана да лежи на земята.

Другият монах нададе яростен рев, измъкна се от хватката на Мат, за да го нападне отново. Мат беше предвидил това. Острата кама на нападателя пропусна целта си и юмрукът на бившия пилот излетя, краката на монаха се подкосиха.

Мъжът се преви и докато падаше, Мат му отне камата. Друг нападател идваше към него, размахваше лъскавото си оръжие.

Мат хвана камата в лявата си ръка и имитира атака, с намерение в последния миг да прехвърли оръжието си в другата. Противникът му остана незащитен — и камата на Мат се заби с унищожителна сила в гърлото му.

Отново бликна фонтан от зелена кръв и още преди убитият да се стовари на земята, се превърна в отвратително влечуго.

Тълпата по трибуните закрепця, когато видя какво стана с монасите. Настана объркване, паника.

Мат стигна най-сетне до кладата. Нямаше никакво време за губене. Безстрашно се засили и се приземи направо сред пламъците. За миг го обгърна унищожителна горещина, после премина огнената стена.

— Маддракс — прошепна немощно Аруула. Кожата ѝ вече се беше зачервила обезпокоително, но в изцапаното със сажди лице се четеше неизказано облекчение.

Мат не загуби нито секунда. С един удар на камата разряза връзките ѝ. Бързо метна Аруула на рамо и отново скочи през морето от ярки пламъци, за да се приземи в черната пепел на арената. Под тежестта на жената приклепна и се претърколи.

— Умри, невернико!

Мат още лежеше на земята, когато видя как някаква тъмна сянка се понесе към него — Маатин. Камата на мнимия монах лъсна на слънцето, преди да се стовари със страхотна сила.

Очите на пилота се разшириха. Светкавично се претърколи настрани. Камата се заби с пращане в земята, на педя от главата на Мат. Маатин неволно изръмжа.

Още преди въображаемият монах да успее да извади острието отново от земята, Мат го прониза. Улучи гърдите на Маатин. Онзи се отдръпна с болезнен вик, притисна с ръка раната, от която капеше зелена кръв.

Матю скочи на крака, стисна по-здраво дръжката на камата си. Въпреки изтощението си Аруула изтича до обезглавената твар, взе оръжието ѝ и се притече на помощ на спътника си.

Демонична усмивка пробяга по лицето на монаха — и в следващия момент в него настъпи обратителна метаморфоза.

Човешките му черти изчезнаха, отстъпиха място на онези на влечугото, чиято глава беше покрита с мятаци зелени отблясъци рогови люспи, от които капеше жълта течност. И тялото му се промени, превърна се в туловище на вървящ изправен, но тънък като змия алигатор.

„А сега — прозвуча в съзнанието на Мат и Аруула — и двамата ще умрете.“

— Почакай, проклет урод — изръмжа Матю.

Влечугото нападаше. Движеше се светкавично бързо, сякаш се рееше над земята. Аруула нададе див боен вик и се приведе, когато подобната на камшик опашка се стрелна към нея.

Мат имитира атака, тогава скочи, описа елегантно кълбо и обезвреди защитата на създанието. Камата му се стрелна напред и разпори надлъжно незащитения корем на влечугото.

Викът, който прокълтя в главата на Мат, беше ужасен. Буен поток от зелен жизнен сок се изля върху покритата с пепел земя на арената. Създанието се препъна, притискайки раната с остриите си лапи. Мат и Аруула скочиха едновременно, сграбчиха голямото колкото човек влечуго и го метнаха в бушуващите пламъци.

Ярко огнено кълбо се издигна към небето. Създанието изпищя пронизително. Успя да се освободи от пламъците! Горящо като факел,

направи още няколко крачки — после се строполи и умря от ужасната смърт, която беше подготвило за Аруула.

Вярващите по трибуните, които наблюдаваха всичко, изпаднаха в паника. Душите им така се разбунтуваха, че чуждата воля, която ги контролираше, изгуби властта си над тях. Оглеждаха се объркани като че ли се събуждат от сън.

По трибуните настана смут, когато хората видяха труповете на влечугите. Освободен от веригите си, духът им задаваше въпроси, искаше отговори, подозираше, че всички са били измамани.

Мат и Аруула видяха достатъчно. Всичко, което искаха, беше колкото е възможно по-скоро да напуснат това място на ужаса. Но когато се обърнаха към най-близкия изход на арената, насреща им се зададе команда въоръжени монаси, които заплашително размахваха ками.

— По дяволите — изруга Мат. Стресна се, потърси с поглед някакъв друг път за излизане от стадиона.

— Натам!

По надлъжната страна на някогашното игрално поле имаше врата, вход към подземните катакомби на стадиона, където едно време са се намирали съблекалните на състезателите.

Мат и Аруула си плюха на петите, бягаха колкото краката им държат. Побеснелите от ярост монаси ги следваха. Насред своя бяг се разделиха с човешките си фигури, превърнаха се в онези гадни смарагдовозелени твари, които можеха да се носят над земята с шеметна бързина. М ги настигаха.

— По-бързо — извика Мат на Аруула, поглеждайки непрекъснато назад.

— Не... мога...

Задъхваше се. Под всичките сажди и кръв лицето ѝ беше побеляло като тебешир. Тежестите на преживяното ѝ дойдоха прекалено много.

Мат метна на бърза ръка спътницата си на рамо и продължи да бяга колкото му държат силите, а зад себе си вече чуваше тропота от краката на влечугите, които се носеха над покритата с пепел земя.

Още трийсет метра го делиха от спасителната врата. Още двайсет и пет...

„Спри! — чу той гласа в главата си. — Спри! Нищо няма да ти направим...“

Можеха да четат мислите му! Можеха да се намесват в съзнанието му и да му заповядват!

Но само, ако той им позволише...

— Можете да ми... — изръмжа Мат и блокира мислите си, като се концентрира в първото нещо, което му хрумна. Не можеше да каже защо беше тъкмо онази стара песен на „Куин“, но текстът и мелодията се появиха неочаквано в съзнанието му...

*„We are the champions, we are the champions...
no time for losers, 'cause we are the champions...
of the world...“^[5]*

В този момент стигна до вратата. Бързо смъкна Аруула от гърба си, шмугнаха се бързо вътре и веднага се заеха да затварят двете стоманени крила.

Ордата влечуги напираше към тях. Тварите изсъскаха гневно, когато разбраха, че ще закъснеят. Една от тях изскочи напред и се засили към вратата — за части от секундата, преди Мат да я затвори.

Покрита с рогови люспи ръка влетя през пролуката и се опита да ги достигне. Аруула изпищя и едва успя да избегне смъртоносния удар. В следващия миг Мат се хвърли с цялата си тежест срещу вратата. Заклучалката щракна с приглушен грохот — и отдели лапата на влечугото от собственика ѝ.

Отвън се разнесе остър писък. Откъснатата ръка падна на земята и остана да лежи в локва зелена слуз.

Мат бързо постави резето, а Аруула вдигна отделената от тялото ръка и я разгледа с погнуса.

— Що за същества са това? — попита тя.

— Не знам — отвърна Мат. — Знам само, че искат да ни убият и че трябва да видим как да се измъкнем по най-бързия начин.

Аруула пусна лапата да падне, навлезе малко в изпълнения със зелена флуоресцентна светлина коридор.

— Била съм вече тук — каза тя тихо.

Системата от коридори беше безкрайно дълга. Гъста зелена слуз капеше от тавана и стените, излъчваше зеленото сияние, което осветяваше подземния лабиринт.

С пестеливи думи Аруула описа на Мат всичко, което се беше случило. Разказа му и за първоначалните си видения, за нощното си откритие и за това, че зад монасите от Етера се крие някаква ужасяваща тайна.

— Нито един от монасите не е човек като нас — каза. В действителност това са онези страшни твари. Имат дарбата да проникват в главите ни и да ни накарат да вярваме, че изглеждат като хора.

— Знам — отвърна Мат. — Телепати са — също като теб.

— Може би това е и причината да видя онези неща — предположи варварката.

— Вероятно — потвърди Мат. — И сигурно затова искаха да те изгорят. Опасна си за тях. Виждаш неща зад нещата...

Аруула удостои Мат с поглед, който представляваше смесица от гняв, тъга и разочарование.

Разбираше я добре. За нея беше още по-зле, отколкото за него да открие ужасяващата истина зад красивата фасада на Етера. Беше си въобразила, че е в рая, крайната цел на нейните желания и мечти, а сега беше принудена да разбере, че е било само лъжа и измама.

— Но защо е всичко това? — попита тя. — Защо...

Тя се прекъсна, спря внезапно, за да подслуша. Особените ѝ сетива, изглежда, почувстваха нещо.

— Какво има? — попита тихо Мат.

— Шшшт — прошепна тя. — Долавям, че ...

Не успя да продължи, защото в този момент тънката ципа на слузта, която покриваше стените, се разкъса и едно от страховитите влечуги изскочи оттам като от спукан околоплоден мехур.

Ужасени, Мат и Аруула отстъпиха назад, инстинктивно вдигнаха камите си, за да се противопоставят на нападението на съществото. С противно фучене главата на влечугото се стрелна като змия напред и изпръска жълта отрова. С голяма мъка успяха да избегнат несъмнено разяждащата струя.

— Призовава събратята си — извика високо Аруула. — Чувам го.

— По дяволите — изръмжа Мат. Последното нещо, което им беше притрябвало сега, беше орда кръвожадни влечуги. Трябваше да накара съществото да замлъкне, веднага...

— Бягай, Аруула! — изрева на спътницата си, блокирайки с всички сили мислите си, за да не може съществото да ги долови.

Аруула не зададе никакви излишни въпроси. Избягна още една яростна атака на влечугото, после се отдръпна назад, затича се надолу по коридора. Мат направи същото. Влечугото нададе пронизителен писък. После се спусна да ги преследва.

Мат се обърна рязко и неочаквано за влечугото, вдигна камата си, готова за мятане. Прицели се бързо, после острието проряза въздуха срещу мелеза от алигатор и гигантска змия и се заби точно между неподвижните очи на влечугото.

Злите пламъчета в тях рязко угаснаха. Потече вадичка зелена кръв. Съществото се строполи със задъхване. Беше мъртво още преди да рухне на земята.

Мат бързо издърпа оръжието си. Можеше само да се надява, че навреме е прекъснал мисловната връзка на гадината със събратята му. В противен случай едва ли имаха някакъв шанс да избегат някога от страшния лабиринт.

Оглеждайки се предпазливо, продължиха пътя си. Колкото повече се отдалечаваха от съществото, толкова повече ускоряваха крачки, накрая направо тичаха през коридорите, отчаяно търсейки път за навън.

— Открили са трупа — констатира изведнъж Аруула и спря. Чувствам гнева им, болката им. И... — Младата жена млъкна, пребледня като платно.

— Какво има? — попита Мат.

— Не знам точно. Тук има и нещо друго. Глас... Казва... В името на Вудан!

— Какво? — запита нетърпеливо Мат.

— Чувстват присъствието ми, Маддракс! Знаят къде сме! Идват, за да ни хванат!

— Глупости — възрази Мат, — въобразяваш си.

— Знам го. Нямаме шанс да се изплъзнем. Има един глас, който е по-силен от всички други. Той командва съзнанието им и усеща присъствието ми. Тъкмо им казва къде сме... — Тя изтръпна от ужас и

отправи към Мат настоятелен поглед. Трябва да ме оставиш — упорстваше тя. — Само те излагам на опасност. Ти трябва да се спасиш!

— И дума да не става. — Матю Дракс поклати непреклонно глава. — Или ще излезем и двамата оттук, или нито един от нас. Не можеш да изоставиш фланговия си в беда.

— Какво? — Младата жена смръщи почернялото си от сажди чело.

— Такъв е изразът. — Мат се наведе напред, целуна я леко по челото. — Означава, че ще останем заедно, независимо какво ще се случи.

— Но ние нямаме никакъв шанс. Аруула няма шанс. Мат трябва да върви сам.

Мат спря. И на сън не беше си помислял просто ей така да изостави спътницата си. Но естествено му беше ясно, че Аруула е права. Ако скоро не им хрумнеше някаква идея, с тях кажи-речи беше свършено...

Вече му се струваше, че чува бързите стъпки на безброй крака на влечуги, пронизителното фучене, което издаваха — и внезапно му дойде една идея. Твърде отчаяна, ала все пак идея...

— Този глас — обърна се към Аруула. — Гласът, който е посилен от всички останали, можеш ли да ми кажеш откъде идва?

— Идва дълбоко изпод храма — отвърна младата жена. И... е зъл.

— Можеш ли да ме отведеш до него?

— Какво си решил?

— Сама каза, че именно този глас командва другите същества. Ако успеем да го накараме да замлъкне...

— Не! — Аруула решително поклати глава. — Трябва да бягаш. Сега, веднага!

— Нямаме време за дискусии — отвърна кратко Мат. — Заведи ме при него — или след няколко минути и двамата ще умрем.

Варварката го измери с поглед, който съдържаше смесица от неразбиране и възхита. После му махна с ръка, като забърза надолу по мрачния коридор.

— Следвай ме...

Слязоха надолу през някаква дупка с диаметър около два метра, която зееше непосредствено на пода на един от коридорите.

Мрачните, кръгли тунели, които се връзваха в скалата и почвата, водеха дълбоко под стадиона. Беше очевидно, че са изкуствени, но Мат можеше единствено да предполага с какви средства влечугите са успели да построят това огромно съоръжение. Може би с помощта на геягудоо? Макар че изглеждаше невъзможно някакво същество да влезе в съюз с огромните земни червеи, които според легендата се намирали под персоналното ръководство на Оргуудоо.

Коридорите се разклоняваха на безброй места, образуваха необятна система от галерии и камери, но Аруула уверено следваше пътя си, изглеждаше, че знае точно накъде трябва да завият.

Преследвачите им вече не се чуваха — очевидно се бяха отдалечили от тях. Мат и Аруула навлизаха все повече в системата подземни пещери, напрегнати от онова, което щяха да открият там. Помъчиха се да екранират мислите си, за да не привлекат неволно към себе си вниманието на съществата.

От време на време се натъкваха на следи от зелена слуз, която лепнеше по стените на галериите и излъчваше матово сияние. Тогава изведнъж коридорът пред тях се разшири в просторна пещера, от чийто таван върху дебели един пръст слузести нишки висяха безброй яйцевидни образувания с диаметър около две лакти.

— В името на Вудан! — изплъзна се от устата на Аруула, докато гледаше скептично нагоре към яйцата. Ципата им беше странно жилава, с бежова окраска. Някои от тях бяха почти прозрачни и на Аруула й се стори, че вижда как вътре нещо се движи.

— Яйца на влечуги — рече Мат, като в същото време присви гнусливо устни. — Котилото на тези твари.

Аруула се озърна и изтръпна.

— Това място е лошо — констатира тя. — Да се махаме оттук...

Мат нямаше основания да й противоречи. Тъкмо понечиха да напуснат пещерата, когато непосредствено пред тях ципата на един от пашкулите се пукна. От него рукна порой зелена течност и нещо голямо, зелено цопна на земята.

Мат и Аруула се отдръпнаха ужасени и със затаен дъх наблюдаваха как покритото с люспи, току-що излюпило се от яйцето зелено кълбо се изправи пред очите им в целия си ръст.

Беше едно от създанията, но не напълно развито. Докато дясната му ръка имаше характерните черти на крайник на влечуго, лявата му все още си беше човешка, на която потрепваха пет пръста. Също и краката на създанието бяха странна смесица от човешки и влечугоподобни компоненти.

Най-ужасяващото беше да се погледне в лицето на създанието, което някога е било лице на човек. Устата беше изострена и издадена напред, езикът в нея беше тънък и безкрайно дълъг, а в крайчеца на очите зениците започваха да отстъпват място на някаква чернота. Чертите на мъжа, който беше на път да се превърне в алигатор-змия, все още ясно личаха.

— Лакан! — изплъзна се от устата на ужасения Мат. Нямаше съмнение, пред него стоеше предводителят на групата поклонници, с които стигнаха до Етера.

Мат въздъхна тежко, когато проумя какво се е случило.

Такова било значи „посвещението“, за което говореше Маатин. Съществата бяха домъкнали тук Лакан, бяха го увили в пашкул, за да го превърнат в себеподобен.

Ужасно обезобразеният мъж тръгна непохватно към тях, протегна деформирания си ръце. Мат и Аруула вдигнаха оръжията си, за да се защитят, но съществото, което някога беше Лакан, не искаше да ги убие.

— Моля — прошепна със съскащ, нечовешки глас, — моля убийте ме...

Бившият пилот и варварката се поколебаха, бяха като парализирани от ужас.

— Моля... Чудовището в мен... расте... Аз не мога... да го спра...

Аруула изпълни молбата на Лакан. Както на арената на Колизея бе изпълнила желанието и на Ървин Честър.

Решила се набързо, варварката пристъпи и заби острието на камата си там, където предполагаше, че се намира сърцето на създанието. Лакан въздъхна облекчено, когато от гърдите му потече смесена червена и зелена кръв. Строполи се със стон и издъхна.

Стъписани, Мат и Аруула гледаха втренчено трупа, докато изведнъж осъзнаха ужасната истина за Етера: Съществата влечуги, които владееха града, някога са били човеци...

Гласът, който се разнесе из коридорите като безмълвен вик на ужас, стигна едновременно до всички негови слуги.

„Това не биваше никога да се случва! Натрапниците нахълтаха в центъра! Откриха котилото! Знаят тайната ни!“

Новината предизвика паника. Съществата влечуги, които търсеха двамата човеци в горните етажи на лабиринта, изпаднаха в нескривана уплаха. Засъскаха пронизително и безразборно, а мислите, които си изпращаха едно на друго, за да комуникират, бяха диви и объркани. Натрапници в центъра това никога не беше се случвало. Трябваше да ги намерят и унищожат...

„Глупаци! Те са вече тук, не са далеч! Трябва да ми помогнете! Незабавно!“

Без да им е дадена категорична команда, съществата се втурнаха надолу по тъмния коридор срещу дупката, която откриваше пътя към центъра.

Тълпяха се на групи и прекосяваха коридорите, за да открият двамата натрапници. Едва след като ги убиеха, Учителят щеше да е доволен — а да задоволяват желанията му, беше единственият смисъл на живота им...

Сиянието в коридора стана по-интензивно, защото пластът слуз, който покриваше стените на галерията, ставаше по-плътен. Накрая Мат и Аруула газеха до глезени в отвратителната субстанция, която излъчваше странен хлад — студ, който можеше не толкова да се почувства, колкото да се предугади...

Коридорът постепенно се разширяваше, уголемяваше се в просторна пещера. Следваха безбройните криволици на сводестия тунел — и застанаха непосредствено пред него.

Галерията свършваше. Бяха стигнали до сърцевината на системата. Тук се натъкнаха на източника на гласа, за когото говореше Аруула — Господарят и Учителят на съществата влечуги.

— О, не! — изплъзна се от устата на Мат, когато съзря тайнствения господар на Етера.

Беше змия. Или поне нещо, което изглеждаше като гигантски питон, който е глътнал цяла вакуда. Беше дълъг около десет метра и най-малко три метра широк. Люспестото му тяло се заобляше в няколко издатини, които се преплъзваха под бронята, сякаш водеха свой собствен живот. Ала това не бяха мутирала говеда, с които змията

се хранеше. Многобройните кости, които бяха пръснати навсякъде по пода, свидетелстваха прекалено ясно за произхода си — бяха останки от хора!

Странното създание лежеше в огромна яма, пълна със зелена слуз, която то, изглежда, отделяше от скрити жлези. Под кръгъл отвор в тавана висеше огромен съд, с който очевидно слюзта можеше да се черпи и с помощта на противотежест да се изкарва на повърхността.

Това било значи Етера, земният рай! И тук, както някога в Едемската градина, живееше змия, която носи гибел на хората...

Мат беше принуден да преглътне с мъка. Хубавото беше, че поради телесната си пълнота чудовището беше почти неподвижно. Мат поне се надяваше да е така...

— Аз мога да чувам какво мисли — прошепна Аруула до него. — Този град, раят... всичко е само една илюзия. Нищо не е истинско.

— Но... как е възможно? — попита Мат, загубил ума и дума. Как това... същество може да мами толкова много хора?

— Причината е в слюзта — отвърна Аруула. — Онова зелено нещо, което отделя от себе си. Колкото повече приемаме от нея, толкова по-безволеви ставаме, толкова по-възприемчиви сме за внушенията му.

— Но, ние не сме яли нищо от нея — отвърна Мат изтръпвайки.

— Напротив. При всяко хранене, с всяка глътка вода. Всичко онова, което вярвахме, че сме яли, в действителност е било само това нещо...

— По дяволите. — Мат имаше чувството, че стомахът му се преобръща. — И какви са тези влечуги?

— Някога са били човеци, които като мен и Лакан са имали дарбата да подслушват. Съществото ги използва, за да привлича хора в Етера. Представя се за Вудан и уж им показва пътя за рая. Щом като се озоват тук, ги отделят и правят от тях предани слуги. С тяхна помощ съществото контролира целия град!

— А останалите? Другите хора, които не са телепати..., не са подслушвани!

Аруула погледна тъжно Мат.

— Те са храната му — констатира тя делово.

Мат хвърли поглед към гигантската змия и изтръпна. Гадината си беше изградила перфектен капан. Жертвите ѝ не само не подозираха

какво ги очаква, но и отиваха към смъртта си е усмивка!

— Откъде идва това същество? — попита Мат, без да се обръща към Аруула. — Можеш ли да разбереш произхода му?

Гласът на Аруула леко потрепера, когато отговори.

— Опитвам се да проникна по-дълбоко в спомените му... Не е лесно... — Тя тихо простена. — Като при диво животно е — и все пак различно. Ах...

Мат се обърна към нея. Аруула беше седнала със скръстени крака на пода, с глава между бедрата. Така можеше да подслушва най-добре.

— Виждам ... раждане и смърт — каза тя. — Много поколения — безкрайно много. Една част от знанията са загубени. Споменът... е само фрагментарен.

Отново нададе стон. Мат пристъпи до Аруула. Опитваше се да я възпре да навлиза по-надълбоко. Ами ако пострада от това?

Вече протягаше ръка към рамото ѝ, когато варварката вдигна рязко глава. Беше вперила поглед в празното пространство.

— Виждам произхода му! — прошепна тя. — Свещеното... яйце. Свети зелено. Излъчва сила, страшна сила. Това е първата съзнателна мисъл. Но... не е яйце. Черупката му е гладка и твърда. Ръбеста. Кристал...! Да, зелен, светец кристал!

Матю го побиха студени тръпки по гърба. Някакъв кристал бил причината за тази развивала се поколения наред мутация? Светец зелено кристал?

Зеленото сияние — естествено! Не го виждаше за пръв път! Още преди няколко седмици се натъкна на точно такова сияние в лековития извор, който народът нарка пазеше във високите области на Алпите. Тогава предположи, че в него има фосфоресциращи организми. Ами ако още тогава...

Не успя да довърши мисълта си. Защото в този миг Аруула нададе пронизителен писък. Тръпка премина по тялото на младата жена. Чертите на лицето ѝ се изкривиха от болка и тя притисна слепоочията си.

— Аруула! Какво става с тебе?

— Съществува... иска... да проникне в главата ми...

Мат се обърна. Видя как в черните като нощта очи на гигантската змия изведнъж припламна странно сияние. Аруула се

извиваше от болка. Лицето ѝ се беше превърнало в някаква муцуна. Мъките, които изпитваше, изглежда, бяха безкрайни.

У Мат се надигна неудържима ярост. И гняв срещу самия себе си. Именно той стана причината Аруула да попадне в това положение! Ако не я беше накарал да проникне дълбоко в спомените на змията...

— Остави я на мира! — обърна се той рязко към съществото и стисна още по-здраво дръжката на камата си. — Остави я на мира, проклета гадино, или ще те изкормя...!

— Няма да го направиш! — някакъв глас прониза внезапно въздуха.

Беше Аруула!

Мат отново се обърна. Пред него стоеше спътницата му и той ужасен видя, че очите ѝ бяха обагрени в черно. Чудовищната змия беше обладала духа ѝ...!

Едва в следващия миг Мат съзря шанса, който се криеше в това: Можеше да разговаря със създанието! Нима то съвсем съзнателно избра този път, за да се изясни с него? Тогава без съмнение е поинтелигентно, отколкото беше предполагал!

— Кой... си ти? — запита Мат.

— Аз съм Господарят на Етера и Учителят на всички, които живеят тук — отговори Аруула. Гласът ѝ звучеше абсолютно безстрастно.

— Не си никакъв учител, а тиранин! — възрази гневно Мат. Държиш в плен хора против волята им и от тях правиш тези... неща.

— Те са мои деца, мои рожби. Принадлежат ми.

— Никое живо същество не може да принадлежи на някое друго — контрира го Мат. — Заробваш духа им, за да се храниш с тях!

Създанието, което му говореше посредством Аруула, прекъсна за момент. Объркването, което то чувстваше, беше така интензивно, че дори и Мат го усети.

— Защо си така враждебен? Нима вие, човеците, нямате в Етера всичко, от което имате нужда? Всичко, за което сте копнели?

— Може и така да е — отвърна Матю, — но това е само една илюзия. Напротив, това — и посочи човешкия череп, който лежеше пред него на земята — е действителността. Тъжният край.

— Каква измама има в това? Давам ви онова, от което вие имате нужда, а вие ми давате онова, от което аз имам нужда — отвърна

чудовището и накара Аруула да се усмихне. — Зависими сме едни от други.

— Заблуда. — Мат поклати глава. — Ако вярваш на това, нищо не си разбрал за човешката природа. Истина е, че всички ние копнеем за място, където царят щастие и мир, ала още по-силен е стремежът ни да откриваме и да доказваме себе си. Не можем да търпим дълго бездействието. И повече от всичко имаме нужда от свободата си.

— Свобода... — Съществото, което говореше с помощта на Аруула, поклати глава. — Свободата също е една илюзия.

— В този град — да! — Мат кимна. — Но извън него има цял един свят, който трябва да се насели. Остави на твоите „деца“ избора и те ще предпочетат истинския живот пред златния ти кафез!

— Тази идея за свободата е опасна! — каза съществото с устата на Аруула след миг размисъл. — Не мога да позволя децата ми да се заразят от нея. Затова трябва да те убия.

С това Аруула вдигна заплашително камата си, направи крачка към Мат. Движенията ѝ изглеждаха тромави и странно непохватни — нещо като на марионетка.

— Проклето изчадие адово! — Изпълнен с възмущение, Мат разбра намерението на чудовището. Гадината искаше от него да се бие с Аруула! И естествено, разчиташе на обстоятелството, че той няма да има сърце да я нарани, докато окованият дух на спътницата му не би имал подобни скрупули.

Нямаше съмнение: Господарят на Етера беше интелигентен, но следваше животински инстинкти. Липсваше му — в истинския смисъл на думата — искрица човечност.

— Умри! — изсъска Аруула, изпълнена с омраза, и скочи срещу него. Тромавостта ѝ осигури достатъчно време за реакция на Мат. Светкавично вдигна дясната си ръка и блокира удара.

— Не сега! — изръмжа той.

Отблъсна Аруула от себе си, така че тя залитна и падна по гръб. В този момент за него щеше да е играчка да метне камата срещу нея, но не мислеше да го прави. Защото така съществото щеше да спечели.

От гърлото на Аруула се отприщи сатанински смях, когато отново се изправи на крака.

— Е — осведоми се тя, — какво ще решиш, Маддракс? Нямаш никакъв шанс каквото и да правиш!

Мат си пое дълбоко въздух.

— Пак сбърка — отговори той с твърд глас. — Все още не си разбрал. Хората винаги имат избор, ако им се даде свободата да го направят. Също и свободата да познаят истинския противник...

С тези думи се обърна светкавично, вдигна камата си, за да я метне. Когато се концентрира в целта си, чудовището разбра какво е намислил. В съзнанието на Мат премина пронизителен писък. Гигантската змия се опитваше да избяга, масивното ѝ тяло се заизвива тремаво.

Ала беше много късно.

Камата на Мат прониза въздуха бързо като стрела и се заби в едно от двете очи на чудовището.

Подпухналото тяло на гигантското влечуго се изправи. Мат чувстваше вълната от омраза и болка, която се носеше срещу него. Аруула започна да трепери с цялото си тяло, нададе див вик — и в следващия миг, когато съществото отново освободи духа ѝ, очите ѝ си възвърнаха цвета.

Жената воин гледаше объркано камата в ръката си, разбра какво е възнамерявала да направи. Обзе я неудържим гняв към създанието. Скочи решително, също запрати оръжието си и другото око на гигантската змия се пръсна във фонтан от зелена кръв.

Съществото се изправи и въпреки телесната си пълнота, буквално в сляпа ярост се понесе към двамата човеци, за да ги смели под себе си.

— Назад! — извика Мат.

Аруула и той се обърнаха, искаха да избягат към дъното на пещерата, но оттам се втурнаха срещу тях орда влечуги.

„Ето ги! Раниха Учителя! Трябва да умрат...“

Мат и Аруула рязко смениха посоката на бягството. Вече нямаха никакво оръжие, бяха беззащитни пред нападателите, а при увеличаващото се надмощие бездруго не можеха да направят нищо. Мат преброи вече двайсет, трийсет от тях, а в пещерата продължаваха да нахлуват все нови и нови.

„Убийте ги! Убийте ги...!“ — Аруула долови мисловната заповед, която цареше в пещерата и изпълваше до пръсване главата на младата жена.

Мислите на Мат препускаха, отчаяно търсеха изход. Да имаше при себе си поне едно от своите оръжия...

Момент! Едно оръжие беше задържал!

Мат бързо бръкна в джоба на гащеризона си и извади последната част от пластичния експлозив. Претегли на ръка безобидното на вид парче пластилин. Макар че беше само една трета от първоначалното количество, щеше да стигне. Точно такова количество вече беше съборило цяла летищна кула.

— Назад към змията! — извика той на Аруула. Младата жена го загледа смаяно, но Мат настоя: — Хайде де! Имам план!

Змийската твар, която се въргалаше в собствения си секрет, предизвикваше високи вълни, извиваше се от болка и гняв и непрекъснато продължаваше да подклажда яростта на слугите си. В това състояние на агония не му беше останало нищо от безусловно надареното с разум същество, каквото го видя Мат по-рано. Животинската страна на създанието беше взела окончателно връх.

Сега запалката! Мат бързо бръкна в нагръдния джоб на гащеризона си, извади голяма колкото цигара запалка и я натисна във взрива. С едно завъртане на върха нагласи забавяне от шейсет секунди. После фиксира с очи широко зейналата уста на змийската твар и изведнъж се оказа в ситуацията на пикчър при решаващо подаване.

Беше последната възможност за подаването на топката, съдбовният момент в една игра на живот и смърт.

Мат се засили и запрати взрива.

Малката топка прелетя във въздуха — и се приземи в пастта на гигантската змия, която дори не я забеляза и веднага я глътна.

— Да се махаме оттук! — Мат дръпна спътницата към себе си, и скочи с главата напред в зелената слуз. Преследвачите останаха за момент по местата си, после се втурнаха подир тях.

Газейки, плувайки, борейки се някак си с гъстотечната каша, Мат и Аруула стигнаха до големия съд, с който слузта се изваждаше на повърхността. Мат успя да се залови за ръба на контейнера, изтегли се нагоре, после подаде ръка на Аруула и ѝ помогна да се измъкне.

Влечугите се валяха в зелената маса и почти настигаха бегълците. Мат сграбчи Аруула и я вдигна горе.

Случи се в този момент.

Мат долови как ръката на Аруула се сгърчи в неговата, видя внезапния ужас в широко отворените ѝ очи, които го гледаха вторачено. Болката дойде след секунди и я накара да закрепши.

Мат не знаеше какво се е случило, когато с мощен замах издърпа спътницата си в контейнера. Но тогава видя — и шокът го накара да пребледнее.

Струя жълта отрова, очевидно от някой от преследвачите, беше улучила Аруула — и беше оставила върху гърба ѝ рана с мехури! Разяждащата течност се впи като киселина в кожата ѝ.

Мат залитна при мисълта, че раната е смъртоносна. Щеше да бъде такава, ако отровата стигне до вътрешните органи!

Изглежда и Аруула се досещаше. Мат го видя в очите ѝ. И въпреки това тъкмо тя беше онази, която го извади от вцепенението му. — Хайде! Трябва да се махаме оттук!

Почти машинално Мат започна да освобождава възела, който свързваше противотежестта с контейнера. Мислите му бяха при Аруула и търсеха отчаяно някаква възможност да ѝ помогне.

— По-бързо — изсъска варварката. С напрежение на силите, което остави Мат без дъх, тя се изправи и се обърна към ръба на контейнера.

Първата от тварите вече дойде, замахна с лапата си към двамата и на косъм пропусна Мат, когато Аруула с ритник отхвърли гадината.

Тогава Мат освободи възела.

Изведнъж тежестта увисна надолу — и контейнерът рязко се издърпа нагоре. За части от секундата изчезна от обсега на съществата. Съвсем навреме!

Шейсетте секунди бяха изтекли. Запалката даде импулс и предизвика детонацията на пластичния експлозив.

Последното, което Мат и Аруула видяха, преди „асансьорът“ им да изчезне в отвора на тавана, беше как чудовищната змийска твар беше разкъсана от ярката експлозия.

Тогава продължиха бързо нагоре, обратно към повърхността, оставяйки зад себе си пещерата.

Огнената гъба от експлозията нахлу в шахтата, облиза контейнера, но тежестта, която падаше отгоре, ги теглеше с такава скорост, че успяха да се изплъзнат от унищожителната мощ на огъня.

В полумрака тежестта профуча покрай тях, падна надолу, дърпайки ги все повече към повърхността. Стана по-светло. Бледа светлина се появи над тях — и пътуването завърши така рязко, както и беше започнало.

Контейнерът спря. Озоваха се в облицовано с плочки помещение, покрито открай-докрай със зелена слуз.

Аруула се беше свлякла в полусъзнание на дъното на контейнера. Само простенваше леко от болка. Мат внимателно я обърна по корем и прегледа раната на гърба ѝ.

Но и на ярката светлина горе беше принуден да си признае, че вече е късно за каквато и да било помощ. Аруула щеше да умре. Нямаше излекуване.

Някъде в мозъка му нещо щракна]

„Излекуване... Зеленото сияние... Нарките!“

Ръцете на Мат трескаво се насочиха към най-горните копчета на униформеното му яке и ги заоткопчаваха.

Предметът, който Мат носеше върху верижка на врата си, би се сторил на всеки друг човек най-обикновен талисман: нокът от Нарката, чудовището от ледовете, което до смъртта си закриляше народа на нарките и лековития извор. Вождът Йорл подари на Мат този издълбан нокът, след като той и Аруула му помогнаха срещу една вражеска армия.

А той беше напълнен с вода от онзи извор! Вода, която веднъж вече предпази Аруула от сигурна смърт!

Мат чевръсто отчупи запечатката от восък. Нагласи Аруула да легне по-удобно, после изля лековитата вода върху гърба ѝ.

Стана толкова бързо, че очите му едва успяваха да следят процеса. Изглежда, водата за секунди неутрализира киселината, мехурите по кожата се скриха и ужасната рана се затвори. Скоро Мат се реши с голи ръце да мокри с водата местата, до които не беше стигнала при първоначалното изливане. И те заздравяха светкавично бързо, остана само леко зачервената кожа.

В очите на Мат се появиха сълзи, когато Аруула се раздвижи. По дяволите, още малко ѝ оставаше! Без лековитата вода неговата спътница, жената, която обичаше, щеше да бъде загубена! Шокът от това прозрение трябваше да се отреагира...

Аруула се обърна и погледна въпросително Мат. Може би вместо него е очаквала да види Вудан. Или Крахак, птицата на смъртта. Или някой друг от многобройните ѝ богове.

Е, засега щеше да се задоволи с компанията на командир Матю Дракс...

След като Мат ѝ обясни какво се е случило, напуснаха подемника и стъпиха на пода на стабилната платформа. Тук имаше доста колички, готови да откарат зеленилото, което пристигаше отдолу. Господарят на Етера никога вече нямаше да има грижата за извозването му.

Мат и Аруула напуснаха помещението през някаква врата.

В същия миг се дръпнаха уплашено. Зад стената, непосредствено до вратата, имаше страж!

Мина малко време, докато разберат, че влечугото стои напълно неподвижно и гледа втренчено в празното пространство.

Мат и Аруула размениха слисани погледи, после се осмелиха предпазливо да се приближат до съществото. Още беше живо, но в черните му очи липсваше какъвто и да било блясък. Със смъртта на Учителя му, изглежда, и неговата воля за живот бе угаснала. Въпреки това Мат и Аруула бяха нащрек, когато се промъкнаха покрай него.

През тежка желязна врата, която беше полуотворена, излязоха навън. След часове за пръв път дишаха отново свеж въздух.

Напуснаха стадиона, застанаха на хълма, около който се простираше Мюнхен. Но картината, която видяха, беше съкрушителна.

Развалини, докъдето стигаше погледът.

Гледаха надолу към град, разрушен преди стотици години, чиито къщи не представляваха нищо повече от готови да се сгромоляват руини. Пукнатини разсичаха асфалта на разкошните улици. Цели редици къщи лежаха в пепел и развалини.

Това значи било лицето на Етера — а не илюзията, която са искали да им внушат. В действителност Мюнхен беше град развалина като всички останали, които Мат и Аруула бяха посетили. Голямата катастрофа не бе пощадила и него.

Тъмен пушек се издигаше от някои разрушени къщи. Бяха обгърнати от буйни пламъци. По улиците цареше хаос. Вярващите тичаха с крясъци наоколо, слисани и дезориентирани. Някои от тях, изглежда, бяха загубили разсъдъка си, когато телепатичната омая пред очите им се бе превърнала в кошмар.

Навсякъде лежаха мъртви влечуги, избити от разярената тълпа. В момента, когато Учителят им умря, тварите вече не бяха в състояние да поддържат илюзията. Истинският им вид излезе наяве — и беснеещата сган им поиска сметка за загубата на своя рай.

Така мечтата за щастие и мир, за рая в Етера намери своя страшен завършек. Илюзията изчезна, отново се възцари жестоката реалност. Но хората щяха да живеят...

— Това място не е Етера — каза тихо Аруула и Мат видя как от крайчеца на очите ѝ се появи една сълза и потече по бузата ѝ. — Но ще продължа да я търся и занапред. И един ден ще открия родината на Адакс.

— Пожелавам ти го — увери я Мат и прегърна спътницата си, за да ѝ вдъхне поне малко утеха.

Известно време стояха така. После се спуснаха по хълма и минаха по разрушените улици на града към голямата порта, през която бяха дошли. Недалеч оттам имаше полуразрушена кула, пред която лежаха няколко мъртви влечуги — очевидно са били оставени на пост, за да охраняват конфискуваните оръжия. Тук Мат и Аруула намериха нещата, които им бяха отнети при пристигането. Взеха своето имущество и се приготвиха да продължат пътя си.

Целта им беше ясна.

Градът, който преди много време е носел името Берлин. Но след тукашните ужасии Матю Дракс боязливо се питаше какви ли страхотии ги очакват там...

[1]

*Дълговете си платих, и то без остатък.
Присъдата си излежах, дори без вина.*

— Бел. прев. ↑

[2] ... лоши грешки правих, и то не една, всичко изтърпях — бури от пясък, ритници в лицето, но пак оцелеях... — Бел. прев. ↑

[3]

*Ние сме победителите приятели,
и няма да спрем, ще се борим докрай...*

— Бел прев. ↑

[4]

*Ние сме победителите,
няма време за губене, защото ние сме
победителите...*

— Бел. прев. ↑

[5] Ние сме победителите, ние сме победителите... няма време за губене, защото ние сме шампионите... на света... — Бел. прев. ↑

БОГОВЕ И ВАРВАРИ

Горе, във вътрешността на командната централа се чуваше пукането на тefлоновите вериги, сякаш отвън върху корпуса на универсалната бойна машина се затваряше някакъв безкраен, гигантски щип. Понякога клони шибяха веригите на дългото превозно средство. От време на време отдолу в корпуса се бухваше с грохот някое съборено дърво.

Всеки път шумът караше командир Ив Карлайл да се сепва. Приглушеният къртеж ѝ напомняше за нападението на северните мъже преди три дни. Ударите на техните секири звучаха по подобен начин. Членовете на екипажа все още не можеха да се съвземат от преживения ужас, макар че примитивните метални секири не можеха да пробият външната стена на машината. Беше направена от молекулярно уплътнена титаново-карбонатна сплав.

Инженерите на Комуната не бяха преувеличили много с обещанията си. Двата прототипа на новото експедиционно превозно средство доказаха отличните си качества след многото стотици изминати километри. Във въздуха, във водата и на сушата. Нападението на северните мъже не остави повече от няколко драскотини по външната обшивка.

Но Ив Карлайл беше принудена да си спомни какво казаха инженерите за наблюдателните куполи: Нареккоха ги ахилесова пета на УБМ. Ала и те не можеха да се разрушат с примитивни оръжия.

Тя се заслуша в далечното жужене на нуклеарния генератор. Успокоителен шум. Обещаваше надеждност. Превъзходство над застрашителната пустош отвън. И над враждебните варвари, които бяха по петите на експедицията. Командир Ив Карлайл обичаше това жужене.

Тя стоеше зад пилотската седалка. Пръстите на капитан Спенсър Дюлит танцуваха по малката клавиатура на централната командна система. Отляво и отдясно на машината прелитаха яки букови и дъбови стволове. Капитанът водеше уверено машината през девствената гора. От време на време някой нисък клон застъргваше по наблюдателния купол.

Карлайл оглеждаше гората отстрани през прозрачния отвътре и с вътъкани фини проводници купол. На разстояние около двеста метра от тях си проправяше път през гъсталака втората бойна машина — дълга двайсет, широка по-малко от три и висока два и половина метра.

Тъмнозеленото, четирисекторно возило изглеждаше като възкъса гигантска змия. И по подобен начин лъкатушеше между стволовете на дърветата гиганти. Наситеночерни куполи се подаваха от изострения нос на машината. Наблюдателните куполи бяха непрозрачни отвън.

Почти незабележими телескопични ламели свързваха едно с друго четирите звена на машината. Всяко звено разполагаше с локална лазерно-сензорна навигация. Проста, но ненадмината за терен с лоша видимост техника. Вероятността за сблъсък беше по-малка от 0,1 процента.

— Гората оредява. — каза капитан Дюлит.

Карлайл повдигна тясната си, лишена от коса глава и заразглежда панорамния дисплей над челната извивка на наблюдателния купол. Дисплеят показваше в общи линии същата картина както и погледът през купола: дървета, храсти, високи треви. С една разлика: Навигационният компютър представяше на екрана един почти лишен от дървета терен, няколко хълма, а на заден план някакъв странно издигащ се обект.

Командир Ив Карлайл се обърна към навигатора зад нея. Потънал дълбоко в подобната на мидена черупка седалка, той наблюдаваше монитора на тясната командна конзола.

— Какво е това? — попита го.

Малките, тънки пръсти на навигатора заиграха по клавиатурата. Картината стана по-отчетлива, структурата на странното нещо се освободи от дебелия растителен пласт и стана по-ясна — виждаха се подсилващи греди, системи от лостове, подобен на сандък корпус.

— Нещо от метал — каза навигаторът. — Намира се почти на срещуположния край на гората.

— Останки от роторен багер — чу се отново високият глас на капитана.

Навигаторът показва на куполния дисплей стара географска карта. Карлайл я разгледа и кимна.

— Може да се окаже и така. Някога южно от Лайпциг са чоплели от земята енергоносители.

— Кафяви въглища — потвърди капитан Спенсър Дюлит.

— Дайте ми точен профил на местността и включете инфрачервения търсач — заповяда командирът.

Стигнаха до крайнините на гората. На панорамния дисплей се показа обрасла с гъст храсталак терасовидна структура. На около триста метра от края на гората се спускаше на равни тераси.

— Следи от открит рудник — каза Карлайл и се приближи до дисплея. На горния край на склона на терасата се движеха малки безплътни сенки. — Топлинно излъчване от органични тела! — извика Карлайл.

— Хора. — Високият глас на Спенсър Дюлит изведнъж прозвуча странно дрезгаво. — Северните мъже?

Последните дървета от гората профучаваха покрай купола. Откри се килимът от храсталаци на една обширна равнина. Между тях — единични брези.

— По дяволите! — изфуча Ив Карлайл. — Искат да ни отрежат пътя! Откъде знаят курса ни?!

— Да обърнем ли? — попита навигаторът.

— Ако знаят, че на това място ще излезем от гората, тогава и зад нас има техни хора — подхвърли Дюлит. Обърна се и погледна въпросително командира.

— Да се приготвим за реещ полет! — Карлайл взе бордния микрофон. — Командирът до командния пункт.

— Командният пункт слуша.

— Събудете и другите двама и изкарайте оръдейната кула. Трябва да очакваме съприкосновение с врага.

— Разбрано!

— Приберете веригите, създайте магнитно поле, разгънете крилата за планиране — каза капитан Спенсър Дюлит.

— Курс?

— Насочете се към реката на запад! — Карлайл се свърза по радиото с втората машина. — Командирът до Арк 2, обади се!

— Арк 2 слуша. Арк 1, обади се.

— Подозрителни източници на топлина на двеста и трийсет метра от нас! Вероятно северните мъже. Пълна бойна готовност веднага щом напуснете гората!

— Разбрано!

— Оръдейната система готова! — докладваха от командния пункт.

— Разбрано — каза командирът. — Ще открием огън само ако бъдем нападнати.

— Моето уважение към хуманизма ви, командир Карлайл. — Дюлит повдигна неодобрително вежди. — Но тези варвари все още не са доказали, че заслужават чак толкова да се съобразяваме с тях.

— Не трябва да пропускаме нищо, което гарантира успеха на експедицията — съгласи се с него навигаторът. — Недалеч оттук една малка комуна очаква нашата помощ.

— Аз съм командирът! — тясното женско лице на Карлайл прие суров вид. — И казвам: Ще отвърнем на огъня само ако бъдем нападнати.

През машината премина лек тласък. Возилото леко се издигна. Покритият с храсти ландшафт остана под тях. Вече се виждаха върховете на първите дървета. В широк ляв вираж Дюлит насочи машината на запад. Карлайл видя зеления връх на Арк 2 да изскача от гората. Веригите разораваха храсти и ниски дървета. От звеното зад заострената носова част се подаваше плоска кула. Десетина телескопични тръби, не по-дълги от метър и по-тънки от човешки пръст, стърчаха от повърхността ѝ.

— Арк 1 до Арк 2, обади се! — Гласът на капитана във втората машина звучеше напрегнато.

— Слушам! — Карлайл наостри слух.

— Метални обекти, разположени на почти шестстотин метра по цялата окрайнина на гората!

— Тръгвайте! — извика Карлайл. С присвити очи проследи панорамния дисплей. — Лазер! Проучете! Увеличете! — Извика високо заповедите си към навигатора. И тогава видя обектите бяха скрити на съвсем еднакво разстояние един от друг. Оръдията на северните мъже!

— О, Боже! — изръмжа внезапно Дюлит. Посочи надолу. Ив Карлайл притисна ръце към купола и впери поглед към храсталаците. Командното звено на Арк 2 беше изчезнало в някаква вдлъбнатина. Звеното с оръдейната система висеше косо над ямата. Наблюдателната кула се беше забила в отвесната стена на земната пукнатина. — Капан...! — Капитанът се обърна към Карлайл. — Попаднахме в капан!

— Гледайте си уредите, капитане! — призова го Карлайл към ред.

Почти в същия миг прозвучаха три-четири детонации в крайнините на гората. Гюллета паднаха в храстите на около сто метра от авариралата бойна машина. Обстрелваха я от две страни.

— Арк 2 до Арк 1! Вече не можем да изкараме веригите навън!

— Магнитното поле?! — гласът на Карлайл потрепера.

— Нестабилно! А въздушните възглавници могат да се активират само при двете задни звена! Това е прекалено малко, за да може машината да...!

— Опитайте със спирачните дюзи на носа! — В храсталаците отново паднаха снаряди. Този път шест експлозии и само на четирийсет до шейсет метра от Арк 2. — Елиминирайте обектите в крайнината на гората! — изкрещя командирът по бордната радиостанция.

Капитанът насочи машината към храсталаците, за да подобри позицията за стрелба.

— Огън!

Окрайнината на гората сякаш изведнъж експлодира на шест-седем места. Между дърветата се издуха огнени кълба, над върховете им се издигнаха гъби от дим. Огнените кълба се пръснаха. На местата, където лазерът беше улучил, гората беше обхваната от огнени пламъци.

Карлайл наблюдаваше със затаен дъх втората машина, фонтан от земя, огън и дим изригна от ямата. Заклинилите се едно в друго звена на машината се изправиха и отново се стовариха в храстите. Пилотът се опитваше с помощта на спирачните дюзи да я измъкне от земната пукнатина.

— Погледнете това, командире! — простена капитанът.

Ръцете на Карлайл се впиха в облегалката на пилота. Надвесена над рамото му, се вираше през наблюдателния купол. В плътно ешелонираните линии на нападателите през храсталаците тичаха облечени в кафяво фигури. Носеха секири, копия и мечове. Катереха се все по-нагоре по ръба на наклонената част от терасата. Някои теглеха след себе си оръдия.

— Арк 2 до Арк 1! Няма да успеем! — Гласът от високоговорителя премина във фалцет.

— Командирът до Арк 2! Активирайте системата за самоунищожение и слезте през задното звено!

Всред редиците на нападателите се издуха три огнени къмба. Екипажът на командния пункт беше улучил две от примитивните оръдия. На три места в храсталаците избухнаха пламъци. И още веднъж, сякаш от нищото, се появи огнено къмбо. Ала нападателите бяха прекалено много.

— Арк 2 до командира! Оставете ни! Успехът на експедицията е по-важен от нашия живот! Ще се самоунищожим заедно с машината!

— Казах: Системата за самоунищожение да се активира и да слезете! Ще ви вземем! — Ив Карлайл стисна дясното рамо на Дюлит и се наведе към него. — Приземете се близо до храсталака! — После се наведе над бордния микрофон: — Активирайте шлюзовете, сложете си защитните костюми, вземете със себе си лазерните пистолети!

— Опасно е, командире... — прошепна навигаторът.

— Че какво ли не е опасно? — гласът на командир Ив Карлайл изведнъж прозвуча сурово и саркастично. Дъвкательните мускули върху тясното й, бледо лице се издуха. — Нагласете автоматиката за самоунищожение на УБМ на четирийсет минути. Дори и отломка не бива да попадне в ръцете на варварите. И изпратете до Комуната сигнал за помощ...

Навигаторът преглътна. Карлайл извади предпазния си костюм от стенния шкаф.

— Побързайте де! — обърна се с рязък тон към Дюлит. Свалете машината!

УБМ се заизвива на малки кръгове надолу към земния ров. От кърмата на авариралата машина изпълзяха първите двама от шестчленния екипаж. Носеха сребристосиви защитни костюми. Две гюллета удариха непосредствено едно след друго в рова. Затъналата машина подскочи и се смъкна още по-дълбоко, фронтът на нападателите не беше на повече от сто метра.

Ив Карлайл извади лазерното си оръжие от кутията и освободи предпазителя.

— Ще се видим отново! — каза набързо, преди да затвори шлема си. И добави мислено: „Тук или на оня свят...“

Беше четиринайсетият ден, откакто напуснаха фалшивата Етера, призрачния, управляван от влечуги Мюнхен.

Гъста гора обграждаше бреговете на реката. На десния бряг се подаваше плачеща върба. Отпред, а най-вече зад нея мястото беше буйно обрасло с тръстика, която стигаше чак до водата.

— Тази река трябва да минава наблизко през някакъв град — каза Мат. — Може би след по-малко от два часа. — Беше свалил горната част от пилотския си костюм. Беше горещо. Влажната му кожа блестеше. Гребането е работа, свързана с доста много потене.

— Какъв град? — Между черните вежди на Аруула се появи скептична бръчка. Нямаше добри спомени от градовете руини. А след като загуби вратата си и в легендарната Етера, недоверието ѝ се увеличи двойно.

— Не знам дали още съществува. — Мат седеше от дясната страна на сала. — По-рано се казваше Лайпциг. Реката минава непосредствено през него. — С равномерен ритъм потапяха импровизираните гребла във водата. Използваха обелени парчета кора. Бяха увидели ръкохватките с парцали, за да не си протрият до кръв ръцете от грубото дърво.

И Аруула се загръщаше в кожата само нощем. Откакто дневната температура се повиши още повече, не носеше върху себе си нищо друго освен кожената препаска. Мат се наслаждаваше на играта на мускулите ѝ под бронзовата кожа. Красивите ѝ гърди се поклащаха при всяко загребване с „веслата“.

— По-добре не в града — каза тя. — Където много руини, много и опасности. — Междувременно Аруула разбираше почти всяка дума, която той кажеше. Понятията, които не ѝ бяха известни, Мат често успяваше да обясни с думи от езика на странстващите народи, който научи от нея.

Най-често говореха на английски, който звучеше в устата ѝ все още малко грапаво. Но тя го говореше по-добре, отколкото Мат наречието на странстващите народи.

Аруула изтегли греблото си от водата и посочи десния бряг. Погледът на Мат проследи протегнатата ѝ ръка. На брега, под зеленото було на огромната плачеща върба различи широко разклонените рога и тъмнокафявата козина на един бик вакуда. Зад него беше малкото му

стадо. Дивите говеда се бяха струпали на брега на реката. Имаше и две телета.

Мат кимна и посочи с глава тръстиката зад върбата. Минаха покрай вакудата и загребаха към тръстиката. Животните почти не им обърнаха внимание.

Кажи-речи от седмица не бяха яли месо. Десет дни вървяха от Мюнхен на север. През гъсти девствени гори, които, за щастие, не се простираха върху твърде високи планински вериги.

Все по някой отовай, както странстващите народи наричаха обраслите отдавна с гора трасета на аутобаните.

Според Мат ставаше въпрос за останките от аутобан А2. Според картата му някога е минавал в посока север-юг от някогашния Мюнхен до някогашния Берлин, почти през цялата някогашна Германия. А Берлин беше неговата цел, някогашната негова военновъздушна база.

„Някогашна.“ — Всичко беше някогашно. След почти половин година, прекарана в този кошмарен свят, Мат не можеше да мисли другояче за стария си живот, освен като за някогашен, към който нямаше път за връщане.

На десетия ден от странстването им изгубиха отовайя. Издатини на терена, мочурища, кратери — трасето просто беше изчезнало.

Мат реши да повървят малко на изток. Според неговата карта там минаваше река на име Вайсе Елстер. Течеше на север. Никога преди не беше чувал това име.

И наистина стигнаха до реката. Примъкнаха паднали дървета и направиха сал. До този момент Мат беше чел за салове само в приключенските романи, но Аруула се оказа много сръчна. Не правеше за пръв път сал. За целта им беше достатъчен само един ден.

Мат не знаеше дали на тази „нова“ Земя някогашните корита на реките все още съществуват във вида, както са показани на картата. Според плана му по Вайсе Елстер трябваше да стигнат до река Заале и след това до Елба. Може би все още съществуваха останки от канала „Заале-Хафел“. Тогавя пътят до Берлин нямаше да е дълъг като цяло околосветско пътешествие. Или пък отново щяха да намерят старото трасе на А2, което пресичаше Елба и водеше към Берлин.

— Тук — прошепна Аруула. Посочи едно място, на което тръстиката оредяваше и даваше обзор към равната част от брега. Варварката постави греблото си в средата на сала, до кожения вързоп,

кожения чувал и аварийния контейнер на Мат. Безшумно се плъзна във водата и изтегли сала на брега. Мат намести на раменете си ремъците на спасителния контейнер и взе лъка, който Аруула беше направила докато пътуваха. Научи го да ловува с него. Мат беше възприемчив ученик.

Аруула закопча кожената ножница с меча на гърба си и грабна четири стрели. Трябваше да стигнат. Рамо до рамо запълзяха през тръстиката и се запромъкваха към пиещите вода вакуда...

Някаква детонация разкъса тишината на речния ландшафт. Мутиралите говеда се стреснаха и побягнаха в галоп към гората. Мат скочи и се ослуша. Още една детонация. И още една. Чуваше се като шум от...

„Оръдия! Това са оръдия! Тук има хора с оръдия...!“

Аруула погледна към замъгленото небе.

— Не е буря — обясни й Мат. — Ела! — Той побягна към гората. Клонки го шибаха по лицето, когато прескачаше съборени от бурята дървета и дънери. Трясъкът на оръдията го наелектризира.

Отново грохот на оръдия. Не звучеше като модерна артилерия — нямаше бучене, нямаше свистене на снарядите. Чуваше се приглушено и сухо. Разривите следваха набързо след изстрела.

И тогава — няколко детонации в бърза последователност, които звучаха съвсем другояче: по-силно, по-рязко, като пръсваща се скала.

На двеста метра пред тях гората проредяваше. Мат се обърна към Аруула. Беше на няколко крачки зад него. Отново избухнаха снаряди някъде отвъд зелената стена на гъсталака и короните на дърветата. Мат със задъхване бягаше към края на гората и неочаквано излезе от ниските дървета на крайнината.

Онова, което видя, го накара за момент да се усъмни в разума си.

На около четиристотин-петстотин метра от него, към покритата с храсталаци земя се снижаваше на широки спирали дълъг, извит като дъга летателен апарат. Беше матовозелен и напомняше на Мат за локомотив на свръхскоростен влак. Само дето тази машина имаше твърде къси носещи повърхнини и от долната му страна вместо колела се подаваха косо направляващи релси. Изглежда, се състоеше от няколко свързани една с друга части. Мат различи пластинчати преходи между отделните части. Навярно те му позволяваха да се

извива. Подобна на бодил кула стърчеше от звеното зад командния сектор.

На около петдесет крачки по-нататък от храсталаците се издигаше купола на втори летателен апарат. Изглежда, беше паднал. Крилата на кацащата машина изчезнаха в корпуса, върху косо раздалечените контрарелси се показаха колела с вериги, по две двойки на всеки сектор. Странната машина се разтегна и се спусна между храстите.

От островърхата кула блеснаха светкавици. Някакви фигури се понесоха на разгънат фронт към мястото на приземяването. Изведнъж между тях се изду огнено кълбо и се пръсна с оглушителен трясък. От храстите лумнаха пламъци. Веригата на нападателите оредя.

Мат се приведе между храстите и даде знак на Аруула да направи същото. Смъкна контейнера от гърба си, отвори го и извади бинокъла. Огледа се. На сто крачки по-нататък стърчеше някакво обрасло с гъсталак образувание. Огромна, голяма колкото къща грамада, от която косо се издигаха многобройни железни греди и подобен на мачта стълб.

Той се затича приведен и по дебелиите колкото човешка ръка клонки се покатери на образуванието. Беше стоманено! Между листата имаше огромни дупки от ръжда. Видя почернели греди и разкъсани телени въжета. Вероятно бяха останките на роторен багер, който ръждясваше под растителната покривка.

Мат стигна до покрива на съборетината. От другата страна равните, обрасли с храсталаци тераси след почти петдесет метра надолу преминаваха в кратер. Каменовъглена мина...

„Някогашна каменовъглена мина“ — коригира се Мат. Вдигна бинокъла и го фиксира върху бойното поле. Между храсталаците около двете бойни машини откри около двајсетина нападатели. Носеха панталони и жилетки с къси ръкави в землист цвят. Повечето бяха с руси коси и с бради. Със секири и мечове блъскаха по корпуса на авариралата машина, от която Мат виждаше само една част.

Сега от корпуса се измъкнаха човешки фигури в сребристоксиви защитни костюми. Мат ги приближи с бинокъла си. И разбра, че главите им са скрити зад изцяло черни, сферични шлемове. Три от фигурите вдигнаха дълги, тръбообразни оръжия. Ослепителни лъчи се

забиха в храстите и улучиха двама от нападателите, които се сгърчиха и с потрепване рухнаха като покосени.

„О, небеса, какви ли са тези хора? — мина през ума на Матю Дракс. — Лазерна техника ли използват? Изобщо хора ли са...?“

Беше като хипнотизиран. С пределно будни сетива поглъщаше недействителната сцена, която се разиграваше в крайнината на гората.

От едната страна на кацналата машина се отвори люк. Изскочиха една след друга шест фигури. Също облечени в сребристокосиви костюми. Мат предположи, че черните шлемове са покрити със специален слой, който не отразява светлината. Вероятно отвътре са прозрачни.

Шестте фигури побързаха да се притекат на помощ на своите хора и откриха огън по мъжете със землистото облекло. Смъртоносен блясък премина през редиците на атакуващите нападатели. Почти половината от тях се строполиха, пронизани от лъчите. Останалите обаче скочиха и се нахвърлиха яростно върху фигурите със защитните костюми. Мат видя, че някои нападатели бяха с черни ивици на гърба и на гърдите. Направи му впечатление един необикновено едър мъж, защото над главата си размахваше нещо като ледокоп и защото огненочервените му коси бяха завързани на „конска опашка“. До него се биеше някаква стройна фигура в сиви кожи, която въртеше с двете си ръце дълъг меч.

Страхотната касапница продължаваше. Със секири, копия и мечове землистите нанасяха удари на екипажите, които въпреки модерните си оръжия не можеха да устоят на бруталното превъзходство на противниците си.

— О, Господи... — простена Мат. — Моля те, не... — Видя как черните шлемове се пръскаха, как остриетата проникваха в гърдите, видя как фигурите в защитните костюми една след друга падаха на земята.

Тогава всичко свърши. Мат поклати смаяно глава. Потните му ръце се свиха в спазъм около бинокъла.

Мъжете в кафяво обикаляха бойното поле и се вираха в земята, сякаш търсеха гъби. Някои се навеждаха и се изправяха заедно с лъчевите оръжия. И с други предмети, които Мат не можеше да идентифицира. И тогава дъхът му секна — двама от нападателите

вдигнаха грубо една сребристосива фигура от земята. Един член на екипажа беше оцелял!

Едрият мъж с червените коси посочи крайнините на гората и изрева някакви заповеди. Мат различи жълта и черна ивица върху гърдите на кафявата му жилетка. Един вид офицерски отличителен знак, прецени Мат. По-дребната фигура с дългия меч не се отделяше от него.

Завързаха на гърба ръцете на оцелелия. Червенокосият лично се зае с пленения и го поведе с хората си към гората.

Изпрати по шест души от своите да претърсят подобните на гъсеници летателни апарати. През люковете мъжете проникнаха в кацналата машина. Другата група изчезна в храсталака около авариралата машина.

Мат не можеше да откъсне очи от бинокъла. Погледът му беше прикован в стройната фигура в защитния костюм, докато тя и воините се скриха в гората.

„Какво ли е това същество? Имат летателни апарати, владеят лазерната техника...“

Мат се оттегли обратно в храстите и побърза да отиде при Аруула. Разказа ѝ какво е видял.

— Защо не смятат летящите хора за богове? — беше първият ѝ въпрос.

Въпрос, който обърка Мат. Той никога не би го поставил. Но беше интересен. Защото облечените в кафяви дрехи воители едва ли биха нападнали „богове“.

— Не знам — каза той. — Знам само, че непременно трябва да разговарям с пленника им.

Аруула го улови за ръката и енергично поклати глава.

— Трябва да го направя, Аруула. Искам да разбера що за хора са това. И дали изобщо са човешки същества.

Предпазливо се запромъкваша през храстите към двете странни машини. Хората в землистите дрехи явно все още го претърсваха. Покрай машините минаха около сто и двайсетина воители и се насочиха към гората. На малки групи теглеха след себе си десет оръдия, които напомняха на Мат за старите гаубици. Не беше за вярване, че тази войска с оръжейна техника от късното средновековие успя да унищожи два летателни апарата със свръхмодерни оръжия.

Изведнъж Мат видя между храстите да се показва нещо черно. То веднага изчезна отново, но незабавно се появи пак в зрителното му поле и този път Мат различи едно черно кълбо: шлем на съществата с непознатите защитни костюми! Мат забеляза, че лицевата му част беше счупена, фигурата залиташе насам-натам. После отново потъна всред храстите.

— Има и втори оцелял — прошепна Мат. — Наблюдаваше гъстия шубрак. Вече нищо не се помръдваше. — Може би е ранен. — Прецени разстоянието. Най-малко двеста метра от прикритието им. Точно толкова, колкото и от мястото на сражението.

— Трябва да отида при него... — Мат измъкна от униформения си панталон армейския пистолет и извади пълнителя. Имаше още седем патрона. А това беше последният пълнител! — Чакай ме в края на гората — прошепна на Аруула. Освободи предпазителя на оръжието и изчезна между храстите.

Непрекъснато спираше и се заслушваше. По едно време дочу тихо хъркане. Не звучеше добре, никак даже. Насочи се към измъченото дишане — и накрая зърна сребристосивото тяло да лежи между храстите.

Почти едновременно откъм машините проехтяха силни викове. Мат се стресна. Облечените в землисти дрехи хора побягнаха в панически ужас към гората. Дори изоставиха едно оръдие. Какво, по дяволите, означаваше това?

Изпълнен с мрачно предчувствие, Мат се обърна. Сякаш ледена висулка се плъзна по гърба му: От кратера на някогашния открит рудник се носеше гигантска сянка. Мат разпозна чернокафявите люспести пера и жълтия, извит клюн — беше едно елуу...!

Петимата мъже стояха до прозореца и от над стометровата височина гледаха на юг. Там над гората се стелеха тъмносиви облаци от барутен дим и се издигаха светли гъби от пушек. Бойното поле беше отдалечено най-малко на двеста хвърлея копие. Гората кажи-речи не се отличаваше от почти безлесната равнина, в чиято окрайнина се издигаше пушекът.

— Кого са нападнали северните мъже? — Човекът, който постави въпроса, беше едър и широкоплещест. Имаше къса, руса коса, която се спускаше на непокорни къдрици върху очебийно изпъкналото му чело. Тесните му, сиви очи бяха потънали дълбоко под гъстите вежди. На енергичното му лице изпъкваше острият нос. Тънките устни и упорито издадената напред брадичка говореха за волевия човек у него, но и за избухливия му характер. Носеше широка, червена риза от тънко ленено платно, която висеше над панталона му от грубо обработена черна дивечова кожа.

— Не знаем, Лодар — каза Хеенрих, майсторът на мечове. Стоеше до него. Исполинската му, почти дебела фигура надвишаваше с половин глава тази на краля. Ризата и панталонът му бяха сиви, а кожена броня обгръщаше мощния му гръден кош. На плешивата му глава имаше завързан с тесни ремъчета под двойната брадичка кожен шлем. — Знаем само кой ще бъде следващият, когото ще нападнат. — Опря се на дългия си меч и въздъхна. — Нас.

Кралят се обърна към тримата мъже, които стояха зад него и зад неговия майстор на мечове.

— Какво мислиш ти, Мауриц? — попита той средния от тях, мършав стар мъж с будни очи и меки черти на лицето. — С кого се сражават там онези ненаситни кучета?

Мауриц, Говорещият с боговете на малкото градско кралство и най-приближеният съветник на младия крал наведе малкия си, изострен череп.

— Видя ли огнените куполи, Лодар?

Носеше дрехи от дивечова кожа. А отгоре им — черна наметка, която стигаше до голите му прасци. Мазната му сива коса блестеше. Беше я завързал на врата си на кок. Официалното му име гласеше Мауриц фон Лаабзиш XII. Поколения наред шаманите на града бяха от неговото семейство.

— Цъфват сякаш от Нищото и тогава... — Мауриц щракна с пръсти. — ...огън и дим. Какво мислиш, Лодар, кой би могъл да направи такова нещо?

Между веждите на Лодар се показва една бръчка.

— Защо, в името на Оргуудоо, винаги отговаряш на въпросите с въпроси?

— За да размишляваш — ухили се Мауриц. — И така, какво мислиш?

— Сражават се срещу богове — изтърси пъргавият младеж до него. С изключение на препаската, почернялото му от слънцето и силно окосмено тяло беше голо. Черепът и лицето бяха изцяло обрасли в черни, къдриви коси. Спускаха се на вълни до лопатките на мускулестия гръб.

— Глупости — каза с гръмлив глас кралят. Промъкна се между тримата мъже зад него. С енергични крачки премина през голямото помещение. Покрай тежките столове, пейки, скринове и някаква дълга маса отиде до срещуположния прозорец. — Каква безсмислица!

— Яз казва на вас: те бори се с богове! — полуголият жестикулираше с ръце. — Ние надалеч обикаляли, много видял и чул!

Мъжът се наричаше Пиероо. Беше вожд на странстващо племе. Кралят и Говорещият с боговете осигуриха на почти шейсетчленната орда закрила от преследванията на северните мъже.

— И какво сте чули? — Мауриц се усмихна под мустак.

— Бог'ве дошли от Западно море. — Вождът на ордата говореше с мекия, мелодичен акцент на народите западно от Великата река. Гълташе крайните гласни. Понякога скърпваше някаква ужасно неразбираема фраза. Но при все това владееше езика на жителите на града достатъчно добре, за да може човек да се разбере с него и с хората му. — Има зелен железен змии, може лети, плува и пълзи, железна змия...

— Само кухи глави вярват на такива приказки! — скастри го кралят.

— Може би все пак Пиероо е донякъде прав — възрази Мауриц, Говорещият с боговете. — Разказа ми как наричат себе си северните мъже — дизуушлахтер.

— Богоборци — преведе Мауриц.

— Фактически вярваш, че тези алчни кучета са се сражавали с боговете на Вудан?! — кипна кралят.

— Не съм казал това. — Говорещият с боговете вдигна пръст.

— Може би северните мъже са нападнали някого, когото смятат за божествен — каза замислено Хеенрих.

— ...или когото други смятат за божествен. Много добре, майсторе на мечове! Мауриц потупа Хеенрих по масивното му рамо. — Скоро ще те нарека майстор на логиката!

Гигантът се изчерви, месестото му лице се разтегли в горда усмивка.

Младият крал направи кисела физиономия. Обърна се и бавно се върна до южния прозорец.

— Както и да е... — Загледа се вторачено над горите. Сега димът се стелеше на дълги облаци над малката равнина. — ...ако са спечелили битката, северните мъже ще ни нападнат.

Погледна надолу към двойния защитен вал, който опасваше града. Външният вал се състоеше от натрупани камъни, откъртени от безбройните руини около града. По билото на вала се катереха войници. Отгук изглеждаха като мравки. Гражданите построиха високата колкото къща вътрешна палисада от дървени трупи. Лодар виждаше стражите при входа ѝ.

Между палисадата и обраслите с гора руини се простираше обширна полоса без дървета, широка около три-четири хвърлея копие. Поколения наред жителите на града бяха разчиствали тази ивица от развалините. При това положение тараци, диви животни и нападатели можеха да се промъкнат най-много на три хвърлея копие до палисадата.

Широката ивица се обработваше грижливо. Там селяните от града отглеждаха тофани и вайц^[1]. След прибирането на реколтата през есента нивите служеха като места за провеждане на състезания. Лодар видя с духовните си очи войнствените северни мъже да идват от гората със страховитите си оръжия, да минават през нивите и да се катерят по палисадата.

— Да ги вземе Оргуудоо — просъска той. — Носят ни война и смърт от северната си родина.

— Да — изръмжа майсторът на мечове. — Ще ни нападнат. Потопиха всичките ни лодки.

Кралят изрече някакво проклятие. Обърна се и напърако през подобното на зала помещение отиде бързо до западния прозорец. Другите го последваха. От западната страна на сградата кула можеше да се обгърне с поглед целият град.

Коли се движеха по улици и улички. На пазара гъмжеше от народ. На по-малко от дванайсет хвърлея копие от Кулата зъб минаваше западният сектор на двойния защитен вал. На около трийсет-четирийсет хвърлея копие зад него се виждаше широката лента на речното корито. Нито една от малките, пъргави платноходки вече не беше на котва в пристанището. Затова пък имаше шест големи кораба с широки колела отстрани. Дълги тръби стърчаха от средната част на горната палуба.

— Как, в името на Оргуудоо, тези кораби се движат без платна?
— изсъска кралят.

— Виждаш ли колелата отстрани? — попита Мауриц. Въртят се, когато корабите се движат.

— Дали под палубата има роби, които ги задвижват?

Говорещият с боговете повдигна рамене.

— Знаем само, че от тръбите излиза пушек, когато се въртят. И от корпусите им се чува странно хлопане.

— Колко са воините?

— Най-малко триста — каза майсторът на мечове. — Вероятно са повече. Карат със себе си железни тръби между колела, от които могат да изстрелват големи гюлета. Гюлета, които падат като светкавици и запалват огън.

— Подготвили ли сте всичко за едно нападение?

— Изпратил съм на палисадата всички годни да носят оръжие мъже — каза Хеенрих. — Двеста и петдесет души. А оръжейната ковачница работи на високи обороти.

— Всички селяни са отсам палисадата. — За пръв път взе думата петият мъж — ниско, набито момче с квадратен череп, грубо, червеникаво лице и гъста, остра като четина кафява коса — Валдер, майсторът на палисадата. Отговаряше не само за палисадата, но и за вътрешната сигурност и за строителството в града. — Две ловни дружини са още в горите. — Валдер говореше рядко. А когато отвореше уста, казваше само отделни думи или непълни изречения.

Да, буквално изплюваше думите и изреченията. Сякаш го плашеха и искаше час по-скоро да се освободи от тях.

— Запаси? — попита кралят.

— Предостатъчно — излая палисадният майстор.

— Кладенците?

— В исправност!

— А замъците за в краен случай?

— Подготвят се.

— Кой по-точно? — поиска да научи кралят.

Палисадният майстор се покашля. Хвърли умоляващ поглед към Мауриц.

— Валдер и Хеенрих предлагат следния план — каза Говорещият с боговете. — Ако стане ясно, че северните мъже ще преодолеят палисадите и ще завземат града, оцелялото население ще избяга тук в Зъба. Заедно с половината от оцелелите войници ще брани твоята кралска кула. Най-малко четирийсет воители ще се оттеглят в Избата на Ауербах. Валдер нареди оръжейната ковачница да се премести там. Подземието може лесно да се отбранява и е устойчиво на тежките гюлета-светкавици. Четвърт от оцелелите войници ще се барикадират в Старото кметство. Оттам ще предприемат нападения срещу врага. Преди всичко обаче ще отвличат военната сила на северните мъже в момента, когато евентуално се евакуира народът...

— Говориш, сякаш врагът вече е победил! — Слепоочията на Лодар се издуха от гняв. Лицето му почервения. — Сигурно смятате тези проклети кучета за богове! — изръмжа той. — И какво ще рече това: „да се евакуира!“

Мауриц присви глава към рамото си. По чипоносото му лице се изписа смесица от подигравка и снизхождение. Усмихна се.

— Обичам гневните ти избухвания, Лодар. Точно такъв беше и баща ти. — Лицето му рязко прие сериозен вид. — Но помисли само с какви оръжия разполагат!

— Да не би да подценявате храбростта на моите войници?! — кралят все още говореше с висок тон, но вече не ръмжеше.

— Не. — Мауриц се обърна и бавно тръгна към масата. Там имаше купи, пълни с плодове, хляб и парченца птиче месо. И гърнета, от които се надигаше пана. Взе една чаша от масата и си наля пенлива

течност с кехлибарен цвят. Хеенрих вярва, че големите гюллета биха могли да разрушат дори Зъба...

— Глупости! — изръмжа кралят.

— ...затова Валдер нареди да се затрупат с отломки външните входи на моя бастион...

— Какво?! — Кралят се понесе с бързи крачки към масата. Сякаш искаше да се нахвърли върху Говорещия с боговете.

— ...и сформира група строители, които да приведат в изправност стария таен ходник от моя бастион до реката. — Говорещият с боговете изобщо не обръщаше внимание на възбудения Лодар. — В краен случай през избата на Зъба ще изведеш народа си в Бастиона на Мауриц. — Погледна покрай младия крал към мрачното небе. — А оттам — до реката. Хеенрих ще изпрати шпиони до реката. Ще участват най-умните ни мъже. Трябва да разкрият как функционират корабите на северните мъже...

— Лудост! — извика Лодар. — Вие сте се побъркали! — Грабна една чаша от масата. Толкова трескаво изля пенливата течност от делвата, че тя се разля. Изпразни чашата на един дъх. И веднага я напълни отново. С нея в ръка, закрачи бързо от западния прозорец до южния и обратно, в продължение на минути. Другите го наблюдаваха мълчаливо.

Мауриц се усмихна вътрешно, когато видя, че издутите от гняв жили върху слепоочията на краля спаднаха и червенината от лицето му изчезна. Познаваше Лодар още когато беше дете. Холеричните му изблици на чувства обикновено се уталожваха също толкова бързо, както се и разразяваха над него и над околните. След това той по правило можеше да разсъждава трезво и прецизно.

— Добре — каза Лодар накрая и се обърна към доверените си хора. — Макар че е лудост, но донякъде имате право. Направете всичко, както сте го запланували. — Посочи Валдер. — Нареди да поставят бирата под дажбен режим, майсторе. Нашите войници трябва да бъдат с трезви глави, когато работата стане напечена. — Обърна се към Хеенрих. — Сформирай разузнавателен отряд, майсторе на мечове. Седмина леко въоръжени. Искам да знам точно силата на противника. И срещу кого са се били. Също така искам да узная нещо повече за чудодейните им оръжия. Ще потеглим при смрачаване.

— Ние? — Мауриц погледна учудено краля.

— Самият аз ще вода разузнавателния отряд — каза Лодар.

— Няма да го направиш! — Говорещият с боговете се изправи пред по-висшия. — Ти си крал! Не можеш да се биеш с някакви си вражески войници! — Мауриц си придаде сериозен вид. Мястото ти е в града! Тук горе в Зъба и долу всред народа! Загубим ли теб, това би било началото на края...

Лодар се обърна рязко. Изрече тихо някакво проклятие. Но по принцип осъзнаваше ясно, че Говорещият с боговете беше прав.

— Добре де — каза той, — тогава няма да ида.

Ниският Валдер протегна високо ръка.

— Аз съм доброволец!

— Идвам и аз — извика Пиероо, вождът на ордата.

Мауриц кимна.

— Разчитаме на теб, палисадни майсторе. Вземи спокойно нашия гост със себе си. И още петима опитни мъже. И ако успеете да хванете пленници, направете го...

[1] Картофи и пшеница. — Бел. прев. ↑

Елуто се понесе към крайнината на гората. Разпереността на крилете му беше най-малко тринайсет метра. Един от бягащите воители се препъна и се просна на земята. Изкрещя в смъртна уплаха. Елуто протегна нокти и така изви огромните си криле, че те се изправиха вертикално спрямо земята. Върховете на дърветата се извиха под напирателната въздушна маса. Покритата с люспи птица се стовари като каменен блок върху храстите.

Мат усети как земята под краката му потрепера. Писъците на воителя се извисиха в рев на полудял човек и — после рязко секнаха.

Парализиран от ужас, Мат се спотайваше между храстите. На няколко крачки от него между ниските дървета беше тялото на ранения. Но не можеше да откъсне поглед от огромната птица. През клонките и листата видя как мутиралата гигантска кукумявка търси жертвата си. Тогавя наведе глава. Когато люспестият череп на кукумявката се показа отново, в извитата ѝ човка висяха кървави парцали. Елуто изви глава на почти сто и осемдесет градуса, за да не ги изпусне. После глътна откъснатите от плячката парчета месо.

На Мат му се обърна стомахът. Наведе глава и си пое дълбоко въздух.

Сети се отново за непознатия в сребристосивия защитен костюм. Заради него именно се осмели да се приближи толкова много до мястото на сражението! Запълзя към потрепващата фигура. Лявата половина на черния сферичен шлем беше напълно разбита. Влажни, зачервени очи го гледаха от тясното, обляно в пот лице — лице, бяло като лед, но човешко!

— Бягайте... — изхърка непознатият. — Вие... Вие трябва... да бягате... бойните машини...

За момент на Мат му се стори, че всичката сила в крайниците му изчезна. Изправиха му се косите. Мъжът говореше на абсолютно чист английски!

— Бързо... — задъхваше се непознатият. — Имате... само още... няколко минути...

Мат потрепера.

„Не губи време, учудвай се после...“

Бързо пълхна ръце под тънкото тяло и го вдигна. Чувстваше го леко като перце. Както се държи спящо дете, Мат го понесе през храстите. Приведен се стрелна към отдалечения на по-малко от сто и

петдесетина метра край на гората. Постоянно се изправяше и през листата на високите едва до рамене храсти поглеждаше към елуото от другата страна. Гигантската птица все още беше заета с разкъсването и поглъщането на жертвата си.

Малко преди края на гората се дочу някакво шумолене и мощни звуци, сякаш някой блъска в стена подпорен прът на палатка. Мат се сепна — елуото отново се беше вдигнало във въздуха. Летеше непосредствено над храстите към прикритието на Мат!

— Да го вземат дяволите! — изсъска той. Изправи се, притисна ранения към гърдите си и побягна. Гигантската кукумявка несъмнено го беше открила.

Мат се надбягваше за живота си. Клони шибяха разбития шлем на непознатия в ръцете му, докосваха гърдите на Мат, удряха го в лицето. Бинокълът на врата му се беше преметнал назад и на всяка крачка го шибаше по гръбнака. С крайчеца на очите си Мат видя към него да се спуска гигантска сянка.

Нещо избръмча над главата му.

Птицата изфуча. Мат тичешком се обърна към прикритието на Аруула. Тя стоеше между храстите и опъваше лъка си. Над него отново изсвистя стрела. Птицата изкрещя пронизително. Мат видя стрелата да стърчи от черепа ѝ. Дали Аруула я беше улучила в окото? Във всеки случай елуото се завъртя, заизвива се нагоре, надавайки жалостиви крясъци.

Мат стигна най-сетне до крайнината на гората. Дробовете му пареха, в гърдите му сърцето лудо галопираше. Приклезна между стволовете на дъбовете и остави живия си товар на земята. Раменете на ранения се издигаха и спускаха, задъхваше се, с широко отворена уста се бореше за всяка глътка въздух.

Елуото кацна недалеч от двете загадъчни машини. Подскачаше натам-насам, удряше с крила и крещеше.

Изведнъж нещо се случи със змиеподобните машини. Матовото тъмнозелено изсветля, започна да свети. След всяка изминала секунда все повече се нажежаваше до бяло. И машините се пръснаха в някакво огнено кълбо!

Мат се хвърли на земята и закри глава между скръстените си ръце. Оглушителна детонация накара земята да потрепера. Последва

мощно бучене — продължилият само секунди ураган помете дърветата и стана непоносимо горещо.

Матю отново се изправи. Храсталаците бяха в пламъци! Видя горящите контури на елуото. Животното напразно се опитваше да избяга от огъня.

— Аруула! — изкрещя Мат. Вдигна ранения отново и побягна — по-надалеч от горящите крайнини на гората. — Аруула!

Когато стигна до реката, пред очите му причерня. Пусна непознатия в тръстиката и се домъкна до водата. Жадно пи и после потоци горната част от тялото си в реката.

След малко Аруула се показа от тръстиката. Хвърлиха се в обятията си.

— Благодаря... — каза със задъхване Мат. — Ти ми спаси живота...

Заедно занесоха непознатия на сала, отблъснаха го от брега и преминаха реката. На другия бряг скочиха в плитката вода и го изтеглиха в храстите. Мат се бореше с желанието си да се просне на тревата и да протегне крайници. Чувстваше се напълно изчерпан.

Заедно вдигнаха непознатия от сала и го положиха в тревата. Нито материалът на сферичния шлем, нито защитният костюм бяха познати на Мат. Наложил се да отвори три наредени един върху друг ципа, докато накрая успее да свали разбития шлем на ранения. Беше пълен с кръв. Зад дясното ухо на мъжа зееше дълбока рана. Също и в областта на бъбреците капеше кръв от една дупка в защитния костюм.

Непознатият отвори очи. Дишаше повърхностно.

— Благодаря... — прошепна той, — но... беше... безсмислено... Нито по тесния череп, нито по лицето на мъжа растяха косми. Гласът му беше хриплив и твърде висок.

— Кой сте вие? — попита Мат. Опря два пръста до гръкляна на непознатия. Пулсът на сънната артерия се чувстваше като трептене на струна. Мъжът отвори уста. Но успя да издаде само леко грачене. Мат наведе ухо над безцветните устни. — Кой сте? — повтори той.

— Капитан... Спенсър... Дюлит... комуна... Лондон... Замлъкна.

Мат втренчи поглед в него.

— Какво казвате? Лондон...?! — Сграбчи мъжа за раменете.

— Какво има в Лондон? — Ала непознатият вече не реагираше. Почти прозрачните клепащи се бяха спуснали над очните ябълки.

Мат беше въвн от себе си от щастие. В този кошмарен свят все още имаше хора, които говореха неговия език! Хора, които не се бяха върнали в ледниковата епоха или в средновековието! „Каква ли е тази «комуна»? Съществува ли все още цивилизация в Лондон?“

Аруула опря ръка на рамото му. Погледна го сериозно и поклати глава. Мат се изправи. Умиращото тяло под него се изпъна и се помъчи да си поеме въздух. После остана неподвижно да лежи в тревата.

Погребаха го в рохкавата горска почва.

През гората северните мъже замъкнаха пленницата до някаква река. Там натовариха оръдията на салове. Набутаха Ив Карлайл в една дълга гребна лодка. Едрият мъж с конската опашка седна от лявата ѝ страна. Отдясно на нея се настани жената.

Командир Карлайл забеляза едва в гората, че постоянният придружител на вожда не беше мъж. Дори и тъмната, гъста коса се различаваше от тази на северните мъже. А после — и кръшната походка. Когато на брега на реката се обърна към нея, Ив видя бронзовия тен на лицето и закръгленостите на гърдите ѝ под сивото кожено елече.

Ив вече почти не чувстваше тялото си. Мислите в главата ѝ препускаха в безкрайна въртележка. И въпреки това забеляза различността на жената. Имаше будни кафяви очи. Очите на северните мъже, напротив, доколкото успя да види, бяха воднисто сини. А в жълтеникавите им лица нямаше и следа от красота. Грубите лица бяха с неестествено деформирани устни и недоразвити носове. Някои бяха без вежди или пък зад разтворените устни се показваха прекалено големи, почернели зъби. Някои бяха изобщо без нос. На негово място върху странно плоските лица зееше дупка. При повечето от тях отстрани на черепа стърчаха нацепени чукани вместо ушни миди. Вероятно, затова повечето мъже носеха маски на лицето си, под които се виждаха само очите и устата. Когато осемте гребци хванаха греблата, командирът забеляза, че само двама от тях бяха с по пет пръста на ръцете си. Мутации, помисли си тя. Увреждания от радиоактивното лъчение.

Жената отдясно на нея нямаше уродства. Беше красива, невероятно красива. Ив Карлайл ѝ завидваше за косата.

Брегът се плъзгаше покрай тях — тръстики, върби, дъбове, високи треви. А от време на време и покрити с мъх устои на мостове. Тук-там от листака се подаваха руини. Цели фасади на къщи, покрити с пълзящи растения, или странни каменни подпори, покрити с мъх, имел и разкривени брези. Оголени от бетона, който някога ги е спойвал, сега се протягаха към мъгливото небе, сякаш го обвиняваха.

През гърба на Ив мина пронизваща болка. Спомни си, че жената до нея я беше ударила в кръста с плоската страна на меча. А друг нападател беше забил дръжката на секирата си в гръдната ѝ кост. Всичко стана толкова набързо. Нападателят се нахвърлиха върху тях от всички страни. Успяха да убият трийсетина главорези. Може би и четирийсет. Но бяха твърде много. Би трябвало да го знае. Предупреждението на капитан Спенсър Дюлит все още звучеше в ушите ѝ. Би трябвало да го знае, по дяволите...

Другите единайсет бяха мъртви. Ив Карлайл го знаеше. Сърцето ѝ се сгърчи в спазъм, когато си помисли за размазаните, пронизани и разсечени тела на членовете на екипажите ѝ. От гората чу експлозията. Ударната вълна предизвика по короните на дърветата шум като от силна буря. Пожела си да беше изгоряла заедно с бойната машина.

Но дори и предпазният ѝ костюм не беше повреден. Случайност ли беше това? Тъкмо тя. Да оцелее тъкмо командирът...

Гората оредяваше. Покрай двата бряга се проточваха насипи от отломки и руини. Реката стана по-широка. Здрави стени замениха обраслия с храсталаци бряг. Гребяха към нещо като пристанищен залив. Отдясно се виждаше голям площад. Имаше халета в добро състояние. А зад тях, може би на разстояние миля и половина, Ив видя вал. Градски стени. Различни покриви, тук-там — по някоя стройна кула или горните етажи на висока сграда. А съвсем на юг откъм вала се издигаше висока сигурно четиристотин фута сграда.

Саловете опряха до шестте масивни кораба, които стояха на котва на брега срещу пристанищните съоръжения. Корабите бяха нагазили дълбоко във водата. Дължината им беше около триста-триста и трийсет фута и бяха направени от насмолено дърво. В средата им се издигаше груба надстройка без прозорци. Отляво и отдясно на нея, монтирани плътно до стената на кораба, се издигаха гребни колела.

Стърчаха само до половината над водата. Ив ги наблюдаваше с възхищение. Значи тези мародерстващи хора бяха открили отново не само черния барут, но също и парната машина. Или пък никога не бяха забравяли и двете.

Лодката акостира на брега. Заведоха Ив във военния лагер на северните мъже. Черните чергила на палатките, изглежда, бяха направени от някакъв вид корабно платно. Тя изброи осемдесет палатки. Колко ли човека можеше да пренася този параход с гребни колела? Седемдесет? Осемдесет? Или повече?

Заведоха я до една палатка, която беше в средата на лагера, и я натикаха вътре. Червенокосият седеше на покрито с кожа столче и я измерваше със злобен поглед. Ив веднага разбира, че това е предводителят. Командирът.

Жената застана зад нея. Отдясно и отляво на входа се изправиха по двама мъже. Ив дочуваше много гласове отвън пред палатката.

Червеният посочи гърдите си.

— Хайрик — изръмжа той.

— Командир Ив Карлайл. — Приглушен и чужд прозвуча собственият ѝ глас в шлема. Учудваше се, че все още не са ѝ го отнели.

Червенокосият изрече някаква заповед по посока на входа на палатката. Ив идентифицира някакъв скандинавски диалект, без да разбира езика. В палатката влезе мъж. Носеше със себе си лазерен пистолет. Ив Карлайл позна собственото си оръжие. Червенокосият го посочи и изрева няколко фрази. Ив не го разбира.

— Как функционира? — неочаквано попита жената зад нея. Говореше завален английски. Преводачка, значи. Ив мълчеше. Мъжът на име Хайрик повтори въпроса си и жената преведе още веднъж.

Ив гледаше втренчено оръжието пред носа си. Представи си как отнема оръжието на мъжа, как на малката клавиатура в предната част на реакторната сфера задава личния си код за активиране, как насочва оръжието срещу отвратителния червенокос човек и натиска енергийния клавиш в предпазната скоба на спусъка.

Жената зад нея отиде до мъжа с оръжието. Взе го от ръката му и го постави на коленете на червенокосия. Разговаря тихо с него на езика на северните мъже, сочейки предпазната скоба, клавиатурата и енергийния клавиш. Ив не разбираше какво става. Като че ли жената даваше указания на военачалника как се използва лазерен пистолет.

Червенокосият погледна към Ив. Разкриви почти лишеното си от устни лице в нещо, което смътно напомняше някакво подобие на ухилване. Тогава стана и напусна палатката заедно с оръжието. Гърбовете на другите мъже го закриваха от погледа на Ив. Но онова, което видя, беше достатъчно, за да разбере. Към небето изсъска ослепителен лъч. Войниците изпаднаха в ликуване.

Командир Ив Карлайл впери поглед в жената с кожената униформа. Сякаш завеса падна от очите ѝ — тя имаше дарбата на телепат! Тези проклети воители не разчитаха на нито една нейна дума! Поставяха въпросите си и тази гадина душеше навсякъде из мислите ѝ!

Ив въздъхна дълбоко и затвори очи. Бе се научила да си отдъхва ментално за секунди. Хрумна ѝ за морето. Вълните по време на преминаването ѝ от Острова на Континента. Задържа сцената пред вътрешното си око. С всяко вдишване картината на бушуващите талози се прокрадваше все повече в мозъка ѝ. Чуваше тежките стъпки на червенокосия. Чуваше ръмжация му глас. И чуваше въпросите на жената.

— Къде твоя пещера? Откъде идва? — Ив вдишваше и издишваше и не виждаше нищо освен морето. Само мимоходом отбелязваше врънкарите въпроси и възбуденото дърдорене в палатката. — Къде твоя крепост? Откъде идва? — Напълно отпочинала, си поемаше въздух и го изпускаше и... пак потъваше в морето...

Силен удар върху шлема ѝ я запрати на земята. Тя се подпря с ръце и погледна. Хайрик стоеше над нея и въртеше секира.

Следващият удар раздробя шлема на Ив. Тя изпищя и макар че крещеше, не мислеше за нищо друго освен за морето. Удар след удар Червеният разрушаваше шлема. Докато бялата ѝ, плешива глава остана съвсем беззащитна.

Това беше началото на края ѝ — Ив го знаеше. За нея нямаше никакво значение. Потъваше в морето, все по-дълбоко и по-дълбоко.

Мъжът крещеше от ярост. С нож разряза предпазния ѝ костюм. Двама от бойците му се притекоха на помощ и смъкнаха материята от тялото на Ив. Хайрик изръмжа на тъмнокосата жена. Тя се махна от палатката. На Ив ѝ се стори, че забеляза по лицето ѝ някаква искра на съчувствие.

Вървяха рамо до рамо, минаха по улиците на града. Хората се спираха, щом разпознаеха краля. Сваляха шапки, размахваха ги и високо се провикваха:

— Да живее кралят! — или: — Лаабзиш ще живее!

За разлика от друг път Лодар не се впускаше в дълги разговори. Изглежда, не го интересуваха дори и младите момичета. Само поздравяваше на всички страни учтиво и с достойнство. Мауриц отбеляза този факт със задоволство. Младият крал беше разбрал сериозността на положението. Зад изпъкналото му чело очевидно кипеше трескава работа. Колкото и лекомислен и избухлив да беше, Мауриц знаеше, че кралят ще се бори с всички сили за оцеляването на града.

Минаваха покрай сиви блокове с големи отвори за прозорци. На повечето бяха окачени пъстри материи. Много рядко на някой от тях все още блестеше стъкло. Мауриц често се опитваше да се добере до изкуството, с което древните са произвеждали този твърд и прозрачен материал. Досега успя толкова малко, колкото и неговият баща, Мауриц Единайсети.

Макар че големите сгради имаха врати, по принцип бяха достъпни по целия фронт на приземния етаж. През големи портали, които в по-раншни времена също са били затворени в стъкло. В целия град имаше само един-единствен портал с такова огромно стъкло.

Разказваше се, че зад такива стъкла древните излагали на показ стоките си. Сега тези входове служеха като обори за опитомени вакуда или фреккойшери, или за гарирание на каруци. Някои бяха преградени с дъски или бяха зазидани. Във вътрешността на големите къщи живееха най-често четиричленни селски семейства. Поне на първите два етажа. Горните рядко се използваша.

В най-големия от тези многократно поправяни каменни ковчези беше поместена казармата. Тук беше резиденцията на Хеенрих, майстора на мечове. И петдесетте мъже, които и в мирно време бяха винаги под оръжие, живееха тук със семействата си.

Лодар се спря пред един вход с дървена рамка. Жителите на града наричаха тази широка, покрита улица Басаше. Тя водеше към сравнително ново дървено хале, под чийто покрив рибарите предлагаха за размяна улова си.

Обикновено продавачите на кожи седяха отляво и отдясно на „Пасажа“. Но Хеенрих ги беше прогонил следобеда и, както и халето на рибарите беше затворен за гражданите. Сега в халето на рибарите се строяха катапулти, а в „Пасажа“ се ковяха мечове, заточваха се секири, върхове на стрели и копия и се намазваха с масло от жълъди. От Избата на Ауербах, в самото начало на „Пасажа“, се чуваше трясъкът на ковачницата. Лодар хвърли към Мауриц учуден поглед. Удиви се, че ковачницата от Старото кметство вече е преместена тук.

Мълчаливо минаха през „Пасажа“. Кралят направи преглед на новите оръжия, размени по някоя и друга дума с ковачите и точиларите и поиска да му покажат мечовете. Посетиха и работилницата за катапулти. Дърводелци се занимаваха с големите оръжия.

По-късно пристигнаха на пазарището. Здрачът вече настъпваше и в отворите на прозорците на Старото кметство замъждукаха първите светилници. Под колонадата пред приземния етаж на издължената сграда седяха големи и малки групи хора, мъже и жени, които играеха на карти, хвърляха зарове и пиеха бира. Тук-там някой свиреше на флейта, на гайда или на лютня. Наоколо се гонеха деца и тичаха след опитомени гарвани.

Войници влизаха и излизаха през порталите, внасяха оръжия и провизии или стояха на стълби и зазиждаха многото прозоречни отвори на горния етаж.

Мауриц не без гордост наблюдаваше Старото кметство. Беше най-красивата сграда на града. Поддържаха я поколения наред и я реставрираха с камъни от руините. Впрочем, както и всички сгради на Лаабзиш.

Разбира се, отдавна вече не се съвещаваха в Старото кметство. Дори и пращадото на Мауриц не си спомняше някога кралският съвет да е заседавал в тази сграда. Откакто жителите на Лаабзиш се помнеха, кралският съвет се събираше в Зъба, както жителите на града наричаха шеметно високата, подобна на кула сграда до южната палисада. Според устното предание в Зъба се помещавало училището на древните.

На пазарния площад горяха два големи огъня. Заклани бикове вакуда се въртяха на шиш над пламъците. Но дори и хората външно да се държаха така, сякаш животът си върви по обичайния начин, Мауриц чувстваше потискащото напрежение, което тегнеше върху всички.

Забеляваше погледите, които се отправяха от всички страни скришом към краля. Погледи, изпълнени с очакване. А в много от тях Говорещият с боговете видя и страх.

— Трябва да поговориш с тях — прошепна на Лодар.

Той кимна и изчезна в Старото кметство.

— Кралят ще ви говори — каза Мауриц на стоящите наоколо и скоро новината се разнесе из целия пазарен площад. Хората се събраха пред кулата на дългата сграда. Там, от балкона на първия етаж кралят имаше обичай на празници или в кризисни времена да говори пред народа на Лаабзиш.

Лодар излезе на балкона от еркера под кулата. С достойнство прие виковете „да живее!“ и аплодисментите на народа. Тогава вдигна дясната си ръка и настъпи тишина.

— Не искам да ви залъгам — започна той. — Предстои ни трудно време. Северните мъже потопиха корабите ни и построиха лагера си на другия бряг. Ще ни нападнат. Може би утре, може би вдругиден, може би едва след няколко дни.

Мауриц се огледа около себе си. Мъже, жени и деца гледаха като омагьосани в устата на Лодар.

— Свикнали сме да се бием — продължи кралят. — От много поколения насам се борим сруцу елуута, тараци и диви орди, които искат да ни оспорят нашия град. Всеки от вас го знае и всеки от вас стои тази вечер тук, защото неговият баща и неговият дядо никога не са губели куража си, а са се хващали за оръжието. Сега отново настъпи моментът. Подготвили сме се добре. Ще се бием и ще прогоним северните мъже. И нашите деца и внуци един ден ще казват: „Ние живеем и нашият красив град процъфтява зад стените си, защото нашите бащи и майки, нашите дядовци и баби са имали силни и безстрашни сърца.“ Вудан да бъде с всички нас!

Хората заликуваха. Размахваха шапките си, ръкопляскаха и танцуваха като малки деца. Оглушителните аплодисменти не преставаха. Мауриц почувства как насъбралият се страх и напрежение от последните дни намира отдушник в бурното ликуване.

Вече се смрачаваше, когато крачеше с краля към западната палисада, за да хвърли един поглед към лагера на северните мъже. Валдер, палисадният майстор, и Пиероо, вождът на ордата, ги

посрещнаха. Пиероо носеше тъмна кожена мантия, а Валдер си беше завързал черен кожен шлем.

— Разузнавателният отряд потегля! — изръмжа Валдер.

Лодар ги потупа по рамената.

— Благодаря, Пиероо — каза на вожда.

Пиероо кимна бавно. Изпъчи гърди.

— Съдба на Лаабзиш съдба на мой орда. — Дива решителност се четеше по обраслото му с четина лице.

Двамата мъже изчезнаха в една уличка в южна посока. По-късно се качиха на дървената палисада. Над тъмната лента на реката се носеха водни изпарения. Поради настъпващата нощ от това разстояние беше почти невъзможно да се различи нещо. Дълги, тъмни привидения се издигаха от крайречните храсталаци на отсрещния бряг. Корабите на северните мъже. Зад тях се виждаха да блещукат размити светли петна. Лагерни огънове.

Стражите разказаха за някакъв ослепителен лъч, който рано вечерта излетял от средата на лагера и се забил в небето. Лодар и Мауриц мълчаливо си взеха бележка от съобщението. Говорещият с боговете не знаеше как да прецени този факт.

Безмълвно стояха един до друг на палисадата, с погледи, вперени отгатык в трепкащите светли петна. Стражите се отдалечиха.

— Ще можем ли да ги отблъснем, Мауриц? — наруши мълчанието младият крал.

— Ти как мислиш, Лодар?

— Не можеш ли поне веднъж да дадеш прост отговор на прост въпрос? — изръмжа Лодар.

Говорещият с боговете се усмихна. Когато беше млад като Лодар, и той търсеше прости отговори.

— Каж ми какво мислиш — настоя той.

— Ще ги отблъснем. — Гласът на Лодар прозвуча тихо, но решително. — Ние ще победим.

— Щом вярваш в това, Вудан ще те благослови и ще ти дари победата — каза Мауриц. Истинските си мисли запази за себе си. Нямаше смисъл да обезкуражава младия крал. Но Мауриц притежаваше способността да вижда нещата такива, каквито са и не си правеше никакви илюзии: войнствените северни мъже имаха двойно повече бойци, отколкото Лаабзиш. И по отношение на техниката и

оръжията ги превъзхождаха неимоверно много. Мауриц знаеше, че могат да издържат на атаката най-много два дни. Тази увереност му късаше сърцето. Но беше свикнал да скрива чувствата си...

Колкото повече приближаваха града, толкова по непроходима ставаше гората. Не толкова заради падналите дънери и гъстите ниски дървета, колкото заради руините. Бяха плътно една до друга. Цели фасади, обрасли с трънаци, имелоподобни растения и бръшлян. А между тях — джунглата.

Спряха пред една колосална зидария. Кръгла кула стърчеше от трудната за ориентиране руина. Изглеждаше като някогашен замък. Нахълтаха в разпадналата се сграда и си пробиха път до стълбището нагоре. Мъх и непроходим гъсталак растеше по витата стълба. Пътят към кулата беше мъчителен.

Но си заслужаваше труда. На североизток видяха двойния околоръстен вал на някогашния град Лайпциг. Покриви на къщи, фасади и кули стърчаха над билото на вала. А на около петстотин метра, непосредствено до вала — висока не по-малко от сто и двацет метра сграда. Беше тъмносива и покрита само до половината си височина от дървета и трънаци. Вдлъбнатият ѝ покрив беше оформен като седло. Източната му страна стърчеше остро нагоре като кучешки зъб на хищник. Своеобразната разгъната форма напомняше на Мат за изправена отворена книга. Върху билото на двата вала видяха хора. Вероятно стражи.

В североизточна посока различаха течението на реката. Беше удивително широка, вероятно уширена нарочно като пристанищен басейн. Изпарения се издигаха над бреговете, а настъпващият здрач допълнително затрудняваше видимостта. Мат нагласи бинокъла си. Успя да види ясно очертанията на шест огромни кораба. А зад тях — палатките на войните. Между тях горяха лагерни огньове.

Подаде бинокъла на Аруула.

— Тази нощ ще се промъкна в лагера — каза той.

— Не го прави, Маддракс. — Погледът на Аруула се впи умолително в очите на Мат. — Не искам да те загубя.

— Трябва да го направя. — Мат говореше непонятни за нея неща. Опитваше се да се аргументира колко е важно за него да тръгне

по следите на загадката на света след Кристофлуу, мъчеше се да ѝ обясни, че хората в сребристосивите предпазни костюми са по-напред в техническо отношение, отколкото е било в неговото време и че непременно трябва да разговаря с пленника, за да разбере какво представлява онази Лондонска комуна.

Аруула разбра всичко.

— Въпреки това — упорстваше тя, — не го прави.

Той ѝ остави контейнера и бинокъла.

— Остани тук. Ако ме пленят, опитай се да ме измъкнеш. — Целуна я и слезе в гората сред руините. Взе със себе си само „Беретата“ и ножа.

Вече беше тъмно, когато Мат най-сетне стигна до реката. Със сала премина на другия бряг. По протежение на водната линия се насочи на север. Дървета, високи един човешки бой папрати и огромни храстовидни растения се редуваха с обширни тръстикови площи. Мат предполагаше, че минава през ареал, който преди незапомнени времена е бил някакъв парк. С голямо удоволствие би искал да узнае колко време е минало, откакто кометата запрати Земята в кошмарния ад.

След един час видя между стволите на дърветата да мъждука сиянието на огън. Лагерът на мъжете със землистите дрехи. Приклекна, послуша се и се запромъква по-близо.

Скоро се откри друга, покрита с трева равнина. Граничеше непосредствено с реката. Бяха наредени палатка до палатка. Четирийсет или петдесет, прецени Мат. Около лагера горяха двайсетина буйни огъня. Хората седяха около тях, бърбеха си, ядяха и пиеха. Миришеше на печено месо.

На Мат му стана ясно, че ако иска да влезе в лагера, трябва да мине покрай огньовете. Куражът му спадна. Нямаше смисъл. Неминуемо щяха да го открият. Потисна импулса си да се върне назад и преглътна разочарованието си от това.

„Запази пълно спокойствие. Помисли, трябва да има някакъв начин...“

Най-близкият огън гореше на около хвърлей камък от прикритието му. Мат видя как един от мъжете стана. Олюля се и после тръгна в негова посока. Вероятно искаше да отиде в гората по нужда. Сърцето на Мат заби по-бързо. Мъжът носеше маска на лицето си.

В мозъка на Мат назря идея. Която беше сработила в крепостта на носферите, щеше и тук да...

„Момент! — мина през ума на Мат. — Тогава не сработи... Все едно: нова игра, нов късмет!“

Оттегли се малко назад и зачака. Воинът спря разкراчен до края на гората и забърника в панталона си. Мат чу шуртенето на водната струя в земята. Изчака докато шумът отслабне, тогава хвърли един клон в трънака на три-четири крачки от себе си. Видя как фигурата в края на гората застана неподвижно и се ослуша.

Мат хвърли още един клон. Мъжът прибра пениса си и закопча панталона си. Тихо се промъкна навътре в гората. Мат се приведе и си пое няколко пъти дълбоко въздух. Тогава измъкна оръжието си и го хвана за цевта. Разбира се, че не можеше да стреля. Така щеше да вдигне на крак другарите на мъжа.

Воинът идваше все по-близо и по-близо. Озърташе се и се ослушваше. Когато беше почти на височината на укритието му, Мат скочи и нанесе удара. Дръжката на пистолета улучи врата на воина. Той изстена и безшумно се свлече.

Мат трескаво смъкна дрехите му. Откри, че човекът има само по четири пръста на ръцете си. Двата малки палеца бяха недоразвити, а когато му разкопча кожената шапка, видя огромна „заешка уста“ и издути кухи израстъци вместо ушни миди.

Мат навлече парцалите на воина. Бяха твърде големи, но той ги облече над пилотския си костюм и така униформата криво-ляво му стана. Преди да си завърже шапката, погледът му попадна върху дългата, руса плитка на мъжа. Решил набързо, извади ножа си, отрязва я и я закрепил в дупката на шлема. После завърза кожените ремъци под брадичката си и пъкна оръжието си под палтото. Дрехата миришеше на пот и на риба.

Мат разгледа човека в безсъзнание. Трябваше да му попречи да вдигне тревога, когато дойде на себе си. Просто да му пререже гърлото, такова нещо Мат и не помисляше да направи — би било убийство на беззащитен. И така, той свали и долните дрехи на воина, разряза ги на ленти, запуши му устата и го завърза като приличен денк.

После бързо замарширува през трънака към края на гората. Беше минало доста време, дано другите не са започнали да се безпокоят за приятеля си. Мат се опитваше да имитира залитането на мъжа.

Неколцина воители надигнаха за кратко глави, но отново се заеха с печеното и с чашите си.

На половината път Мат тръгна наляво, сякаш се насочва към следващия огън. Изглежда, никой не му обърна внимание. На около стотина крачки от огъня се появи между палатките.

Пулсът му кълтеше в слепоочията, а в стомаха си имаше някакво съмнително чувство — Мат си наложи да диша спокойно и дълбоко. Така се заклатушка от палатка до палатка.

Почти не видя мъже вътре в лагера. От време на време откъм черните, куполообразни палатки се дочуваха гласове. Палатките бяха наредени в кръг около една централна, по-голяма. Около нея имаше шест мачти с маслени светилници. Мат видя четирима мъже с мечове да стоят пред дръпнатата завеса на входа. Все още в ролята на пиан, той се отклатушка зад вътрешния кръг около централната палатка. Там зад един купол седна в тревата.

Палатката в средата беше на около двайсетина крачки от него. Беше осветена и Мат различи във вътрешността ѝ едър мъж, който жестикулираше с ръце и високо говореше на някакъв чужд, звучащ като скандинавски, език. Изглеждаше възбуден.

Мат продължи да се промъква. Може би щеше да научи нещо повече, ако избереше някакъв друг зрителен ъгъл. И наистина — от другата страна на палатката видя да седи на пода някаква фигура с бяла кожа. Главата ѝ беше гола като на умиращия капитан Дюлит. А тясното лице изглеждаше като женско. Въпреки разстоянието Мат различи подутите ѝ устни и кръвоизливите по тях. Малките ръчички на жената се бяха вкопчили в някакво одеяло, което беше увила плътно около раменете си. Голите ѝ, кръстосани крака се подаваха изпод одеялото. Очевидно бяха свалили защитния ѝ костюм.

Воинът ѝ крещеше. Беше дангалакът с червените коси. Зад непознатата седеше жена в сива кожена униформа. Не я ли видя до червенокосия на бойното поле в храсталаците? Буйните ѝ черни коси, физиономията ѝ, бронзовият тен на кожата ѝ — жената силно му напомняше на Аруула.

Винаги когато червенокосият спреше да ръмжи, тя вземаше думата. Като че ли играеше ролята на преводачка. И това напомняше на Мат за Аруула.

— Откъде идва? — чу я Мат да пита. — Къде ваша пещерна крепост? Хайде, говори или умира...! — Говореше на някакъв завален английски.

Лицето на жената се изкриви в измъчена усмивка. Остана няма.

— Море? — попита чернокосата. — Никой човек не може живее в море... — Обърна се на чуждия език към червенокосия. Той нададе яростен рев и удари белокожата брутално в лицето.

— О, Боже — простена Мат. Инстинктивно бръкна под палтото си и стисна дръжката на „Берета“-та. Бяха шестима — с малко повече късмет може би щеше да успее да ги елиминира...

„Не бъди такъв идиот — изстрелите ще привлекат цялата войска, а на теб ще ти остане само още един патрон...“ Стисна зъби и остави оръжието.

— Ти време размислиш — преведе ругатните на червенокосия загадъчната жена в кожената униформа. — Хайрик тебе отреже уши, ако не говори.

Хайрик — така се казвал значи предводителят на воините.

Червенокосият излезе пред палатката и изръмжа нещо в мрака. На Мат му стана ясно, че жената има телепатична дарба. Превеждаше, макар че пленницата не пророни нито дума.

Малко след това дочу стъпки. Мат стана и се престори, че уж се клатушка към някакъв огън. Между палатките бързо заприиждаха сенки към централната палатка — осем или девет мъже. Мат се спря в едно прикритие и погледна назад. Предводителят даде на хората си дълъг, тъмносив предмет — едно от тръбообразните лъчеви оръжия!

Четирима от онези с кафявите дрехи се оттеглиха с оръжието. Другите застанаха около палатката. Червенокосият се обърна още веднъж към бялата жена и после напусна централната палатка. Ругаейки, изчезна в мрака.

Мат последва мъжете с лъчевото оръжие. Те прекосиха лагера и спряха пред една палатка. Един от тях дръпна завесата, шмугна се вътре с оръжието и излезе навън без него. Всичките четирима останаха пред палатката. Бъбреха помежду си, но не се канеха да се махнат оттам. Мат разбра, че през цялата нощ ще охраняват палатката.

Със залитане мина между палатките, докато стигна до гърба на онази, в която бяха занесли лазера. Мат беше решен да не напуска

лагера без това оръжие. С ножа си разряза чергилото и се вмъкна вътре.

Във вътрешността беше тъмно като в рог. Мат заопипва предпазливо пода, докато ръката му не докосна твърда тръба. Хвана я. Повърхността ѝ не беше студена и гладка като метал, а грапава и с телесна температура. Опипа тръбата. Нямаше съмнение — беше успял да вземе лазера!

Мат се обърна — и почувства как блъсна с лакът някакъв предмет. Това нещо застърга по чергилото на палатката и падна върху лазера. Вероятно е било копие, което са забили в пода. Изтрака доловимо.

Разговорите пред палатката рязко секнаха. Мат пъкна лазера под палтото си и запълзя обратно към разрязаното в чергилото място. Входът на палатката се отвори. Някаква сянка се наведе навътре. Пламна маслен светилник. Мат видя бледо, лишено от устни лице. И лъскавата стомана на дълъг меч.

В същия миг, когато воинът изръмжа, Мат напусна палатката. Скочи на крака и побягна.

Сега от всички страни се чуваше тропот на приближаващи се стъпки. Мъжки гласове крещяха някакви заповеди. Мат се приведе в сянката на една палатка. Входът ѝ се отвори — появиха се главата и раменете на един войник. Мат го нападна отстрани, опря ножа под брадичката му и го изблъска обратно в палатката. Там изчака, докато вдигнатите на крак войници претичат покрай палатката.

Нокаутира мъжа, проряза авария изход на обратната страна на палатката и продължи.

До огньовете седяха само отделни мъже, вероятно прекалено пияни, за да могат да се придвижват само със собствени сили. Зяпаха го глуповато и отначало дори въобще не реагираха. Едва когато почти стигна крайнината на гората, се развикаха след него.

Мат вървеше бързо през гората. Скоро дочу зад себе си стотици стъпки да си пробиват път между ниските дървета.

Не му бяха необходими дори и двацет минути, за да стигне до реката. Бутна сала навътре в нея и се метна отгоре му. Като подивял забиваше греблото в тъмната вода.

Откриха го, когато стигна до тръстиката на отсрещния бряг. Копията, които хвърляха след него, се губеха някъде в тъмната гора.

„Успях! Направих го!“

Като че ли всичките фибри на тялото му вибрираха. Мат знаеше, че ще го преследват. Но между обърканите руини вероятно нямаше да го открият. Косата му лепнеше от пот между кожения шлем и кожата на главата му. Искаше най-сетне да се отърве от проклетото нещо.

Между стволовете на дърветата се показва някаква сянка. После втора и трета. Мат се спря и посегна към пистолета. Тогава някаква ръка отзад се уви около шията му. Някой сграбчи китката на ръката му. Върхът на меч се заби болезнено в ребрата му.

Сенките между стволовете на дърветата се насочиха към него.

— Да се завърже! — изръмжа някакъв глас...

Листатият покрив на гората се простираше под нея като черно, набръчкано на хиляди гънки одеяло. Нощният вятър разклащаше върховете на дърветата, клоните скърцаха, листата трепереха и шумоляха. А под черното було се чупеха клонки под стъпките на невидими същества, които под закрилата на мрака диреха жертвите си.

Понякога Аруула чуваше шумове от куполите на руината под кръглата кула. Камъни се движеха и стържеха един от друг, някакво животно изръмжа, а веднъж изкрещя смъртно уплашена птица. Аруула чу да се чупят кости, преди припкащите стъпки да се отдалечат.

Нямаше да му хареса на човек да прекара нощта на такова място. Угрижените мисли на Аруула кръжаха около Маддракс.

По едно време чу да се ръмжат команди. Отдалеч ехтяха над гората. Идваха от посоката, където грееха огньовете на воините. После — още веднъж викове. Този път много по-близо и откъм запад. Там минаваше реката.

Маддракс се е забъркал в някаква битка! Какво друго можеха да означават яростните викове?

Аруула вдигна бинокъла. Въпреки електрониката за нощно виждане не успя да различи нищо друго освен короните на дърветата, покривните ферми на руините и колоните на стените, които стърчаха от листатия саван.

Съсредоточено подслушваше в мрака. По едно време ѝ се стори, че чува шум от стъпки, най-много на хвърлей копие от кулата. Шумовете се отдалечиха в посока към града.

Аруула насочи бинокъла към останките от Лайпциг. В някои прозорци мигаха светлини. Вратата на отбранителния вал беше ярко осветена с факли. Мъже теглеха колички откъм града и тежко натоварени, отново ги тикаха обратно в него. И тогава Аруула видя от другата страна на върховете на дърветата да се показват осем фигури. Навярно бяха дошли откъм гората.

Прекосяха широката ивица на нивите пред вала. Блъскаха пред себе си някакъв пленник, който носеше кафява дреха. Руса плитка стърчеше от отвора на врата на кожената му шапка. Аруула не можеше да види лицето му. Но позна стойката и пружиниращата му походка — беше Маддракс! Нямаше съмнение!

— О, Маддракс — простена тя. — Предупреждавах те...

Ужасът, че го вижда вързан, се примеси с облекчението: Беше жив! Поне това!

Аруула отпусна бинокъла. Мислите в главата ѝ препускаха. Що за хора бяха онези в града? Можеше ли да се осмели да се промъкне там? Или пък съвсем открито да помоли да я приемат? Или по-добре да изчака до зазоряване?

Затвори очи и изстена. Прекалено много ужасии преживя в тези градове руини. За страшно много страхотии чу. Притегли кожата плътно до тялото си. Изведнъж потрепера от студ.

Аруула реши да изчака новия ден и после да потърси път към града...

Грохотът изпълни главата ѝ. Морските талази се стоварваха един върху друг, зайчетата на вълните се протягаха във въздуха, вълната се разбиваше в пяна и се надигаше следващата. Толкова ясно ги виждаше пред себе си командир Ив Карлайл, толкова интензивно чуваше бученето, сякаш огромните като планини вълни я подхвърляха натам-насам.

Бореше се със съня. Да спи означаваше да загуби контрол над собствените си мисли. Само това не биваше да се случва! Не бива да мисли за нищо друго освен за морето!

Загърнатата в грубо одеяло, лежеше свита на пода на палатката. Очите ѝ бяха затворени. Чуваше стражите навън да си бърбят. Не виждаше чернокосата жена. Но чувстваше погледите ѝ. И тя не спеше. Ив знаеше, че тази жена е най-опасната ѝ противничка — защото подслушваше мислите ѝ.

Нека дойдат дивите главорези и нека я изтезават — тялото на Ив беше съсипано, но духът ѝ беше твърд като диамант. Не чувстваше никаква болка, можеше да озапти тъгата и омразата си, стоеше дори над чувството за унижение. Чернокосата гадина зад нея беше единственото същество, от което се страхуваше.

Ако тази жена не успееше да измъкне от духа ѝ картината на входа на бункера, на пътя дотам и кода за достъп до бункера и до другите оръжия, Ив щеше да спечели. И дотогава щеше да се примирява с всичко — дължеше го на Комуната! Бе дала клетва!

Тъй или иначе, борбата нямаше да продължи още дълго. Тялото на Ив вече се разтърсваше от първите спазми на кашлицата. И усещаше как треската пълзи по крайниците ѝ.

Морето — само морето, бушуващите вълни, грохотът. Не допускаше в гънките на мозъка ѝ да се появи никаква друга мисъл, никаква друга картина. Това беше безмълвна, ментална борба. Ив знаеше, че ще я спечели. Защото искаше да я спечели.

Чу зад себе си изпукване на кожа. Дишането на противничката ѝ изглеждаше измъчено. Ив я чу да става и да минава покрай нея. Отвори очи. И видя как жената телепат дърпа завесата на входа. В палатката нахлу далечна глъчка, шум от много крака и грохот на машини. Жената се обърна към нея. Изглеждаше уморена. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Бронзовият тен на лицето ѝ беше станал с един нюанс по-сив.

— Как се казваш? — попита Ив.

Жената мълчаливо я изгледа. Тогава се обърна и напусна палатката. Ив проследи шума от стъпките ѝ. Може би щеше да отиде в гората, за да облекчи мехура си. Удобен случай за няколко секунди да изостави менталната защита. Удобен случай да размисли.

Пристъп на кашлица разтърси Ив. Морето мина на заден план. Прегледа шансовете си.

Да изчака, докато смъртта дойде сама? През последните часове от живота си щеше да е твърде слаба, за да екранира мислите си. Да нападне жената и да я провокира да я убие с меч? Не — Ив беше твърде слаба, за да може физически да заплаши сериозно някакъв противник.

Може би щеше да успее да изпадне в транс и да спре ударите на сърцето си. По време на обучението си бе усвоила начина ментално да ускорява и забавя пулса си. И всеки офицер от Комуната знаеше на теория как да блокира синусовия възел системата за проводимост на електрическите импулси — на собственото си сърце, така че сърдечният мускул да преустанови работата си. На теория. В самата природа на това знание беше заложено условието, че може да се приложи успешно само един-единствен път.

И изведнъж от изтощените ѝ мисли изкристализира план, който беше толкова прост, та Ив се ядоса, че не се е сетила за него по-рано. Лазерните оръжия! Щеше да даде още един код на тези кръвници. Кодът, който щеше да предизвика саморазрушение! Мигновена смърт! Това би съкратило значително страданията ѝ. И с малко повече късмет

щеше да завлече със себе си в смъртта поне половината северни мъже...

Отново я замъчи суха кашлица. По хълбоците и по раменете ѝ премина ледена тръпка. Жаждата беше изсушила устната ѝ лигавица. Треската се усилваше светкавично бързо. И въпреки това взетото решение ѝ даде нови сили. Тя потисна тракането на зъбите си.

Приближиха се стъпки, завесата на входа се дръпна, шумът нарасна, мъжки гласове ръмжаха някъде долу при реката, тракането на машините се усили. Ив видя сива ивица на небето. Новият ден вече известяваше настъпването си.

По стойката и по стъпките на противницата си Ив забеляза, че онази е изтощена. Раменете ѝ бяха увиснали, а в начина, по който местеше краката си, имаше нещо провлачено. Нямахше да издържи още дълго. Седна отново зад командира. И Ив пак се потопи в морето.

Изчака да мине половин час, за да не събуди подозрение у противницата си. През това време кашляше по-често, отколкото наистина се налагаше и предостави тялото си на треската. Човешка развалина, която беше в края на силите си — именно това впечатление искаше да подсили.

— Жажда — изграчи тя. Всъщност езикът ѝ беше залепнал за небцето. — Дай ми да пия.

— Добре — рече жената зад нея. — Отговаря на въпроси и тогава пие.

Ив изчака да минат няколко минути.

— Съгласна съм — прошепна тогава. — За стомна вода ще ви издам кода на друго оръжие.

Чу жената да става. Тя прекрачи Ив и клекна пред нея. Тъмните ѝ очи блестяха тържествуващо.

— Много добре. Вечерта Хайрик връща се. Тогава обяснява...

Разочарована, Ив затвори очи. Още един цял ден! Би искала краят ѝ да настъпи по-рано...

Ръцете на Мат бяха завързани на гърба. Между глезените му беше омотано по-късо от метър въже. Така той се препъваше през някаква нива по посока към града.

Преведоха го през портата на двойния вал. Мъже с ръчни колички минаваха бързо покрай тях. Натоварени с камъни коли се вкарваха в града, а празните — надолу в гората сред руините. Там къртеха камъни от старите зидове.

Мъже с черни кожени шлемове и предпазни жилетки върху голите си гърди охраняваха работата. Носеха мечове, копия и арбалети. Нямаше съмнение — тук се вършеха трескави приготовления за война.

Кулата на висока сграда стърчеше призрачно в мрака. Покривът ѝ се сливаше с нощното небе. На широкия площад пред нея минаваха натам-насам хора. Мат видя как нареждаха на грамади камъните по протежение на вътрешната, дървената палисада. По шестима мъже теглеха през площада високи колкото къща машини — катапулти. Друга група запълваше яма с трошляк, земя и камъни.

— Продължавай! — изръмжа предводителят на седемчленния отряд, който го плени в гората. Мъжът му отне лазерното оръжие и „Беретата“. Странен мъжага — почти толкова широк, колкото и висок и с някакъв лукав нюанс на възпълното си лице. Изглеждаше значително по-стар от останалите шестима. Кожен предпазен нагръдник се опъваше върху мощните му гърди, а върху квадратния му череп имаше черен кожен шлем.

Водеха Мат към висока три човешки боя палисада, която опасваше високата сграда. Петима от воините, които го бяха надхитрили, бяха облечени точно като предводителя си — грубо, тъмно ленено платно, нагръдна броня и кожен шлем. Трима бяха наметнали арбалети, останалите двама — въоръжени с мечове.

Седмият мъж се различаваше отчетливо от останалите. Въздрото му тяло беше загърнато в черна кожена мантия — тарашка кожа, прецени Мат. Ужасната му брада и коса му придаваха нещо безогледно дръзко. Носеше бойна секира. Мат прецени, че мъжът е от някой странстващ народ.

През тройна стража го помъкнаха нагоре към входа на високото здание, фасадата на сградата беше напълно покрита от пълзящи растения. Мат разчопли паметта си — знаеше точно, че в офицерската академия на НАТО беше слушал нещо за стратегическото значение на

Лайпциг. Но въпреки това не се досещаше за някогашната функция на високото здание.

Отвори се огромен двоен портал. Нямаше стъклена врата, както можеше да се очаква при такава сграда, а крила от тежко дърво. На светлината на факлите Мат зърна богатите дърворезби, с които бяха украсени крилата на вратите. Но не успя да различи нищо повече от главата на един бик вакуда.

Една от асансьорните шахти в облицованото изцяло в дърво фоайе беше отворена. Предводителят на групата застана пред нея, пхна два пръста в устата си и изсвири няколко пъти. Изсвирвания с различна дължина. Нещо като код, реши Мат.

От асансьорната шахта се дочу далечно скърцане. Минутите се нижеха. Никой от мъжете не проронваше и дума. Нещо се блъскаше в стените на шахтата, приближаваше се някакво стържене — и тогава пред слисания поглед на Мат се спусна дървена платформа. В клатушкащото се приспособление се качиха само водачът на групата и облеченият в кожи мъж. Другите петима напуснаха сградата.

Облицовката на платформата беше от изплетени подобно на кошница пръчки. Дебели възета от нещо като лико бяха закрепени за ръждиви метални куки на четирите ъгъла на платформата и се извиваха около ъгловите рамки на обшивката. Мат се почувства тягостно, когато застана на платформата между двамата воини.

Предводителят изсвири още веднъж и платформата беше изтеглена с някаква система от макари. Мъчително бавно пропълзяваха покрай тях асансьорните врати. Бяха покрити с дебел, възчер оксиден слой. Оставиха зад себе си около петнайсет етажа, когато платформата най-сетне спря.

Чорлавият с кожата изблъска Мат навън. Двама войници го поеа. Присъедини се и трети — огромен мъж, сигурно с цяла глава по-висок от Мат, при това невероятно широк и страшно дебел. Мат беше принуден неволно да си помисли за борците сумо. Носеше тъмозелени, грубо изтъкани ленени дрехи и тъмнокафява нагръдна броня. Върху плешивата му глава имаше плосък шлем, а украсената с благородни камъни дръжка на дългия му меч стърчеше зад раменете му. Изглежда враждебно Мат.

— Хванахме пленник, майсторе на мечове! — обърна се към него водачът на групата. — Оръжията му. — Посочи подобното на

телескоп лъчево оръжие и армейския пистолет на Мат.

— Много добре — каза сумо борецът. — Накарайте го да проговори, все едно как!

Говореха на провлачено, комбинирано от различни европейски езици наречие — но в основата му категорично беше немският. Мат, който владееше много добре този език, разбираше почти всяка дума.

— Не съм този, за когото ме смятате — каза той на немски.

Мъжете се спогледаха объркано.

— Ще види т'ва! — излая Черната кожа и го заблъска към низ от стаи.

И тук стените и вратите бяха с дърворезби. Мат имаше чувството, че се намира в коридорите на замък.

— Корабите им вдигнаха котва — каза гигантът, към когото водачът на групата се обърна с „майсторе на мечове“. — Пресичат реката! Вероятно ще акостират на другия бряг! Очакваме нападение още призори! — Качи се с усилие на платформата. Изсвирване, после Мат чу как дървото изстена и асансьорът заскърца.

Покрай шест стражи го въведоха в просторно помещение. Навсякъде дървени обшивки, останали без стъкла отвори за прозорци, дълга маса, пълна с гърнета, чаши, паници и тежки столове наоколо, двойни полилеи, на стените мечове, копия и арбалети, окачени на железни куки. Свещи осветяваха помещението.

До един от прозорците — млад мъж с къси, руси къдрици, може би седем-осем години по-млад от Мат. Носеше стегнати с шнур гащи от черна дивечова кожа и отгоре една стигаща до бедрата му червена риза. В целия му външен вид имаше нещо аристократично. Достойното му държание, характерните черти на лицето, големият тесен нос, изпъкналото чело, умните, потънали дълбоко в очните ябълки очи — всичко това веднага подсказа на Мат, че пред него стои важен човек.

— Пленник, две оръжия! — изръмжа niskият водач на групата. Русият фиксира Мат. Той издържа на погледа му. — Шпионин! — Водачът изстреля думата, сякаш беше като развалено парче месо на езика му. — Говори езика ни!

— Много добре, Валдер. Благодаря много, Пиероо. — Русият започна да обикаля бавно около Мат. Нито за миг не откъсваше очи от него. — Кого нападнаха вчера онези ненаситни кучета?

— Не изяснихме! — изръмжа Валдер.

— Какво видяхте?

— Петдесет и три палатки! Шест кораба! Оръдия на палубите! Най-малко четиристотин мъже! — излая niskият.

— Мнозина от тях са пияни — каза Мат. — Промъкнах се в лагера. Ядяха месо и пиеха силно пиво.

Русият спря пред него. Тесните му, сиви очи сякаш пронизваха челото на Мат. Мъжът в черната кожена мантия се промъкна покрай Мат.

— Аш чул, че пред битка северни мъже пие подобен сок като ваша бира.

Русият кимна, без да откъсва очи от Мат.

— Носиш облеклото на северните мъже, с прическа като тяхната си и си въоръжен с непознати оръжия. Ти си един от тях!

— Не.

— Тъй ли? — Очите на русия се присвиха още повече. С недоверие дебнеха Мат. — Тогава кой си?

— Свалете ми шлема — предложи Мат.

Русият даде знак с глава на niskия на име Валдер. Той застана пред Мат, развърза ремъците под брадичката му и смъкна кожената шапка от главата му. Гледаше слисано шапката — русата плитка се люлееше от отвора на задната страна на шлема.

— Под тези неща нося собствените си дрехи, ако искате, проверете — каза Мат. — Обезвредих одного от тях и облякох дрехите му, за да мога да се промъкна в лагера, без да ме забележат.

Вратата се отвори. В помещението влезе мършав мъж с черна наметка. Дяволитото му лице беше с нос като патладжан. Червеникавите му очи направиха впечатление на Мат. Мазната си, сива коса носеше завързана на тила на кок. Под наметката беше облякъл охреножълт костюм. Според Мат човекът беше около петдесет-шейсетгодишен. Изглеждаше симпатичен и интелигентен.

— Идваш тъкмо навреме, Мауриц — каза русият. — Пленникът твърди, че не е един от северните мъже. — Посочи шлема с плитката в ръцете на Валдер и оръжията, които бяха на масата. — И говори доста добре езика ни.

Човекът на име Мауриц разгледа всичко внимателно. Със скръстени ръце застана пред русия. Умните му, червени очи се

плъзнаха от петите на Мат до русата му коса.

— Кой си ти?

Какво трябваше да му каже Мат? Че е бил в стратосферен реактивен самолет, за да наблюдава обстрел с междуконтинентални ракети на комета на име „Кристъфър-Фloyd“? Че тази акция се е състояла дори преди по-малко от половин година, но въпреки това междувременно са изминали няколко столетия?

„Това няма да го разберат никога.“ — помисли си Мат. И избра по-просто решение.

— Идвам от далечна страна — каза той. — Много далеч оттук, така че сигурно никога не сте чували за нея. Във вашата част на света ми дадоха името Маддракс. Воините, които наричате „северни мъже“, убиха мъже и жени, които... — Той се поколеба. — ... които живеят в същата област на света като мен. И взеха в плен една жена. За да я освободя, се промъкнах в лагера. Но пред нейната палатка стояха твърде много стражи. Повече от това оръжие не успях да взема. — Посочи лъчевото оръжие.

Русият очевидно все още не желаше да се раздели с недоверието си, но мъжът на име Мауриц, изглежда, повярва на Мат. Пристъпи до него.

— Как дойде тук?

Мат отново помисли. Избра полуистината.

— С машина, която се нарича „огнена птица“ — рече той. Разказа им за принудителното приземяване в Алпите, за неколкомесечното пътуване насам и че търси другарите си. Също и затова, че спътницата му Аруула го чака навън в руините.

Непрекъснато го отрупваха с въпроси. Какво било довело него и другарите му в тази част на света, защо разбирал езика им и така нататък. След това започнаха да го разпитват за положението в лагера на северните мъже. От този момент нататък знаеше, че недоверието на русия се е стопило.

Пред отворите на прозорците се зазоряваше, когато го развързаха. Мат разтри китките си. Валдер му подаде ножа. А после и лъчевото оръжие.

— Обясни ни тръбата — поиска русият. В хода на разговора Мат узна, че се казва Лодар и че е най-главният в града, който хората наричаха Лаабзиш.

Мат за пръв път разглеждаше оръжието на светло. Не беше особено голямо. Повдигна го с ръка, за да види колко е тежко. Сивият материал, от който беше направено, не тежеше много. Според Мат — два килограма и половина. В основната си част се състоеше от голяма колкото юмрук сфера, от която стърчеше дълга трийсет сантиметра тръба, състояща се от три, пъхнати една в друга десетсантиметрови цеви. Всяка от тях беше с различен диаметър. Предната част беше дебела най-много десет милиметра. Стърчеше от средната, чийто диаметър стигаше едва петнайсет милиметра и от своя страна беше пъхната в задната, която пък беше с диаметър около дваайсет милиметра. Тази най-яка част от тръбата се сливаше фуниеобразно с формата на сферата.

Мат се питаше дали тръбите могат да се прибират една в друга. Опитва, но не помръднаха.

— И аз самият не познавам това оръжие — каза. От долния полюс на сферата стърчеше кръгла скоба. Минаваше първо на разстояние педя под ъгъл деветдесет градуса надолу, после изтъняваше и се извиваше от сферата в посока към края на предната тръба. Там и на вертикалната част, непосредствено под сферата Мат откри жлеbove на ръкохватка и клавиатура, по-малка от човешки пръст.

Застана до прозореца, с лявата ръка улови ръкохватката под тръбата, а с дясната — вертикалната част. Постави показалеца на клавиша, притисна сферата към гърдите си и се прицели в нощта. Тогава сви показалеца. Клавишът потъна без особена съпротива в предпазната скоба. Но нищо не се задейства. Направи му впечатление една правоъгълна, светла ивица напъряко през горната част на сферата. Страните ѝ бяха с дължина около пет сантиметра. Под нея откри квадрат от тънки като косъм линии. Натисна го с палец. Той потъна надолу, пъхна се под повърхността на сферата и се откри клавиатура.

— Код — каза замислено Мат. Погледна в напрегнатите лица на четиримата мъже. — Смятам, че определен брой цифри трябва да се натиснат в определена последователност, за да се активира оръжието. Ще са ни необходими седмици, по-скоро месеци, за да ги открием.

Сянка на разочарование пробяга по острите черти на лицето на русия. Мауриц кимна с разбиране, а по лицата на другите двама се изписа недоумение.

Лодар взе пистолета на Мат. Скептицизмът не беше изчезнал напълно от лицето му.

— А това тук? Как функционира? — заинтересува се той. Искам да го пробвам.

Мат се опита да го разубеди. Мислеше за ограничения си запас от муниции. Било опасно, обясни той, човек трябвало дълго да се упражнява и самият той използвал оръжието само в краен случай. Лодар не се остави да го заблудят. Настоя да пробва пистолета.

„Ах ти, проклета дървена главо!“ — помисли си Мат.

— Идете до вратата — изръмжа към тримата други мъже. Даде знак на Лодар да отиде до прозореца и застана зад него. Това се нарича предпазител. Свали го. — Лодар го направи. — Какво искаш да улучиш? — попита Мат. С удоволствие би изритал младия момък в задника. Но ако след едно малко упражнение по стрелба доверието му щеше да се затвърди, може би все пак си заслужава...

— В делвата. — Голяма глинена делва стоеше на масата. Мат му каза да протегне ръце, да вземе разкрячен стоеж, да вдигне оръжието и да го насочи към делвата в една линия с мушката и прореза. Тогава обгърна отзад китките на Лодар.

— Поеми си въздух и при издишване натисни спусъка.

Изстрелът предизвика адски шум в ниското помещение.

Делвата се пръсна на парчета. Лодар сияеше. И покани Мат на чаша „биир“. Първата бира след половин година. Беше твърде топла и възсладка — и въпреки това имаше божествен вкус. На Мат му се стори, че е в рая.

Но само за няколко минути. Тогава вратата се отвори рязко. Масивната фигура на бореца сумо се появи в рамката. Пот се стичаше по челото му. Сякаш току-що беше направил финален спринт. Зачервеното му като божур лице изглеждаше съсипано.

— Акостираха на източния бряг и свалят оръдия от корабите! Ще нападнат най-късно след час...!

Аруула не затвори очи през цялата нощ. Едва когато на източния хоризонт се показа сивата ивица на зората, потъна в лека дрямка.

Събуди я някаква детонация. Тя се стресна, скочи и се затича от прозорец до прозорец в кръглата кула. През източния прозорец видя облак дим над палисадата на града. Вече се беше зазорило и контурите на покривите и кулите се излюпваха от утринния сумрак. На широката ивица ниви пред палисадата различи хора в кафяви панталони и якета. И колела с тъмни тръби между тях — оръдия.

Отново се изгърмя. Едно гюлле експлодира върху билото на вътрешната палисада. Дървени трупи се разхвърчаха във въздуха. И отново друго из блъва разрушителния си заряд върху защитния вал.

Аруула се беше сгушила като парализирана до прозореца. Вече за втори път виждаше такива оръжия. Сега чуваше и отдалече грохота на оръдията. Значи градът е нападнат от няколко страни.

Ставаше все по-светло и по-светло. Скоро можеше да различи главите на мъжете между върховете на палисадата. И още повече — на нападателите със землистото облекло. Бяха изкарали на позиция пред портата на палисадата поне петнайсетина оръдия. Блъваха смъртоносните си гюллета над и срещу защитния вал. Аруула изброи по трима мъже при всяко от оръжията.

Изведнъж откъм града изсвистяха един след друг три тежки каменни блока. Във висока дъга прелетяха над палисадата и глухо се стовариха далеч пред оръдията, без да им причинят никаква повреда. Оръдията безнадеждно превъзхождаха катапултите.

В зрителното поле на Аруула се появиха воители с обнажени мечове, може би четирийсет или повече мъже. Някои носеха със себе си части от сглобяеми стълби и въжета. Очевидно тези неща досега са били скрити в гората. Широкият им атакуващ фронт се понесе покрай оръдията и през нивите се насочи към външния вал.

На каменния вал се появиха стрелци с арбалети. Стрели засвистяха към нападателите. Неколцина от тях рухнаха на земята. Другите се закатериха по свободно натрупаните камъни. Чуха се силни кръсъци. Яростни бойни викове и болезнени стонове. Поне десетина от нападателите останаха да лежат върху камъните. Но около трийсет стигнаха до билото. С обнажени мечове се приготвиха за бой, гърди срещу гърди.

Аруула чу как остриетата звънтяха, чу виковете на хората и трясъка на оръдията. Откъм града отново полетяха камъни. Този път паднаха недалеч от оръдията. Следващата градушка улучи две от тях.

Новата вълна на атаката се понесе през нивите към външната палисада. Отново около четирийсет воители. Десет-петнайсет рухнаха под градушката стрели. Другите стигнаха до вала, притекоха се на помощ на своя авангард и се нахвърлиха върху защитниците, чийто брой рязко намаля. Остатъкът се прегрупира в малък отряд, може би от двайсетина мъже, и се оттегли към двойната порта на града.

Аруула видя половината от тях да падат покосени от дъжда копия и стрели на кафявите. Другата половина стигна до вратата. Отвори се една цепнатина и те се вмъкнаха вътре. Отряд преследвачи им беше по петите до последния момент. Но трябваше да се оттеглят поради градушката стрели от палисадата. Не успяха да попречат вратата да се затвори отново.

На каменния вал Аруула видя воители, които с мечове и секири доубиваха лежащите върху камъните ранени. Като пред очите ѝ бяха ужасяващите сцени, които наблюдава отдалеч вчера в крайните на гората. Как безмилостно бяха изклани хората в сребристосивите защитни костюми. Изглежда, тези войнствени мъже никога не вземаха пленници...

Междувременно до вътрешната палисада бяха изправени първите стълби и първите абордажни куки полетяха към билото на стената. Аруула видя двайсет-двайсет и пет бойци да се катерят нагоре по палисадата с помощта на стълби и въжета. Стрелците на нападателите се изнесоха напред, артилеристите усилиха огъня.

Аруула се отдръпна от прозореца, свлече се по гръб по обраслата с мъх стена и затвори очи. Изведнъж се почувства безкрайно малка и безпомощна. И безкрайно самотна. Маддракс се намираше в града. А сега този кръвожаден народ нападаше с оръжия, на които жителите не можеха да противопоставят нищо.

Аруула предчувстваше, че градът ще падне. И можеше единствено да наблюдава от страни, беше осъдена на бездействие. Не можеше да направи нищо. Нищо.

Над широката ивица поляни се стелеше барутен дим. Северните мъже изнесоха на позиция пред западната палисада най-малко четирийсет оръдия. В неколкominутен ритъм оръдията обстрелваха

града и дървената палисада. Редицата на стрелците с лък се приближи. Придвижиха се големи, изправени върху колела дървени щитове. Широки по три и високи по два метра. Зад тях — по пет-шест нападатели. Мат изброи петнайсет такива щита.

Все още носеше вонящата униформа на северните мъже. Бяха тикнали в ръцете му бойна секира. Където и в гредите да се закачеше проклетата кука и се опънеше въже, той замахваше. Пък и какво ли друго му оставаше да прави? Внезапното нападение на северните мъже го бе направило боен другар на защитниците. Сега работата му беше да сече въжетата, по които нападателите се опитваха да се покатерят на палисадата. И да събаря стълбите, които с десетки се изправяха срещу вала.

Когато от време на време погледнеше зад себе си, виждаше да горят къщи. И катапултите зад палисадата — да мятат каменни късове към фронта на нападателите. Старинните конструкции улучиха седем-осем оръдия. На три пъти видя как някой отломък се забиваше в сред група налитащи северни мъже. Катапултите може би са обезвредили поне няколко десетки нападатели. Но бяха негодни да защитят един град срещу войска, въоръжена с оръдия.

Едрият шишко командваше тази част от палисадата. Междувременно Мат научи и името му: Хеенрих. Крецеше заповеди, клатушкаше своите почти сто и петдесет килограма по тясното мостче зад заострените върхове на дървените стволоче и окуражаваше бойците си. Защищаваха града със себеотрицанието на отчаяните. Но Мат бързо разбра, че северните мъже ги превъзхождат.

Прецени, че в района са се събрали повече от двеста нападатели. А все по-нови вълни от тях се носеха срещу палисадата. Външния каменен вал го овладяха още при първата атака.

На две места гюлетата бяха взривили големи отворстия във вала. Там дървените стволоче бяха разпръснати надлъж и нашир. Мат видя ниския и широк мъжага на име Валдер с около двайсет мъже да отбранява мястото на единия от пробивите. Половината от тях бяха облечени в кожи — членове на ордата, която беше намерила убежище в града. До Валдер въртеше огромната си секира вождът на ордата.

При втория пробив в палисадата, непосредствено до Мат трийсетина защитници се изправиха срещу атакуващите пълчища на северните мъже. Безстрашни пред лицето на смъртта, се нахвърлиха

върху тях и започнаха да ги секат. Наоколо дървото гореше. Високо младо момче с дълги, черни като катран коси беше в най-предната редица и с дълъг меч сипеше удари около себе си. Крещеше от ярост и се опитваше да вдъхне смелост на хората си. Но Мат видя как непрекъснато ги изтласкват назад.

— При южната порта гори! — изръмжа Хеенрих. — Пробив в палисадата! Северни мъже в града! — Мат знаеше, че самият крал и Говорещият с боговете организират отбраната на града. Със сто човека. Сто и петдесет бойци се биеха тук на западната палисада.

На дължина може би около сто метра десет северни мъже се изкачиха на палисадата. Увлякоха защитниците в единоборство, което даде време на другите двайсет-трийсет нападатели да овладеят с щурм билото на палисадата. Мечовете им се кръстосаха, заизскачаха искри. От всички страни се носеше гръмовният звън от сблъсъка на метал в метал.

Мат стовари секирата във врата на северняка, който тъкмо се прехвърли през палисадта. Мъжът полетя обратно в бездната.

Мат преряза въжето. Пред него се изпречи безнос боец. Мат се отдръпна настрана, мечът на нападателя се забодя в дървото, Мат заби секирата в гърдите му. Мъжът загуби равновесие и се стовари надолу.

Хеенрих се биеше с двама северни мъже на петнайсет крачки от Матю. Откъм гърба му през дървения вал се промъкна трети нападател. Веднага насочи меча си към гиганта. На Мат не му остана друг избор. За пръв път в боя извади пистолета си и застреля кафявия воин. Трясъкът на изстрела обърка за секунди нападателите. Майсторът на мечове успя да обезвреди двамата си противници.

— Благодаря, чужденецо! — изръмжа той. Зад Мат, в горящия пробив на палисадата се надигна голям крясък. Мат се стресна. Почти половината защитници лежаха безжизнени долу. Макар че северняците се бяха оттеглили. От дрехите на някои от убитите излизаха пламъци. Младият боец с черните плитки се огледа. В лицето му се четеше ужас.

Ослепителен лъч внезапно прониза тялото му. Той вдигна високо ръце и падна възник върху телата на бойните си другари. Десетте оцелели воители побягнаха панически. Ужасният лъч изсъска отново и простря едного от тях.

Северните мъже бяха успели да активират един от лазерните пистолети! Между две греди Мат заглежда надолу към фронта на

нападателите. Един от воините държеше лазерния пистолет и се целеше в пробива на палисадата. До него стоеше едрият Червенокоско. Как ли го нарече чернокосата жена? Хайрик. Точно така.

Мат вдигна оръжието, прицели се и натисна спусъка. Нападателят с лазерния пистолет отхвъркна назад. „Остават само още пет патрона!“

Червенокосият се наведе към оръжието и се метна с него зад едно от подвижните дървени укрития, преди Мат да успее да вземе мерки. Оттам изстреля към него един лъч.

От дървото до Матю Дракс лумнаха пламъци. Той се хвърли по корем върху дървеното мостче и продължи да пълзи нататък. Между две греди се прицели в защитната дъсчена стена и отново отпусна оръжието. Беше невъзможно да улучи от такова разстояние без ясно видима цел.

От другата страна на подвижния щит лазерният лъч изсъска към палисадата. Тя светкавично избухна в пламъци.

— Няма смисъл! — изръмжа Мат. Силно зачервеното лице на Хеенрих блестеше от пот. Погледна Мат с широко отворени очи. Сред мъжете му настъпи обърканост. Лъчевото оръжие оставяше трайно впечатление у тях. — Оръжието е твърде мощно! Ще ни прегазят! — изкрещя Мат. — По-добре е да се оттеглим!

Отбеляза как майсторът на мечове изпрати вестonosец до южната порта, за да информира краля. Мат видя под себе си как северните мъже нахълтваха през пробива на палисадата.

Битката беше загубена. Мат слезе от палисадата и се оттегли в града.

Пред него се простираше голям площад. Хората панически влизаха през портата на някаква издължена сграда.

— Ще удържим Старото кметство! — чуваше гласа на майстора на палисадите. Следван от Пиероо и четирийсетина войници, Валдер тичаше през площада към сградата.

Масивната фигура на Хеенрих се показва до тях.

— Насам! — изрева той. Заедно с четирима от ордата и седем бойци от града Мат го последва през пазарния площад. Недалеч зад тях се понесе бойният рев на северните мъже.

Покрай тясната страна на дългата сграда майсторът на мечове ги преведе до широка улица. Мат се удивляваше как този мъж толкова

бързо движеше пълното си тяло.

Стигнаха до един пасаж и влетяха вътре. Веднага в началото му надолу водеше стълбище към някаква врата. Над изхода беше опъната дебела верига. Хеенрих я отмести настрани и се заклатушка надолу по изтритите стъпала. Мат и другите се заблъскаха след него. През вратата влязоха в малко помещение.

Запалиха факли. Мат видя две дървени колела, големи колкото гуми на камион. Отстрани върху тях бяха закрепени по четири вретеновидни, дълги колкото човешка ръка дървени дръжки. Колелата бяха свързани с черен метален валяк, от който стърчаха малки пъпки. От него към тавана се издигаше верига и там изчезваше в някаква дупка.

Четирима от воините на Хеенрих уловиха дръжките на колелата, по двама от всяка страна. Натиснаха ги надолу, валякът се задвижи. Със скърцане веригата се изтегляше от тавана и с дрънчене се навиваше около валяка. Същевременно Мат дочу някакъв стържещ шум отвън. Огромна каменна плоча се плъзна над правоъгълния отвор на входа към стълбищната площадка.

Всички се заловиха за работа. И накрая каменната плоча се намести с грохот в рамката си. Достъпът до стълбището беше прекъснат.

Мъжете пъхтяха и кашляха. Изтощени се свлякоха на пода, докато страхът и напрежението постепенно изчезнаха от лицата им.

Мат взе една факла от стената. Подтикван от любопитство, напусна фоайето и влезе в широка, сводеста изба. Дебелият Хеенрих го последва.

— Нашата Изба на Ауербах — изграчи той.

Мат мина под арката и освети избата. Видя наковални, ковашки чукове, стелажи с прътове чугун, корита с мечове и остриета за секири. В две ковашки огнища все още тлееше огън. Дърва бяха натрупани до тавана. Обърна се към майстора на мечове.

— А какво ще правим сега? — попита той.

Дебелият повдигна безпомощно рамене.

— Вудан знае...

Южната палисада беше разрушена по протежение на двайсет крачки. Двойно по-дълъг сектор беше в пламъци. Барьерата не успя да издържи и четири часа на оръдейния обстрел на северните мъже.

Мауриц видя едрата фигура на Лодар при мястото на пробива. Сипеше на всички страни удари с меч си. Разпалвани от несломимия кураж на краля си, около трийсетина воители отляво и отдясно на него се сражаваха с налитащите северни мъже.

Вече бяха проникнали в града, но Лодар и бойците му успяха да ги отблъснат.

Самият Мауриц стоеше на палисадата. С копие пронизваше нападателите, които се опитваха да се покатерят на вала. Говорещият с боговете отдавна знаеше, че основната вълна на атаката на северните мъже се стоварва върху западната палисада при Старото кметство. Тук пред южната порта преброи сто и трийсет до сто и петдесет северни мъже. Значи на западната страна на града трябва да са двеста и петдесет или повече.

Някой отдолу извика името му. Мауриц се обърна. Млад боец махаше с две ръце. Пратеник на Хеенрих. Мауриц слезе от укреплението.

— Пробиха палисадата — задъхваше се пратеникът. Мъчеше се да си поеме дъх. — Имат оръжие, което мята мълнии...

Мауриц присви очи. Очакваше лоши новини. Но тази беше толкова лоша, че за момент дъхът му секна.

— Валдер и Пиероо се оттеглиха с четирийсет и пет бойци в Старото кметство! — продължи пратеникът. — Около четирийсет граждани са при тях! Хеенрих е избягал с малък отряд в Избата на Ауербах!

— Колко са падналите? — Гласът на Мауриц прозвуча почти недоловимо. Отдавна вече беше направил сметката наум.

— Седемдесет или осемдесет — каза със задъхване мъжът. Не знам... някои избягаха... северните мъже доубиват всички ранени...

Мауриц си проби път отзад към сражаващите се, които около краля отбраняваха мястото на пробива.

— Западната палисада падна!

— В Зъба! — изкрещя Лодар. Мауриц изтегли от палисадата стрелците с арбалети и им заповяда да заемат позиция отляво и отдясно на мястото на пробива. Лодар и хората му се обърнаха и претичаха напъряко през площада към кулата. Северните мъже отначало се спряха слисани. Тогава се спуснаха след тях. Градушката от стрелите на арбалетистите повали цели редици от нападателите.

Въпреки това десетина северни мъже преследваха войската на Лодар чак до фоайето на Зъба. Пред портала зад тях изтрещя тежката каменна плоча на аварийната порта. За натрапниците не остана никакъв шанс. Лодар и бойците му се нахвърлиха върху тях и избиха всички.

Докато мъже, жени и деца се катереха покрай Мауриц нагоре по стълбите, той ги броеше. Точно сто двајсет и осем души успяха да се спасят в кралския замък. Около шейсет и пет от тях носеха оръжия. Значи при южната порта бяха загубили повече от трийсет човека.

Мауриц остави десет бойци на стража в приземния етаж. Тогава последва другите на седмия етаж. Там стрелците с арбалети се навеждаха от прозорците и стреляха срещу атакуващите северни мъже. От прозорците над входния портал мъже и жени мяха камъни върху нападателите. Накрая никой от онези вече не посмя да доближи входа. Каменната плоча на аварийната порта щеше да издържи дълго на ударите на таран. Но не и вечно. Беше по-добре завоевателите да бъдат прогонени от непосредствената им близост до портала.

Прозорците на първите шест етажа бяха зазидани. А стълбите на нападателите не стигаха по-високо. Също и абордажните куки с въжетата трудно можеха да се мятат на тази височина. И ако все пак някоя успееше да се забие в рамката на прозореца, веднага защитниците щяха да я открият и да прережат въжето.

След около един час северните мъже се оттеглиха назад до разрушената палисада, където стрелите на арбалетистите не ги достигаха.

— Какво предлагаш, Лодар? — обърна се към краля Говорещият с боговете.

— Трябва да се приготвим за дълга обсада. Нека хората се разположат в помещенията на този етаж — каза Лодар. — Погрижи се от избата да се качат провизии. Аз ще организирам смените на стражите.

Мауриц не вярваше, че ще има дълга обсада. Но не го изрече.

До късния следобед бяха оставени на спокойствие, но тогава северните мъже изтеглиха оръдията си на площада пред Зъба. Мауриц преброи двајсет. Поставиха на позиция пред високото здание също и катапулта. По време на бъркотията при отстъплението войските на Лодар не успяха да я подпалят.

Мъже и жени се трупаха на южните прозорци. Мауриц виждаше само бледи лица и ококорени очи със замръзнал поглед. Никой не проронваше и дума.

Първите гюлета изтрещяха във фасадата. Сградата се разтърсваше. Части от фасадата се стовариха долу на площада. Северните мъже ликуваха при всяко попадение. Естествено, нито едно гюле не пропусна Зъба.

Оръдейците на северните мъже прочесваха сградата постепенно по протежение на фасадата до седмия етаж. Зданието се разтърсваше при всяко попадение. Дупките от разривите се приближаваха все повече до отворите на прозорците, зад които обкръжените, обзети от страх, гледаха надолу.

— Нагоре към кралския етаж! — заповяда Лодар. Хората трескаво грабнаха нещата си и се втурнаха към стълбището. Когато първото гюле изсвистя през един от отворите и експлодира в помещенията, на седмия етаж вече нямаше никого.

След половин час от един южен прозорец на двайсетия етаж Мауриц погледна към площада пред сградата. Видя, че от прозорците на долните етажи излиза пушек. Северните мъже бяха докарали таран и се готвеха да го поставят срещу аварийната врата на входния портал. Лодар нареди от долните етажи да се хвърлят камъни срещу нападателите. И изпрати обратно дваисет мъже да гасят огъня.

Изкусна водопроводна система, която беше конструирал дядото на Мауриц, вече две поколения осигуряваше събирането на дъждовната вода в насмолени каци на покрива на Зъба, която се стичаше в съдове на отделните етажи. С кожени ведра я черпеха от съдовете и гасяха пожара.

Привечер обстрелът беше прекратен. Любопитни и същевременно облекчени, обсадените се трупаха на прозорците и гледаха надолу. На площада пред сградата до палисадата се събираха северните мъже. Влачеха жени и деца към средата на площада.

— Хванали са пленници — каза тихо Лодар. Лицето му изглеждаше сурово и преbledняло. Сякаш беше издялано от мрамор. — Но как? Всички жители са тук или в Старото кметство!

Женски глас крещеше пронизително. Мауриц позна жената между пленниците. Тялото ѝ се извиваше под хватката на двама

северни мъже. Държаха я здраво, докато трети се приближи с вдигната секира.

— Махнете се от прозорците! — извика Лодар. Воините върнаха ужасените мъже, жени и деца обратно в помещението, преди долу острието да се стовари върху главата на жената.

Мауриц наблюдаваше втренчено клането. Северните мъже изобщо нямаха намерение да изнудват обсадените, както първоначално си помисли. Тези зверове избиваха всички пленници! Мауриц се обърна. Изгони хората от южните помещения оттатък в северната страна на Зъба. Лодар стоеше до един прозорец с вперен навън поглед. Мауриц видя как дъвкателните му мускули се задействаха. Пристъпи до него и погледна надолу към вечерния град. От някои покриви се издигаха пламъци. Най-големият огън обаче гореше на пазарния площад.

„Тръбата, която бълва светкавици! — Мисълта прониза като нож мозъка на Мауриц. — Използвали са тръбата срещу Старото кметство...“

Зад горящото Старо кметство Мауриц видя група мъже да пробягват през Заксенплац. Не бяха в землистите дрехи на нападателите. Вероятно хора от отряда на палисадния майстор бяха успели да избягат. Тичаха към северната палисада.

— Ненаситните кучета от Севера са завладели Старото кметство — прошепна кралят. — Валдер не е успял да го удържи...

— Имат тръба, която мята светкавици. — Гласът на Мауриц прозвуча хрипкаво.

Лодар се стресна. Мауриц се грижеше за него и го възпитаваше още от рождението му. Значи от двайсет и три години. Но за пръв път видя панически ужас в така упорития иначе поглед на краля.

— Какво ще кажеш...? — прошепна Лодар.

През целия ден грохотът на оръдията се смесваше с трескавите й бълнувания. Бълнувания, в които Ив скачаше като делфин над океанските вълни. В ушите й бучеше разгорещената кръв — шумът на морето. Лицето й гореше — жарките лъчи на слънцето. На слънцето, което познаваше единствено от прастарите видеозаписи, преди да напусне Комуната.

Ив беше сама в палатката. Тъмнокосата жена я остави още преди един час. Онова, което се разиграваше в града отвъд реката, изглежда, я примами в здрача. Поне донесе на Ив стомна вода. И отново й облече защитния костюм. Състрадание ли беше това? Или студена пресметливост: Ако Ив умреше, от мислите й вече не можеше да се изтръгнат никакви тайни.

Грохотът на оръдията замлъкна. Малко след това завесата на входа на палатката се дръпна. Навън беше толкова тъмно, че куполите на палатките се размиваха в някаква черна стена. Небето над тях грееше неестествено ярко. Някъде на хоризонта нещо гореше.

Противницата на Ив влезе в палатката с факла в ръка. Спря се над нея. Победоносно се усмихна над смъртно болната. Изглежда, се беше случило нещо, което повдигаше настроението й.

— Хайрик ще дойде едва утре — каза жената. — Има още работа в града. — Прекрачи Ив и седна зад нея на пода.

„... има още работа в града... — Трясъкът на оръдията говореше красноречиво. Картината на бруталното клане между бойните машини преди два дни изведнъж болезнено се изправи пред очите на Ив Карлайл. Гняв и срам притискаха болните й гърди. Ив беше убедена, че Хайрик използва лазерния пистолет, за да изпълни онова, което има да върши в града...“

Разтърси я пристъп на кашлица. Бореше се за глътка въздух. Чувстваше вътрешността на гърдите си, сякаш беше натъпкана с влажни, горещи парцали. Ив никога не се научи да мами самата себе си: От час на час все повече отслабваше. Скоро защитната й ментална обвивка щеше да се разтвори в трескави сънища. А близката смърт щеше да изгради великолепни цветни сънища от всичко, за което копнееше: от картините на бункера, от сводовете под земята, от портата в скалата и от пътя до Острова...

Отново призова картините от океана. Бушуващите вълни и танцуващите делфини. Прогони от слуха си ехтежа на оръдията и се

предаде на грохота на морето.

Командир Ив Карлайл все още се съпротивляваше...

Оставиха зад гърба си една ужасна нощ. Мат не затвори очи. Никой от мъжете не можа да заспи.

А в утринните часове тропаха ботуши по „Пасажа“. Гласове си подвикваха пароли и заповеди на твърдия език на северните мъже. Чуваше се груб смях и разни гласове: стенанията на умиращите, уплашените писъци на изтезаваните и жалните викове за помощ на насилваните жени.

Мълчаливо седяха в мрака на сводестата изба и съпреживяваха страданието на останалите. Мат дочуваше около себе си тих плач. Беше отвратително да слушаш какво става горе в изтерзания град и да бъдеш напълно безпомощен.

— Завзеха Старото кметство — каза по едно време Хеенрих, майсторът на мечове. — Откъде иначе щяха да пленят толкова много хора?

— С лазерното оръжие ще щурмуват и вашата висока сграда — каза тихо Мат.

Хеенрих запали маслен светилник. Погледна Мат сериозно и тъжно.

— Тогава не искам повече да живея. Ще напуснем избата и ще се бием, докато умрем — говореше с хриплив, провлачен глас. — Кой от вас ще дойде с мен?

— Ние ще дойдем с теб — каза един от младите воители от неговия отряд. Другите шестима кимнаха в знак на съгласие. Четиримата души от ордата се спогледаха несигурно.

— Почакайте. — Мат вдигна дясната си ръка. — Щом като вече сте прежалили живота си, тогава нека използваме един последен шанс. — Дванайсет чифта очи се насочиха към него.

— Имаш някакъв план ли, чужденецо? — попита Хеенрих. Говори.

— Все още нося облеклото на северните мъже — обясни Мат. — Ако през настъпващата нощ стигна навън, може би ще успее да заблудя някои от тях и да ги примамя в капан. Тогава ще имаме още

дрехи и когато сме повече, можем да се опитаме да завладеем лъчевото оръжие.

Хеенрих бавно кимна. Двойната му брадичка се разлюля нагоре-надолу. Изправи се с охкане. С масления светилник изчезна в избата. Мат чу шумолене на хартия. С карта в ръка майсторът на мечове седна отново при групата. Мъжете се сместиха по-близо до него.

— Преди четирийсет години бащите ни започнали да копаят система от подземни тунели през града — обясни дебелият. Досега са готови само два. Първият е много дълъг. Води от Бастиона на Мауриц, под палисадата — до пристанището. Лодар и Мауриц ще изведат по този път жителите на града, които заедно с тях са избягали в Зъба, ако забележат, че кралският дом не може да се удържи.

— А вторият тунел? — поинтересува се Мат.

— Води от тази изба на изток до храма на Вудан. — Месестият пръст на Хеенрих следваше една линия напърно през града до сграда наблизо до източната палисада. — Свещениците наричат храма Нигголайгирхе^[1]. На около стотина крачки пред него тунелът се разклонява. В южна посока един ден ще стига до Зъба. Още не е готов. Разклонението на север води до храма на Вудан. Тунелът свършва при големия каменен олтар.

Отново дванайсет чифта очи се насочиха към Мат. Този път в очакване.

— Да хапнем и да пийнем — рече той. — След това ще вземем оръжия и храна и потегляме.

Стените трепереха, сградата се олюляваше. Върху дългата маса в залата на Лодар подскачаха и падаха делви и чаши. На някои места дървената обшивка се откъртваше от стените. От изгрев слънце до ранния следобед северните мъже обстрелваха Зъба с гюллета и каменни късове.

Мауриц и Лодар стояха до отвора за прозорец, плътно прилепени до стената. От прозорците под тях бълваше дим. Обсегът на вражеските оръдия стигаше до осемнайсетия етаж. Долу на площада около Зъба се трупаха насипи от паднали и разрушени части от фасадата.

Почти всички възрастни мъже бяха из сградата, за да гасят пожарите. Останалите при краля и при Говорещия с боговете деца и

жени мятаха камъни срещу северните мъже винаги, когато онези се засилеха с тарана си срещу аварийната порта.

Тогава изведнъж обстрелът се прекрати.

— Дали са се свършили проклетите им гюлета? — просъска Лодар.

— Не. — Мауриц посочи разрушената част на палисадата. Там се появиха силуетите на същества с ръст, по-голям от човешкия. С дълги муцуни и сивочерна козина. — Това са тараци! Привлякла ги е миризмата на труповете.

Голяма глутница гигантски плъхове се покатери по развалините на палисадата и с големи скокове се насочи към обсадния пръстен на северните мъже. Мауриц и Лодар изброиха трийсет и шест тарака.

Долу на площада се чуха силни викове. Стрелците с лъкове се приготвиха за бой. Оръдията заеха нова позиция. Всред ликуването на обсадените, които полека-лека се трупаха по отворите на прозорците, зверовете нападаха редиците на северните мъже. Те вече не можеха да използват оръдията си. Започна ожесточена борба.

— Елуута! — извика едно дете. Мауриц погледна над безкрайната джунгла, която се простираше на юг. Двойка елуута летеше насам, плътно до върховете на дърветата. Жителите на Лаабзиш зареваха от възторг. Черпеха надежда и кураж.

Мауриц беше далеч от тази мисъл. Естествено и той изпита злорадство, когато видя как тарациите разкъсват един след друг северните мъже. И естествено пожелаваше на този жесток народ да попадне в човките и ноктите на елуутата. Но в неговите очи това беше само едно интермецо, глътка въздух преди гибелта.

Гигантските люспести кукумявки се спуснаха върху северните мъже. Твърдите им крила, изглежда, бяха нечувствителни към стрелите им. Дори самият им вид предизвикваше паника всред страшните воители. Редиците им се разпаднаха. Побягнаха презглава към града и изчезнаха от зрителното поле на Мауриц. Двете елуута грабваха своята човешка жертва, прелитаха над палисадата и от голяма височина я пускаха да падне върху ивицата от ниви. Прелитаха в голям кръг и се връщаха, за да се забият между мъртвите и ранените.

Междувременно тарациите влачеха със себе си от града поне десетина северни мъже.

И тогава се случи онова, което Мауриц предвиждаше. Северните мъже напредваха в плътен строй. Полетяха стрели и копия. Откъм редиците се откъсна тънък, ослепителен лъч и прониза едното елуу. Гигантската птица удряше с крила и крещеше. Улучи я и втори лъч. Животното успя да прелети над палисадата. Сгромоляса се в ивицата ниви зад нея. От люспестите му крила лумнаха пламъци.

И второто елуу беше улучено. Повлече след себе си ивица дим, когато с крясъци избяга на юг. Мауриц видя как на разстояние десетина хвърлея копие се стовари върху листатия покрив на гората.

Тараците побягнаха. Северните мъже ги преследваха до разрушената палисада и изпратиха подир тях смъртоносния лъч. Повече от половината зверове погинаха изпечени в крайнините на гората.

Ликуванията по прозорците отдавна бяха секнали. Северните мъже отново се престоиха на площада пред Зъба.

— Крайно време е да се оттеглим в Бастиона — каза тихо Мауриц.

Сякаш в потвърждение на думите му тънък огнен лъч изсъска през един от прозорците и попадна върху облицования таван, който веднага избухна в пламъци.

С глава между коленете, Аруула седеше в кулата. Подслушваше града. Както многократно го правеше през изминалите два дни и две нощи. Всеки път я посрещаше хаос, бъркотия от уплашени, гневни и кръвожадни духове. Имаше съвсем малко ясни картини, които не бяха изкривени от паника, отчаяние и омраза. Веднъж ѝ се стори, че се докосна до духа на Маддракс. Но само веднъж и това вече не се повтори.

Изправи се примирена. Беше прекалено изтощена, за да продължи да подслушва съсредоточено. Гладът и жаждата я бяха изсмукали. И ужасът от сцените, които се разиграваха зад частично разрушената палисада. Трябваше да слезе долу в гората. Да хапне и да пийне нещо. Трябваше да го направи, колкото и опасно да беше.

Още веднъж погледна над покривите на града. На някои места между къщите се издигаха димни стълбове. Отблясъците на огъня се отразяваха в омарата на утринния здрач, който се стелеше над

покривите. От средните етажи и лявата страна на огромната къща бяха останали само металните греди. От мрачния скелет излизаше дим. Права като стрела светкавица непрекъснато се забиваше в сградата и разпалваше нови огньове. Нямаше съмнение — градът беше загубен.

— О, Маддракс — простена Аруула, — къде си...? — Тя се наметна с кожата. Гладът я накара зиморничаво да потрепера. Завърза на гърба си своя меч и контейнера на Маддракс. Двете неща ѝ се сториха двойно по-тежки от обикновено.

Слезе от кулата. С натежали като олово крака се промъкна през руините в джунглата. Мъчителната жажда я подтикваше да върви към реката. Беше почти тъмно, когато стигна до нея. Остави меча и контейнера в тръстиката, хвърли се по корем в плитката крайбрежна вода и започна да пие като умиращ от жажда човек.

Недалеч от нея нещо прошумоля в тръстиката. Тя тихо се изправи и огледа почти неразличимите един от друг силуети.

Из тръстиката се движеха сенки! Главите им се поклащаха при всяка стъпка. Аруула се приведе и зачака, докато се приближат на по-малко от пет метра. Откроиха се ясно очертанията на големи птици. Острите им глави с дълги човки стърчаха от тръстиката. Видя стройни, извити шии и големи тела върху дълги крака.

Пое си дълбоко въздух. Тогава се отблъсна и отскочи напред. Птиците нададоха възбудени крясъци. Четири от тях успяха да избягат и с плясък на крилата се вдигнаха над реката. Тя успя да сграбчи петата за шията. Животното грачеше жаловито, удряше с крила и с тънките си като кокили крака риташе Аруула в корема. Жената стисна с двете си ръце и изви шията на птицата. Тя изпука между пръстите ѝ. Животното замря.

Оскуба гръдните ѝ пера и я закла с меч си. Малко по-късно вече дъвчеше суровото месо. Беше опасно да пали огън, който се вижда отдалеч. Опитваше се да дъвче бавно, преди да преглътне месото. Не беше вкусна вечерята, но я засити. Нови сили се вляха в крайниците ѝ.

След като се нахрани, отиде до водата, за да пие отново и да се измие от кръвта. Коленичи в плитчината на брега и потопи глава във водата. Когато отново я извади, въздъхна облекчено. Първата ѝ цел беше постигната — пълният стомах. Погледна пред себе си. Отражението на сянката ѝ се изкривяваше от раздвижената вода, но повърхността бавно се заглади.

И Аруула различи тъмните очертания на хора, които изникнаха зад нейното отражение!

Стори ѝ се, че дробовете ѝ се изпълват с лед, когато по рефлекс си пое въздух и се метна напред в реката.

Твърде късно! Железни ръце я сграбчиха за глезените и я измъкнаха от водата. Тя отчаяно зарита с крака, хвърли се по гръб. Две сенки скочиха до нея в реката. Воняща като главня по житата ръка притисна устата ѝ. Към нея се наведе лицето на някакъв мъж. Широко, безизразно лице. Мъжът сложи показалец на устните си.

— Псст — изсъска той.

Хватката около китките и глезените ѝ отслабна. Аруула скочи.

Бяха седмица. Поне двама бяха облечени в черни кожи, другите носеха кожени шлемове на главите си и предпазни нагръдници върху голите си гърди. Бяха въоръжени с мечове, секири и арбалети.

Всичките воняха на кръв, опърлени коси и пушек.

Мат се надигна от квадратния отвор. Издърпа краката си от шахтата и се изправи. Главата му се блъсна в някаква каменна плоча. Под него се приближи светлина. Хеенрих му подаде масления светилник.

Мат освети каменния саркофаг, в който беше попаднал празно помещение под олтара на храма на Вудан. На една от надлъжните страни откри цепнатината на вратичката, която беше му описал майсторът на мечове. Мат остави лампата и се послуша.

Минутите се нижеха. Едва когато беше напълно сигурен, че извън празното помещение в храма няма никого, хвана металната кука на външния край на каменната плоча и я дръпна. Тя се отвори със скрибуцане. Пантите скърцаха. Мат взе лампата и от каменния сандък се шумугна в мрака на храма. Беше хладно. Хеенрих му подаде една секира през отвора на олтара.

Мат се огледа. Облицовани с дърво и богати дърворезби стени преминаваха в арка в предната част от кораба на някогашната църква. Лампата освети голяма картина. Изобразяваше голяма четирилъчна, жълта звезда. От центъра на звездата го наблюдаваше човешко око. Композицията от форми и багри беше така съвършена, че за момент Матю беше склонен да повярва, че окото е истинско.

Звездата беше оброчена с многоцветен кръг. Във външния ѝ край грееха безброй звезди.

„Вудан и божественото му войнство“ — помисли си Мат. Обърна се към главния кораб. Покрай олтара мина под огромен свод. Поддържаха го яки колони, които сигурно се издигаха на десет-дванайсет метра. Светлината на лампата беше твърде слаба, за да може напълно да разкрие куполите.

Макар и да вървеше на пръсти, в мрака отекваше всяко стъргане на върховете на ботушите му. Чувахе пределно отчетливи също и шумовете, издавани от бойните му другари, които един след друг се измъкваха от олтара и търсеха прикритие в тъмнината.

Мат се приближи до входа на храма. Колоните се плъзваха покрай него като гигантски тръби. Две от тях представляваха дървени стволове. Дърворезбите имитираха ребрестата шарка на оригиналните колони. Между колоните бяха наредени пейки без облегалки, от обработени само отгоре дървени трупи.

На входния портал Мат угаси лампата и отново се послуша. Проблемът му беше, че оставиха оригиналния шлем в помещенията на краля във високата сграда. В избата на оръжейната ковачница съшиха шапка от светла кожа. Вместо русите коси от дупчицата в тила на шапката висеше плитка от лико. В мрака човек трябваше да погледне два пъти, за да разбере измамата.

Матю Дракс отвори предпазливо едното крило на дървения портал. Все още с чугунената дръжка в ръка, той се провря в отвора.

Появиха се така неочаквано откъм външното стълбище, че той отначало остана като втрещен. Бяха четирима. Тримата бяха с лъкове на рамо, един беше въоръжен с меч. Спряха се и погледнаха нагоре.

Онова, което се случи тогава, Мат не го беше планирал. В тези секунди беше далеч от намерението да си изгради някаква ясна мисъл, а камо ли да измъдри някакъв план. Като от само себе си ръката му се вдигна и махна на воините да се приближат. Може би в такъв дух е било и разбирането за ред при северните мъже — войниците по правило първо да изслушват и после да задават въпроси, ако изобщо се стигне дотам.

Четиримата северни мъже се изкачиха по външното стълбище. Мат им посочи храма и с жестове им подсказа, че уж е открил някого вътре. Сърцето му биеше като фабрика за метални изделия.

Когато бяха на три крачки от него, през леко отворената врата се шумугна обратно в някогашната църква. Воините го последваха и

влязоха в сводестото помещение. Колебливо се отделиха от мястото около входа. Един от тях прошепна нещо по посока на Мат. Той посочи олтара и същевременно постави пръст върху устата си. На единия от мъжете липсваха устните, други двама имаха кожени израстъци вместо носове, в областта на горната челюст на четвъртия зееше дълга цепнатина. Трима от тях носеха кожени маски.

Четиримата навлязоха в средната пътека. Когато се обърна, Матю видя зад тях от прикритието на колоните да се плъзгат сенките на неговите бойни другари.

Някакво драцуне накара кафявите да се сепнат. Преди още да се ориентират в новата ситуация, Хеенрих и хората му се нахвърлиха върху тях. Също и Мат измъкна своя нож от колана и се втурна срещу напълно изненаданите северни мъже.

Борбата беше неравна. Виковете на нашествениците заглъхнаха в гърголещо хъркане.

Спътниците бързо съблякоха вонящите дрехи на мъртвите. Отрязаха им също и плитките. Хеенрих заповяда на хората си да завлекат телата в галерията на църквата. След това избра трима мъже, които трябваше да придружат него и Маддракс. Майсторът на мечове взе дрехите на най-едрия от северните мъже. Не можеше да закопчае якето и се принуди да завърже панталона с въженце. Въпреки това настоя да върви с Мат, за да търсят лъчевото оръжие.

Петимата излязоха от старата църква и се отдалечиха от нея. Хеенрих посочи покрива. Мат погледна нагоре и видя в небето зад камбанарията да се извисява сгреният от пламъци заострен покрив на високата сграда. Той кимна.

Давайки си вид, че са патрул на северните мъже, минаха със стегната крачка покрай църквата по посока към южната порта...

Един от седмината мъже беше много нисък и много широк. Другите го наричаха „Валдер“. Аруула бързо разбра, че той е водачът на групата. Тримата мъже в кожените мантии принадлежаха към някаква орда от странстващите народи. Имаше дори и един вожд. Наричаше се „Пиероо“.

Мъжете воняха не само на опърлено и на кръв — изглеждаха, като че ли току-що са избягали от някакъв кървав, горящ ад. По лицата и ръцете им имаше рани, косите им бяха опърлени и въпреки мрака Аруула успя да види прилепналите от влага места по мантиите им.

Нямаше нужда от много думи, за да се споразумее с тях. Пиеро, вождът, ѝ даде да разбере, че групата има намерение да се бори в тила на нахлулите в града северни мъже. Аруула си мислеше за Маддракс, който също се намираще вътре зад стените на града, и кимна. Щеше да направи всичко възможно, за да го намери.

През тръстиката покрай брега на реката се промъкнаха до пристанищния басейн. Грубоватите очертания на корабите се показаха от мъглата и мрака. На срещуположния бряг Аруула видя отблясъци от огънове. Значи северните мъже бяха оставили стражи в лагера. Забелязаха светлини също и по горните палуби на корабите. Покрай перилата на корабите се движеха сенки.

Промъкнаха се до първия кораб. Около четвърт час наблюдаваха горната палуба. Преброиха не повече от двама стражи.

Валдер, който смяташе варварите за опитни ловци, им даде знак да се покатерят на кораба. Пиеро и един от бойците му се изхлузиха от кожените си мантии. Стиснаха ножове между зъбите си и безшумно се плъзнаха във водата.

Притиснати по корем в тревата, Аруула и мъжете чакаха. Минутите се нижеха мъчително. По едно време се чу някакво шляпане и не много след това глух удар, сякаш някакво тежко тяло се стовари върху палубата. Тогавя на перилата при носа на кораба се показа сянка и махна с ръка. Валдер изпрати двама от бойците си на кораба. Трябваше да подпалят корпуса му.

Два други кораба овладяха по същия начин. Под палубата, на височината на гребните колела попаднаха на огромни железни образувания, които никой от тях не можеше да определи какво представляват.

— Машини — прошепна Аруула. Беше чувала това понятие от Маддракс. В големи железни сандъци до машините намериха тлеещи въглини. А отсреща, в почерняло от сажди помещение — цели купища въглища и дърва. Разпръснаха ги под палубата и ги запалиха.

По-късно, когато погледнаха назад от прикритието на тръстиката, от прозорците на каютите бълваха пламъци. И трите кораба горяха като клади...

Вървяха надолу по една широка улица. От лявата страна се простираше непрекъснатата, обгръщаща цялата дължина на улицата фасада. Многоетажен, правоъгълен блок, чиято форма напомняше на

Мат за архитектурата от средата на последния век. Последното столетие от неговата ера. В мрака не можеше да различи особеностите на фасадата.

Отдясно между сградите се откри широк площад. Там гореше голям огън. Неколцина северни мъже се навъртаха около него. Миришеше на печено месо.

Наближаваха Зъба все повече и повече. В прозорците на средните етажи се виждаха пламъци. Чуваше се шум на битка. И силен трясък.

— Лодар и хората му хвърлят камъни през прозорците — прошепна Хеенрих зад Мат.

Стигнаха до източната страна на площада около кралския дом. Пред входа му от южната страна северните мъже се засилваха с тарана си срещу портала. Откъм войската, която се беше оттеглила зад оръдията, ослепителен лъч проряза мрака нагоре към най-високите етажи на Зъба. Мат забеляза как четиримата мъже зад него рязко се спряха.

— Не искахте ли да се борите до смърт? — изсъска той. — Продължавайте! Ще минем по края на площада, докато стигнем до палисадата. Тогава ще се смесим с артилеристите и ще нападнем дангалака с лазерното оръжие.

Майсторът на мечове издаде някакво грухтене, което вероятно беше израз на съгласие.

Покрай мястото пред площада поеха към палисадата. С крайчеца на очите си Мат видя съборения навес на входния портал. Въпреки тъмнината забеляза зеещите дупки във фасадата.

Десетки оръдия бяха разположени по протежение на палисадата, с насочени към високата сграда дула. И непрекъснато откъм групата от около осемдесетина войници изсвистяваше лъч към горните етажи. Вероятно, за да прогонят от прозорците хвъргачите на камъни. Защото след всеки лъч воините с тарана се засилваха и го стоварваха срещу каменната плоча на входа.

Южната палисада се издигаше пред Мат и придружителите му само на двайсет крачки. Във вала беше зейнала широка празнина. На някои места беше разкъртен и от него стърчаха дървени трупи. На други места палисадата беше наполовина изгоряла.

Обърнаха се наляво и минаха отстрани към позицията на оръдията. Мат позна зад оръдията червенокосия предводител. Самият Хайрик обслужваше лазерното оръжие.

Матю бръкна под якето си и освободи предпазителя на армейския си пистолет. В пълнителя имаше само още пет патрона! Мат усети как устата му пресъхна. Дишането му се ускори. Изведнъж му се стори, че хиляди северни мъже са се събрали на площада пред Зъба.

— Не се страхувайте от численото им превъзходство — прошепна той на четиримата си спътници. — Всичко се заключава в това да се използва моментът на уплахата. — Говореше на мъжете, а имаше предвид самия себе си. — Имаме шанс. Ако вземем лъчевото оръжие, предимството ще е на наша страна. Бяха на десет или петнайсет крачки от първото оръдие. Двама артилеристи се обърнаха към тях. Мат задържа дъх, но мъжете само бегло ги погледнаха. Бойните им другари, които отново се засилиха с тарана срещу входа на Зъба, ангажираха цялото им внимание. Ослепителен лъч отново изсъска към фасадата на високото здание.

Дочу се силна глъчка. Мат видя пет-шест северни мъже с маслени лампи. Тичаха по улицата, по която дойдоха той и придружителите му.

Този път се спряха не само бойните другари на Мат. И той застана. Всичките петима си мислеха за едно и също нещо: Убитите в галерията на храма на Вудан са открити! За няколко секунди Мат остана като парализиран.

Възбудените вестоносци тичаха напърно през площада, жестикулираха с ръце и крещяха безредно. Северните мъже при тарана преустановиха засилването си, спряха се и погледнаха началника си. Артилеристите забъбриха уплашено помежду си. Червенокосият нададе гневен рев.

Трябва да се е случило нещо изключително важно. Внезапно почти всички северни мъже се раздвижиха едновременно. Вестоносците побягнаха обратно в посоката, от която бяха дошли. Войниците при тарана пуснаха тежкия ствол на земята и ги последваха. След тях се втурнаха и повечето артилеристи.

Хайрик тикна лъчевото оръжие в ръката на един от неговите командири — мъж с жълта ивица на гърдите на жилетката и също

побягна по улицата на север. На позицията при високата сграда останаха само петнайсетина северни мъже.

Мат нямаше представа на какво се дължеше тази внезапна забързаност. Беше невероятно военачалник да преустанови веднага обсадата заради четирима мъртви от своите редици.

Офицерът с лазерния пистолет се обърна към тях и изръмжа нещо неразбираемо. Може би трябваше да изчезват и да последват предводителя. Когато не изпълниха заповедта, Мат видя как погледите на останалите на позицията северни мъже се насочиха към него и спътниците му, как очите им се присвиха и лицата им внезапно се вкамениха, когато разбраха истината.

Мат измъкна от якето си „Беретата“. Със силен боен вик Хеенрих и тримата му бойци се хвърлиха в сред северните мъже. Мат натисна спусъка. Офицерът се преметна назад през едно оръдие. Тръбата на лазерния пистолет се удари в ствола на оръдието и падна под оста му. Друг северен човек се наведе към него. Мат стреля втори път и се затича към оръдието, под което лежеше лазерното оръжие.

Задрънчаха мечове — шест или седем северни мъже налетяха на Хеенрих и тримата му воители. Другите сложиха стрели в лъковете си. Двама бойци запълзяха под оръдието и грабнаха лазерния пистолет. Мат закъсня.

Скочи напред, претърколи се под градушката стрели, но когато отново се изправи на крака, срещу него зееше финият отвор в челната тръба на лазерното оръжие и лишеното от устни лице на северняка. Беше странно уродливо и тесните очи сякаш пронизваха Мат.

„Защо най-сетне не натиснеш спусъка, задник такъв...?“

Цевта се отпусна надолу, воинът се килна настрани. В гърба му стърчеше дълбоко забита стрела от арбалет.

Мат скочи и грабна лазерния пистолет. Насочи го към стрелците с лък, които презареждаха оръжията си. Лъчът мина под тях — някои рухнаха безмълвно, другите избягаха, надавайки крясъци.

Мат се обърна. Видя Хеенрих да лежи неподвижен на земята. Петима северни мъже отчаяно се отбраняваха срещу хората му и пет-шест други бойци. Мат позна Валдер и Пиероо... и Аруула, която нанасяше яростни удари с меча си.

Един стрелец с арбалет коленичи зад оръдията и се прицели в бягащите северни мъже...

[1] ??? ↑

Хората се блъскаха в тесния ходник към Бастиона на Мауриц. Лодар и Мауриц стояха отляво и отдясно на малката арковидна порта. Деца плачеха, страх припламваше в очите на жените, мъжете изглеждаха отчаяни и изтощени. Мауриц и Лодар им вдъхваха кураж.

Двама бойци с факли в ръце дотичаха откъм Зъба.

— На реката има огън! — извикаха те.

— Остани при народа си — каза Мауриц на Лодар. Той се затича след двамата бойци нагоре по стълбището. През отломки и пушек се добраха до осмия етаж. От един прозорец на западната страна погледнаха към реката отвъд. Там пожари огряваха нощта. Най-малко два кораба на северните мъже бяха в пламъци.

— Може би го е направила групата на Хеенрих — каза един от бойците. — Промъкнали са се през тайния коридор от Избата на Ауербах.

— Възможно е. — Мауриц поклати глава. — Може би са успели да избягат и други наши хора от Старото кметство.

— По-голямата част от богоборците напуснаха града през западната палисада — обясни боецът. — Ще се опитат да спасят корабите си. На позиция са останали само няколко охранителни групи. Да извършим ли нападение?

— Елате бързо! — извика някакъв глас откъм южното крило на етаж. Мауриц и двамата бойци бързо отидоха на другата страна на сградата. Стените на помещението бяха взривени. През железните колони можеше да се наблюдава нощта. Навсякъде по пода се търкаляха отломки.

Мауриц се приближи до края на помещението. Пред краката му зееше пропаст. Откъм палисадата, където бяха наредени оръдията на северните мъже, чу метален звън на мечове и секири. Някой се сражаваше с нападателите! Със затаен дъх се ослушаха в нощта. Очите на Мауриц се опитваха да пробият мрака. Стори му се, че позна широката фигура на майстора на палисадите. И северни мъже, които се сражаваха срещу северни мъже.

Борбата не продължи дълго. През мястото пред площада около десетина фигури се втурнаха към Зъба. Мъкнеха със себе си едро, тежко тяло. Прозвуча поредица от изсвирвания — сигналът, с който приближените на краля извикваха подечника.

— Пуснете ги да влязат! — чу се гласът на Валдер. Мауриц се поколеба. Ясно видя, че четири от фигурите носеха кафявите дрехи на северните мъже. Сега един от тях си смъкна качулката от главата. Мауриц видя светла, къса коса. Мъжът вдигна високо някакъв предмет — малка сфера с тръба.

— У нас е лазерният пистолет — извика той. Беше чужденецът, който се наричаше Маддракс.

Мауриц се обърна към бойците до него.

— Вдигнете аварийната врата! Пуснете ги вътре!

Малко след това заслиза бързо по стълбището към фойето на Зъба. От шестия етаж надолу не се натъкваше на никакви развалини. Само на някои места дървената облицовка на тавана беше увиснала. Инак, тук долу оръдейният обстрел не беше нанесъл никакви щети.

Долу във фойето войните тъкмо спускаха отново аварийната порта. На светлината на маслените светилници Мауриц видя група изпокъсани, мръсни и изтощени бойци. Пиероо почти не можеше да се познае. Над черепа и покритото му със сажди лице имаше само пласт овъглени коси. Неговите ловци не изглеждаха по-добре. Трима от бойците от Лаабзиш всъщност носеха дрехи на враговете. За своя изненада, в групата бойци Мауриц откри и една жена. Беше загърната в кожа, на гърба си носеше някаква странна зелена кутия. Грохнала, тя се подпираше върху дълъг меч. Валдер излезе напред.

— Старото кметство падна! — изхърка той. — Три кораба на противника подпалени!

Мауриц кимна бавно и погледна безжизнената фигура на пода между бойците.

— Заведи ни в твоя бастион — настоя чужденецът на име Маддракс. — Искам още тази нощ да отида до реката.

Мауриц вече не кимаше. Не чуваше почти нищо. Тежко му стана на сърцето, то сякаш гореше. По лицето му се стичаха сълзи. Отиде до групата и коленичи на пода до неподвижния Хеенрих. В невидящите очи на мъртвия се отразяваше сиянието на факлата...

Морето сякаш вреше. И въпреки това Ив Карлайл зъзнеше. Тя изплува от вълните. На хоризонта се издигна стръмният бряг на остров Уайт. Изведнъж се озова отново в командната централа на бойна машина. Зад пилотската седалка на капитан Спенсър Дюлит. Белите му пръсти се плъзгаха по клавиатурата на централната командна система.

Панорамният дисплей на наблюдателния купол ѝ показваше профила на английския бряг.

Светкавично бързо УБМ се носеше над морето. Приближаваше се брегът, дюните — и тогава се откри безкрайната панорама на горите в Южна Англия.

Ив видя покрай тях да профучават кулите и зидовете на Портсмут, а после — руините на Саутхемптън. Под бойната машина се изнизваха реки, кратери, просторни равнини — и тогава се появи хълмът на Стоунхендж.

Бойната машина спря между мощните мегалити. Ив слезе. През каменните порти мина от другата страна на хълма, наведе се до един самотно стърчащ в тревата мегалит и бръкна с ръка в цепнатината между основата на камъка и тревния чим. Под възглавничките на пръстите си усети дългия клавиш и го натисна.

После се върна обратно към наредените на купена на хълма подобно на порта мегалити. Зад олтарния камък, в арката на подковообразния комплекс от меден камък тревният чим се спусна надолу. Земята започна да вибрира под ботушите на Ив, тихо жужене изпълни въздуха. С копнеж погледна дългата и широка по петдесет крачки тревна площ, която бавно се издигна и под чимовете се откри матовозелена метална плоча.

Ив изтича до входа на бункера. Коленичи в тревата и отвори кутията от изкуствен материал на левия долен ъгъл на металния квадрат. Появи се малка клавиатура. Ив зададе кода си. Ясно видя символите пред себе си, усети под пръстите си гладките и хладни клавиши. Но тогава погледна ръцете си и я прониза парещ ужас. Стресна се и...

... се разтърси от пристъп на кашлица. Седеше изправена в средата на палатката и се опитваше да изхвърли жилавата слуз от възпалените си бронхи. Защитният ѝ костюм беше мокър от пот. Чернокосата жена в сивите кожени дрехи седеше на възглавница непосредствено зад нея. Образът ѝ се размъти пред очите на Ив. Най-после пристъпът на кашлица секна. Образът на жената се избистри.

Нейната противничка държеше на коленете си малка плоча за писане. Калемът се плъзгаше със стържене по нея. Вдигна очи — триумфална усмивка беше изписана на лицето ѝ. После вдигна

плочката и я постави на коленете си, за да може Ив да види драскулките.

Ив отвори сълзящите си очи. Изведнъж цялото ѝ тяло се разтрепера. На плочата видя скици на кули, руини, реки и мегалитите на Стоунхендж. И символите на нейния код, точни по брой и поредност, в която трябваше да се зададат, за да се отвори вратата...

Жената беше подслушала съня ѝ! За кратко време треската беше прекъснала контрола върху духа ѝ! Ив се беше провалила...

Валдер, Мауриц и Пиероо напуснаха Зъба с четирийсет мъже. Искаха да обезвредят останалите в града стражи на северните мъже и да унищожат оръдията им.

Заедно с Аруула и краля Мат мина по подземния ходник от Бастиона на Мауриц до реката. Придружаваха ги дванайсет въоръжени с арбалети и мечове мъже.

През руините южно от пристанищния басейн се измъкнаха от тайния тунел. Салът стоеше в тръстиката недалеч оттам. През гората на западния бряг се промъкнаха до лагера на северните мъже. В утринния здрач видяха черните куполообразни палатки в края на гората. Долу при брега на реката стояха около петнайсет войници на богоборците и гледаха втренчено оттатък към все по-буйно горящите кораби.

Плътна ивица мъгла се стелеше над огнената стихия. Макар че се чуваха виковете на гасещите пожара, никой не се виждаше.

— Не вярвам да са оставили многобройни стражи — прошепна Лодар.

Мат кимна. Беше на същото мнение.

Измъкнаха се от прикритието на гората и се спуснаха през влажната трева между палатките. Стрелците с арбалети и бойците с мечове се разделиха между тъмните куполи. Имаха намерение да задържат стражите, в случай че се върнат. Мат, Аруула и кралят се промъкнаха до централната палатка. Пред нея стояха двама стражи.

Мат насочи лазерния пистолет към тях. С притисната до гърдите си сфера погледна върху дисплея. Очертанятията на две човешки тела се появиха в малкия правоъгълник — стражите.

Мат изтръпна. Като войник беше принуден да се научи да убива. Но това не означаваше, че го прави с удоволствие. Още повече, че тези мъже нищо не подозираха. Да ги разстреля подло, беше против убежденията му. Докосна съвсем леко клавиша на спусъка — пред двете фигури се показа кръстачката на прицела. Нагласи лазерния пистолет, така че центърът на кръстачката да попадне върху левия страж.

— Какво има? — прошепна до него Аруула. Очевидно беше забелязала, че се колебае.

Мат тъкмо да каже нещо, когато някакво остро свистене го прекъсна. Двамата стражи пред палатката се хванаха едновременно за гърлата и се строполиха на земята. Главата на Мат се обърна към стрелците с арбалет. Двама от тях тъкмо зареждаха оръжията си.

— Хайде, давай нататък! — изсъска Лодар.

Мат си спести коментара. Спочиха и се втурнаха към входа на централната палатка. Когато нахълтаха в купола, отново се натъкнаха на съпротива. Чернокосата жена в сивите кожи се изправи срещу тях. Стоеше разкрачена и с меч, вдигнат с две ръце над главата ѝ. Бронзовото ѝ лице се изкриви в гневна гримаса. Зад нея, простряна на пода на палатката, лежеше бяла като платно жена.

Чернокосата не се поколеба нито за секунда и замахна.

Мат се хвърли настрана, острието на меча го пропусна на косъм. Метал издрънча в метал. Лодар се изправи с обнажен меч срещу жената. Мощните му удари я изтласкаха към края на палатката. Улучи я в рамото. Тя изкрепя, бликна кръв. Жената изпусна оръжието си и се свлече на пода до подпорния прът на палатката. Лодар опря острието на меча в гърлото ѝ.

Но преди да я прободете, Аруула нададе вик на изненада. Прикликна до ранената жена воин и я заговори на език, който Мат никога не беше чувал от устата ѝ.

По изкривеното от болка лице на ранената премина сянка на объркване. Отговаряше с грачещ глас.

Матю това вече не го интересуваше. Засега по-важна беше бялата като тебешир жена. Коленичи до нея и опипа сънната ѝ артерия. Пулсът ѝ беше ускорен и бледата кожа беше влажна и гореща. Трепереше силно.

Мат пхна ръка под горната част на тялото ѝ и я изправи. Тя отвори очи. Погледна го, сякаш имаше съновидение.

— Кой... кой сте... — Разтърси я пристъп на кашлица. — Кой сте вие...?

— Командир Матю Дракс, ВВС на Съединените щати — отговори на английски.

Безкръвните ѝ устни се разтеглиха в невярваща усмивка. Загледа го втренчено. Тогава ръката ѝ се плъзна по кафявото му яке.

— Вие... не носите защитен костюм... Скоро ще умрете... Гласът на жената беше слаб. Изглежда, се бореше да не изпадне в безсъзнание. Дишаше трудно и с хрипове. Беше тежко болна. Мат се досети, че за оцеляването си тези чужденци разчитат на костюмите си. Жената в ръцете му беше по-близо до смъртта, отколкото до живота.

— Чуйте ме — каза той настойчиво. — Аз не съм човек от това време! На осми февруари 2012 година летях с ято реактивни самолети над Европа, когато кометата „Кристъфър — Флойд“ навлезе в атмосферата. Някакъв ефект, който не мога да си обясня, запрати нашите машини в бъдещето. Разбрахте ли?

Жената нададе хрипливо грачене, сякаш искаше да каже нещо, но после само кимна.

— Нещо се е случило след сблъсък със Земята — продължи Мат. — Всеобщата дегенерация и мутациите не може да са причинени единствено от катастрофата. Търся интелигентни същества, които могат да ми обяснят какво е станало. Трябва да зная коя сте и откъде идвате. И коя година сме сега.

Бледата жена кашля в продължение на няколко секунди. Ръцете ѝ се сгърчиха в дрехата на Мат.

— Аз... аз съм... командир Ив Карлайл... Добре дошли... добре дошли в 2516 година...

Мат зтвори очи. Макар че отдавна се досещаше за истината, числото го порази като удар с чук. 2516 година... Петстотин и четири години в бъдещето! Стори му се, че подът на палатката се олюля под него. Като през звукоизолираща стена чуваше кашлицата на жената. Някъде много отдалеч до него достигна глас на Аруула. „Добре дошъл в 2516 година...“ — звучеше в ушите му като звън на църковна камбана.

Усети как бялата жена се откъсна от него. Покрай неговата ръка се промъкна някаква чужда. Той отвори натезжали клепачи.

Жената седеше изправена пред него. Притискаше към гърдите си сферата на лазерния пистолет, който му бе отнела.

— Бягайте... — изграчи тя. Горната част на тялото ѝ се олюля. — Махнете се от жената телепат!

Аруула и кралят се отдръпнаха уплашено. Чернокосата отвори очи и присви колене в панически ужас.

Мат понечи машинално да улови лазерното оръжие, но от цевта му вече изсъска един лъч. Улучена, чернокосата се изправи. Косата ѝ пламна в буйни пламъци. Лазерният лъч излезе през тила ѝ и през стената на палатката изчезна в нощното небе.

Жената телепат умря в същата секунда.

Аруула грабна едно одеяло и го хвърли отгоре ѝ, за да загаси огъня.

— Тя принадлежеше към моя народ! — извика. — Към народа на Тринайсетте острова! — Когато дръпна одеялото, лицето и косата на жената бяха напълно овъглени.

Командир Ив Карлайл се килна настрана и се смъкна към Мат, който гледаше обезсърчен трупа.

— Тя... — прекъсна я пристъп на кашлица, — открадна... от духа ми... тайната... на Комуната Лондон... — Загубата на съзнание стана причина изречението ѝ да остане недовършено.

Отвън нахлу шум на битка. Светлинният лъч не остана незабелязан. Вдигнатите на крак северни мъже се бяха счепкали с хората на Лодар.

Аруула и Лодар измъкнаха оръжията си и бързо излязоха навън. Мат метна тялото на умиращата върху дясното си рамо, взе отново лазерния пистолет и също се втурна навън. Видя Аруула и краля да тичат към бойците.

Северните мъже ги превъзхождаха по численост. Но срещу лазерния пистолет нямаха никакъв шанс. Мат обезвреди петима. Другите умряха от мечовете на бойните му другари. Без загуби избягаха до отсрещния край на гората и после по тръстиката се спуснаха покрай западния бряг. Тялото на изпадналата в безсъзнание жена върху раменете на Мат беше леко като на дете.

Лодар ги заведе до дървен мост. По него преминаха реката. В крайнината на гората се промъкнаха обратно до пристанищния басейн, този път откъм източния бряг. Едва там направиха кратка почивка и наблюдаваха какъв ще е следващият ход на северните мъже.

Валдер командваше разрушаването на оръдията. С тежки секири той и хората му трошаха дървените спици и осите на оръдията. Вече бяха разбили около осемнайсет оръдия на площада пред Зъба.

Изведнъж в утринния здрач изтрещя изстрел. Валдер и хората му се стреснаха. Едно гюлле изсвири над палисадата в посока към гората. Пред едно от оръдията в края на редицата стоеше Говорещият с боговете и вдигна високо ръце. От оръдието до него се вдигаше барутен дим.

— Знам как функционират! — извика той. — Открих!

С развяваща се мантия Мауриц дотича при Валдер и при групата, която разрушаваше оръдията.

— Ще изкараме останалите на позиция срещу северните мъже и корабите им! — извика още отдалече. Валдер мълчаливо кимна. Мауриц им обясни как се изстрелва гюллето. Изглеждаше съвсем лесна работа.

С дебели въжета изтеглиха оръдията на западната палисада. През пробивите на защитния вал ги изтъркаляха до пристанищния басейн. На ръчни колички превозиха останалите гюллета. Подтикваше ги чувството на гняв и желанието им за отмъщение...

Небето бавно просветляваше. Мъглата се разпръсна. Мат свали внимателно Ив Карлайл върху папрата на брега. С шепя загребваше вода от реката и й даваше да пие. На няколко крачки от брега седяха в тръстиката Аруула и кралят с останалите бойци. Очакваха двамата съгледвачи, изпратени от Лодар.

— Благодаря, командире — прошепна бялата като платно жена. Дойде на себе си едва преди няколко минути. — Но... е безсмислено... Ще ми направите услуга, ако ме застреляте. Крадешком поглеждаше към дръжката на пистолета му, която стърчеше от униформеното му яке.

— Дума да не става. Ще успеем да ви излекуваме. — Мат отново загреба вода.

— Не — прошепна тя. — Няма да издържа дълго. Един-единствен час без защитния костюм вече е равносилен на смъртна

присъда. Нашите предци... макар и да са оцелели в бункерите след сблъсъка с кометата... са платили висока цена за това... Тя се закашля. — От поколения наред... страдаме от имунна недостатъчност... — Гласът ѝ отслабна.

— Значи сте наследниците на хората, които преди катастрофата са били евакуирани в бункери?

— Да... — Затвори очи, сякаш преценяваше доколко може да се довери на Мат. — Има... има много такива бункери... навсякъде по света. Моята Комуна... е в Солсбъри. Обединихме се... с Комуна Лондон... — Говореше толкова тихо, че Мат почти не я разбираше. Наведе ухото си над устата ѝ. Сърцето му биеше възбудено, докато я слушаше.

Узна, че преди години комуните от Солсбъри и Лондон изпращали редица експедиции на Континента, за да изградят преден изследователски пост. Членовете на тези експедиции открили в района на Лайпциг изоставен бункер и го преустроили.

— За какво се отнасяше този изследователски проект? — поинтересува се Мат.

— За тайната на „Кристъфър-Флойд“ — прошепна тя. — И за нас е загадка... как е могло... да се стигне до промените... Последва нов пристъп на кашлица.

Мат отново загреба вода и ѝ даде да пие. Минаха минути, преди Ив Карлайл да може да продължи. С крайчеца на очите си Мат забеляза любопитните погледи на краля и на хората му.

Лицето на Ив се изкриви в горчива усмивка.

— Както казахте „Кристъфър-Флойд“ може да е била мощен причинител... но дори и такава катастрофа не може... да изтрие... знанията от три хилядолетия...

Потта се стичаше по слепоочията и по бузите ѝ. Мат ѝ бършеше лицето.

Ив обърна глава към Лодар, Аруула и бойците.

— Как е възможно в Европа... да процъфтяват средновековни градски култури...? — Кашлицата я задави. След глътка вода отново беше в състояние да продължи. — В Източна Европа има народи, които... които трябва да са открили отново ковашкото изкуство...

Мислите в мозъка на Мат препускаха. Ако наследниците на „хората от бункерите“ — все пак венец на творението след още пет

века еволюция! — не са разгадали тайната, тогава как би успял да намери отговорите той?

— Онзи бункер край Лайпциг, къде точно се намира?

Отговор не последва.

Мат се наведе над Ив. Очите ѝ бяха затворени. Вече не реагираше. Докосна я нежно.

— Ив?

Отново беше изпаднала в кома.

Наложи се да чакат съгледвачите още почти половин час. Те се върнаха по реката с малка гребна лодка.

— Северните мъже са заети с гасенето на пожарите на корабите си — докладваха те. — На единия имаше страхотен проблем — той потъва.

„Взривили са се боеприпасите им“ — помисли си Мат. Съгледвачите съобщиха още, че северните мъже са изтеглили всичките си стражи от останалите три кораба, за да помагат при гасенето. Следователно корабите изобщо не се охраняваха! Това улесняваше много плана на Мат.

— Ще завземем един от корабите и ще отплаваме по реката. Бялата жена разказа за бункер, в който живеят доста от нейните хора. Там ще получим други мощни оръжия! — Мат старателно премълча, че много повече го интересуваше информацията, с която можеше да се сдобие там.

— Къде се намира този... бункер! — осведоми се Лодар и с това уцели точно слабото място в намерението на Мат, който все още не знаеше дали трябва да плават нагоре или надолу по реката.

— Бялата жена ще ни каже, щом дойде на себе си — отвърна той.

— Надявам се, че знаеш какво вършиш! — каза Лодар. Но изгледът да се сдобият с нови оръжия за борба със заплахата от северните мъже беше прекалено примамлива, за да се противопостави на плана. — Тръгваме!

С голяма мъка се побраха в малката лодка. Под прикритието на храсталаците по източния бряг загребаха навътре към пристанищния басейн. Покрай стените на укрепения бряг, най-често под превишалите гъсталаци, стигнаха до първия параход. По обшивката на гребните колела се покатериха на борда и после с въже изтеглиха изпадналата в безсъзнание Ив на горната палуба.

Никой не ги забеляза. Северните мъже все още бяха заети с гасенето на пожарите в другите три кораба.

Аруула и трима бойци останаха на горната палуба, за да вдигнат тревога, ако все пак северните мъже ги забележат. Мат слезе с Лодар и останалите му бойци под палубата. В една каюта положиха Ив.

Намериха машинното отделение. Мат объркано разглеждаше хаоса от тръби, котли, цилиндри, колянови валове и лебедки. Познаваше парните машини само от музеите. Веднъж се беше качвал на параход с гребни колела в Ню Орлиънс на река Мисисипи. Музеен параход с гребни колела...

„Запази спокойствие, пълно спокойствие. Как ставаше това според физиката?“

Разрови мозъчните си гънки за информация относно принципа на действие на парната машина. Един от съучениците му някога притежаваше такава — нищо повече от играчка, с която можеше да се завърти един маховик. Правилно. А това ставаше с помощта на котел, в който се загряваше вода и парата се използваше за задвижване на бутало.

— Потърсете помещение, в което са складирани дърва или въглища — даде указание на мъжете. После се опита да огледа джунглата от машини около себе си. Намери мястото на пещите, парния котел, работния цилиндър, главния паропровод и разпределителните вентили. Беше му нужен почти четвърт час, за да разбере предназначението на лостовете и колелата, но тогава се увери, че може да се справи. Сложиха дърва в горивната камера, запалиха ги и хвърлиха върху тях въглища. Трябваше да мине известно време, докато водата в котлите заври.

Мат се изкачи на външната палуба, за да се осведоми за положението. Пропълзя до Аруула при перилата.

— Угасиха пожара на първия кораб — докладва тя.

Мат погледна угрижено нагоре към комините. От първия вече се издигаше към небето тънка ивица дим. Не след дълго щеше да започне да бълва черни облаци пушек. Тогава северните мъже неминуемо щяха да ги открият.

Нещо застърга по дъските зад него. Мат се стресна. Някаква бяла фигура пълзеше по палубата. Беше Ив Карлайл!

— За Бога, командире! — Мат бързо запълзя към нея. — Защо не останете под палубата?

— Чуйте ме, Дракс — прошепна тя. — Ако наистина успеете да приведете кораба в исправност... плавайте надолу по течението на реката. Малко на североизток оттук река Вайсе Елстер минава... покрай малко езеро... Там се намира бункерът на нашата външна станция... — Тя оброни глава върху дъските, за да събере сили. Сигурно вече нямаше кой знае какви резерви. Матю, който беше опрял ръка върху гърба ѝ, почувства, че защитният ѝ костюм е мокър от пот.

— Знаят ли северните мъже за бункера? — попита той и отново погледна върха на първия комин. Облаците от пушек ставаха по-тъмни.

— Надявам се да не знаят... При Копенхаген... са унищожили бункера на датската Комуна... Оттогава ни преследват... Горят от желание да се доберат до нашите оръжия...

На около двеста метра от пристанищния басейн Мауриц и неговите бойци стигнаха до крайнината на гъстия храсталак между палисадата и района на пристанището.

Там поставиха оръдията на позиция.

Само от корпусите на два кораба все още бълваха пламъци. Над третия се стелеше сив облак дим. Северните мъже се мъчеха да овладеят пожарите и изглеждаше, че ще успеят. Е, тук щяха здравата да им се объркат сметките...

Мауриц изчака, докато зад всяко от двайсет и шестте оръдия застанат по двама бойци, тогава вдигна двете си ръце. След секунди над района на пристанището се раздаде мощен тътен. Между храстите се издигна барутен дим и двайсет и шест гюлета изсвистяха във въздуха...

Водата в котлите заклоочи. Полека-лека налягането на парата се повиши. Само още няколко минути и Мат можеше да пусне машините в действие. Обясни на Лодар в общи линии начина на действие на парната машина. Кралят слушаше с грейнали очи. Накрая потърсиха рулния мостик. Не беше заключен. Мат му обясни какво трябва да върши, щом гребните колела се задвижат.

В бърза последователност проехтяха многобройни детонации. Мат погледна през прозореца на рулния мостик. Над гъсталака до пристанищния район се носеха облаци барутен дим. Гюлета паднаха в реката, недалеч от горящите кораби.

Мауриц и Валдер бяха обърнали оръдията срещу създателите им! И най-напред взеха на прицел неповредените кораби! Мат сподави някакво проклятие. И самите те попадаха в обсега на обстрела!

Обърна се към Лодар:

— Аз ще се погрижа за парата! Насочвай кораба към средата на реката, щом се задвижи! — С това Мат напусна рулния мостик и покрай надстройките на палубата изтича към онази част от кораба, която беше откъм реката. Успя да види как северните мъже, подплашени от изстрелите, тичаха презглава и събираха оръжията си.

Гюлле улучи един от корабите. Раздадох се виковете.

Мат побягна бързо към машинното отделение. Там беше непоносимо горещо. В котлите клокочеше кипящата вода. Парната свирка нададе вой. Той хвърли поглед към манометъра. Налягането сигурно беше достатъчно. Пусна машините в действие. Парата навлезе

със съскане в главния паропровод. Мотовилките и коляновите валове се задвижиха със скърцане. Отстрани на кораба започна да трещи и пука: гребните колела се завъртяха. С мощен рев Мат даде воля на радостта си.

Ликуваха и хората на Лодар. Имаха вид, сякаш са станали свидетели на чудо.

Мат се върна обратно на горната палуба. Параходът се отдалечаваше от брега и се движеше към средата на реката. Стрели от лъкове и арбалети се забиваха в дървенията на палубата. Стрелците на северните мъже разбраха каква е ситуацията и откриха огън.

Мат се хвърли пред перилата и насочи лазерния пистолет. Между стругованите конструктивни стълбове на перилата изпрати един лъч, който забърса по дължина най-близкия вражески кораб. Току-що изгасеното дърво веднага пламна отново. Северните мъже изчезнаха зад гъстите облаци дим.

Откъм единия от неповредените кораби излетя гюлле, но плъсна в реката на почти петдесет метра зад тях. Вече се намираха извън обсега на корабните оръдия. Планът на Мат сработи! Щеше да минат още два-три-чети минути, докато водата в парните котли на двата кораба се загрее и северните мъже могат да пуснат машините в движение, за да ги преследват.

Крал Лодар управляваше кораба надолу по реката. Мат погледна към района на пристанището. Атакуваща вълна се опитваше да обезвреди оръдията, респективно артилеристите в края на пристанищния район. Върху тях се изсипваше градушка от стрели. Мат не можеше да види дали улучваха целите си.

В предната част на единия от корабите позна червенокосия. Крещеше силно и жестикулираше с ръце. Мат знаеше, че Хайрик ще ги преследва с всичката си войска. За да си върне отново кораба и лазерния пистолет.

— Дайте ми лазерното оръжие!

Мат се стресна. Зад него, опряна на перилата и трепереца от слабост, стоеше командир Ив Карлайл. Мат не можеше да не се възхити на енергията, с която държеше под контрол своето изгаряно от треската тяло.

— Какво?

— Лазерното оръжие...

Той ѝ го подаде.

Ив Карлайл отвори клавиатурата на оръжието. С пъргави пръсти набра комбинация от числа.

— Слушайте внимателно, Дракс — изграчи тя. — Всеки, който носи лазерно оръжие, има личен идентификационен код, с който може да активира оръжието. Никой... никой освен него не може да го използва... — Прекъсна, за да се изкашля и да си поеме въздух. — И всеки лазерен пистолет може да се програмира за саморазрушение... В тази сфера — Ив постави потната си ръка върху нея — е монтиран неутронен реактор...

Изведнъж цевите се прибраха една в друга. Сега оръжието изглеждаше като метален боздуган.

— Саморазрушението може да се програмира за време от шейсет секунди до четирийсет минути — прошепна Ив. Потта се стичаше на вадички по пламналото ѝ лице. — Трябва да примамам северните мъже близо до бункера...

— Разбирам — изръмжа Мат. — Ние ще сме защитени в бункера, когато това нещо експлодира горе. — С недоверие оглеждаше сгънатия лазерен пистолет. — А какво по-точно става при саморазрушението?

Лицето на командир Карлайл се разтегли в измъчена усмивка.

— Нещо, което не можете да си представите, Дракс...

Барутен дим се стелеше като мъгла над района на пристанището. Атакуващите редици на северните мъже се оттеглиха.

— Отказват се! — Покритото със сажди лице на Мауриц се разтегна в тържествуваща усмивка. Потупа по рамото набития майстор на палисадите. — Отказват се, Валдер! В името на Вудан! Оттеглят се!

Бойците зад оръдията, арбалетистите и мечоносците се прегръщаха. Мауриц и Валдер погледнаха надолу към пристанищния басейн. Северните мъже се качваха на бегом по подвижните мостчета на двата останали им кораба. Мауриц прецени, че около двеста от тях са оцелели в боевете през изминалите утринни часове. Все още представляваха една боеспособна армия.

Видяха как подвижните мостчета се прибраха на корабите. Високите комини на корабите забълваха облаци дим и скоро след това гигантските гребни колела се задвижиха. Корабите се отделиха от брега и заблъскаха по течението на реката.

— Преследват краля и Маддракс — досети се майсторът на палисадите.

— Бог да ги пази — прошепна Говорещият с боговете.

Плаваха половин час по реката. Машините тракаха под налягането на парата. Гредите се тресяха. Лодар отвори вратата към рулния мостик.

— Езерото! — извика той и посочи към южния бряг. Мат погледна през перилата. Гора и обрасли руини отминаваха покрай тях. Двеста метра надолу по реката се откри горска редица. Сред нея се простираше гладката като огледало водна повърхност на малко езеро. Лодар насочи кораба към брега.

Мат обясни на краля и на хората му, че чудодейното оръжие на бялата жена ще предизвика гигантска светкавица. Светкавица, която за миг ще изтрие северните мъже от лицето на земята. Погледнаха го скептично. Но това беше единствената възможност веднъж завинаги да се отърват от войнствените богоборци, които представляваха постоянна заплаха не само за мнимите „богове“, но и за всеки друг народ.

Мат се спусна в машинното отделение и отвори вентила за парата. Ритъмът на буталата се забави. Малко след това пуснаха котва.

— Кога северните мъже ще бъдат тук? — прошепна Ив Карлайл. Изглеждаше малко по-силна, отколкото преди половин час. Предстоящият удар срещу мъчителите, изглежда, мобилизираше последните резерви от силите ѝ.

— Необходими са им най-малко двацет минути, за да вдигнат достатъчно налягане на парата и да подкарат машините каза Мат. — Може би сега тъкмо потеглят.

— Тогава ще настроим саморазрушението на оръжието на четирийсет минути. — Сякаш беше от олово, Ив вдигна дясната си ръка и набра кода на клавиатурата. Мат се наведе над нея и погледна дисплея. Появи се цифра — 40:00. Ив натисна клавиша „ентър“. Обратното броене започна. На дисплея се появи 39:59, 39:58, 39:57, 39:56...

— Но за в случай на нужда сигурно има възможност да се спре обратното броене? — осведоми се Мат, който усети неприятно чувство

в стомаха си.

— Преди да стигне точно до петте минути — отвърна Ив. След това реакторът навлиза в критична фаза и не може да бъде изключен. — Натисна малък бутон. Дисплеят за обратното броене изскочи и се отдели от оръжието. Под него Мат видя друго поле с цифри. — Тук може да се прекъсне. Комбинацията е 2-0-1-2. Годаината на катастрофата... — Тя тикна дисплея в ръката на Мат. — Ето. С него можете да следите за времето.

Мат запомни числата и със смесени чувства погледна малкото апаратче.

— Какъв обсег има експлозията? — попита той.

— Зависи от състоянието на реактора — обясни командир Карлайл. — Между един и три километра в диаметър. Това оръжие е твърде остаряло. Най-много два километра, мисля.

Мат неволно преглътна. Два километра! За това разстояние през гъстата гора им беше необходим поне половин час. Можеше само да се надява, че бункерът не е твърде далеч.

Обясни на Аруула, на Лодар и на бойците, че вече няма връщане назад.

— И остават още — хвърли поглед към дисплея — трийсет и седем минути до експлозията на оръжието.

Мъжете се спогледаха смутено.

— Тогава би трябвало да се отървем от него по възможно най-бързия начин — каза Лодар.

Скриха мутиралото в бомба оръжие в един сандък под борда, спуснаха във водата лодка и загребаха към брега. Взеха със себе си оръжия, малко провизии, вода и няколко маслени лампи. Тогава се запромъкваха през гъсталака около езерото. Лодар носеше Ив на раменете си. Мат непрекъснато поглеждаше дисплея — 28:12, 28:11, 28:10...

— Натам. — Немощният глас на бялата жена. Протегнатата ѝ ръка посочи гората. Веднага зад крайнината имаше равна, издължена руина, покрита с дървета и храсталаци. Може би някогашен склад или заводско хале, прецени Мат.

На обърнатата към гората страна се натъкнаха на порта, достатъчно голяма да пропусне камион или малък самолет. Беше

отворена. Влязоха в халето. Мат хвърли поглед върху дисплея — 24:42. За пътя от кораба дотук им бяха необходими дванайсет минути.

На пода на халето зееше отвор, елиптичен, дълъг около шестнайсет и широк седем крачки. Ив се притисна към врата на Лодар и силно изстена.

— Какво е това? — попита Мат.

— Входът на бункера на нашата изследователска станция — изграчи Ив. По лицето ѝ се изписа ужас. — Но би трябвало да е затворен...!

— Аз ще вляза — решил набързо, Мат се спусна на колене. Погледът му се плъзна по елиптичната шахта. Не беше много дълбока — може би четири метра. Тясна метална стълба беше опряна от пода до горния ѝ край.

— Ще дойда с теб — каза Аруула.

Той само кимна.

Лодар свали Ив на пода на халето, а Матю и Аруула заслизаха по стълбата. Мат запали маслената лампа и я подаде на Аруула.

Когато стигнаха до пода на шахтата, погледна дисплея 23:02, 23:01, 23:00... Не им оставаше кой знае колко време.

Осветиха металните стени. Два големи овални отвора зееха върху надлъжната страна на елипсата.

— Тук всичко е отворено! — Гласът на Мат отекна от гладките стени.

Отгоре ги наблюдаваха Лодар и хората му. Чу как Ив изстена.

— О, Боже! Тук трябва да се е случило нещо ужасно...

Мат освети отворите и видя тясната страна на стоманените стени. Вероятно външна шлюзова врата. Краищата ѝ бяха извити и вече не можеха да се приберат напълно. Рамо до рамо влязоха през отворения шлюз. Аруула помириса.

— Усецаш ли миризмата?

Мат също помириса — вонеше на тление.

— Ще влезем малко по-навътре! — извика нагоре.

Бавно минаха през шлюза. От него започваше подобен на тръба коридор с диаметър около четири метра. Светлината на лампата проби мрака. Изведнъж недалеч от тях се чу някакво стържене. Мат вдигна пистолета си.

Тогава нещо изсъска и една сянка се стрелна към тях — на светлината се показва тарак! Нападна ги с настръхнала козина. Мат натисна спусъка. Ехото от изстрела прокънтя стократно откъм тръбовидната шахта. Звярът се завъртя около надлъжната си ос, блъсна се в стената на шахтата и потрепвайки, остана да лежи на пода.

„Още четири патрона в пълнителя...“

На точно шест крачки пред тях лежеше още един мъртвец. Трупът на мъжа беше фрапиращо едър и нежен, черепът напълно гол. Беше полуизгнил. Но не беше го убил нито таракът, нито някакво друго животно. От гърдите му стърчеше копие!

Малко по-нататък видяха следващия труп. Беше с разцепен череп. Вероятно с бойна секира.

От това стана ясен отговорът на въпроса дали северните мъже знаят мястото на бункера. Знаеха го и бяха вилнели сред обитателите му. А таракът вероятно е бил примамен от миризмата.

Но дали е единственият тук? Тези животни живееха обикновено на стада. Може би останалата част от глутницата е някъде дълбоко във вътрешността на бункера. И привлечена от изстрела, навярно вече е на път към изхода?

Студени тръпки преминаха по крайниците на Мат, когато му стана ясно, че в този бункер няма да намерят никакво укритие от унищожителните сили на лазерното оръжие. Не биха могли да затворят дори повредения шлюз.

— Достатъчно — прошепна той. — Тук вече не живее никой.

Обратното броене върху дисплея прекрачи границата на двайсетте минути. Бързо се върнаха обратно при шахтата и се изкачиха по стълбата. Ив ги гледаше с ококорени очи.

— Само мъртви — каза тихо Мат. Говореше на английски. Северните мъже, изглежда, са били тук преди няколко дни...

Ив Карлайл закри в шепи пламналото си лице. Пристъп на плач разтърси тялото ѝ. Мат съобщи на краля и на хората му какво са видели. Лодар притисна плачещата жена към себе си и я помилва.

Мат погледна дисплея — 17:21, 17:20, 17:19... Наведе се към Ив и я разтърси.

— Бункерът вече не може да се използва! — каза той настойчиво. — Трябва да потърсим някакво друго укритие! Какво точно се случва при саморазрушението?

Ив повдигна окъпаното си в сълзи лице и го погледна.

— Няма укритие! Реакторът разрушава всички молекулярни структури в периметър...

Сякаш ледена ръка стисна сърцето на Мат.

— Какво искате да кажете с това...? — прошепна той.

— ... органични тъкани, неорганична материя — всичко се разпада на атомите си. Само защитен от лъчението бункер осигурява достатъчна сигурност...

Мат скочи. Втрени поглед в неумолимо цъкащия дисплей. Обратното броене беше стигнало на седемнайсет минути и дваайсет и осем секунди.

Мислите му препускаха. Дванайсет минути им бяха необходими за пътя насам. — При пет минути вече не можеше да се изключи обратното броене. — За времето, което оставаше, не можеха да излязат извън двукилометровата зона. — Значи трябваше да се върнат назад? — Но дали северните мъже вече не са стигнали до закотвения кораб? Все едно — оставаше им само една възможност: да се изключи бомбата преди...

Мат прогони тази мисъл.

— Към реката! — изкрещя той. — Бързо!

Живо се изнесоха от халето и си запробиваха път през гората. Лодар носеше чужденката. Мат му обясни ситуацията. Младият крал пребледня.

За щастие, пътят беше вече поразчистен от трънаците и вървяха по-бързо от преди. Когато стигнаха до брега на реката, обратното броене тъкмо слизаше под границата на осемте минути. Мат се обля в пот — трябваше да гребат до парахода, да се качат на борда, да стигнат под палубата...

— Идват! — върна го гласът на Лодар към действителността.

Погледна нагоре към реката. На около осемстотин метра южно забелязаха стълбовете дим от двата парахода.

Групата се качи в лодката и загреба към кораба. Мат преодоля със скок последните два метра, вкопчи се за перилата, повдигна се и се покатери на борда. Още шест минути!

Лодар, Аруула и другите също се изкачиха един подир друг и изтеглиха Ив на кораба. Лодар наблюдаваше за преследвачите. Струваше му се, че се приближават светкавично бързо!

— Пригответе кораба за плаване! — заповяда на хората си.

Повече с препъване, отколкото с тичане Мат се спусна под палубата. На дисплея времето се топеше — 5:11, 5:10, 5:09... Мат стигна до скривалището, отвори раклата.

С голи ръце хората на Лодар мятаха дърва и въглища в пещта. Водата в парния котел все още не беше напълно охладена, въпреки това щяха да минат минути докато отново заври.

Мат посегна към оръжието. Твърде нервно — при вдигането му то се изплзна от пръстите му и изтрополи обратно в сандъка. Мат го грабна, завъртя го. 5:04, 5:03...

Бързо набра кода 2-0-1-2.

Тогава палецът му се спусна към малкия бутон.

„Прекъсване! Прекъсване!“ — Хвърли поглед към дисплея.

4:58, 4:57, 4:56... Обратното броене продължаваше!

— Проклетата мръсотия! — Мат изрази с ръмжене отчаянието си. — Мамка му! Мамка му! Мамка му! — Изрита раклата и почти не усети неочакваната болка в пръстите на краката си.

Беше закъснел! Беше се провалил! Всичко беше свършило!

Не — след по-малко от пет минути щеше всичко да свърши! Все още му оставаха няколко минути! С надеждата на отчаянието Мат грабна лазерното оръжие и се втурна обратно към палубата.

До перилата бяха коленичили Аруула и Лодар. Бяха се навели над неподвижното тяло на Ив. Аруула погледна нагоре.

— Мъртва е — каза тя тихо.

Матю Дракс погледна по реката нагоре. Двата парахода вече се виждаха ясно. Бяха отдалечени най-много на четиристотин метра.

— Не успях! — изрече Мат думите. — След четири минути и половина бомбата ще се възпламени!

Лодар и Аруула пребледняха и се взряха втренчено в оръжието, което беше в ръцете му. Мат грабна лазерния пистолет за цевта и понечи да го изхвърли през борда. Лодар задържа ръката му.

— Течението ще го повлече със себе си. Имам план.

Мат погледна сивите очи на краля. От тях се излъчваха решимост и достойнство.

— Без твоята помощ в Лаабзиш никой нямаше да остане жив, Маддракс. — Лодар взе оръжието от Мат. — Вудан да те благослови. — С това се обърна, отиде на кърмата и се покатери през перилата.

Мат разбра. Не искаше да повярва. Заедно с Аруула се хвърлиха към перилата. Под тях Лодар тъкмо отвърза лодката, постави лазерния пистолет между краката си и пое курс към параходите на северните мъже.

Мат не можеше да откъсне очи от русия мъж в гребната лодка. Беше чел и слушал за хора, които са жертвали живота си за другите. Досега не беше срещал нито един...

Ала нямаше време да се отдава на размишления. Ако искаха жертвата на Лодар да не се окаже напразна, трябваше да действат.

— Аз ще изтичам в машинното отделение — обърна се той към Аруула. — Иди в рулния мостик и дръж здраво руля.

По пътя надолу погледна още веднъж върху дисплея. Обратното броене беше на три минути и четирийсет секунди. Нямаше представа колко възела щеше да успее да развие параходът и дали вече има достатъчно пара. Можеше само да се надява и да се моли.

Мъжете неуморно хвърляха въглища в пещта. Разпалваха огъня, докато парата започна да съска от всички предпазни вентили. Мат не им каза какво беше намислил да направи кралят им в този момент. Без да пророни нито дума, обърна лоста и пусна парата. Мотовилките задрънчаха, гребните колела изстенаха.

— Окей, това е достатъчно! — каза Мат надвиквайки шума. — Сега всички на палубата!

Когато излязоха навън, гребната лодка на Лодар беше на разстояние, от което вече не се виждаше. Но очевидно преследвачите бяха спрели. Преднината на бегълците отново се увеличи на почти шестстотин метра. Вероятно онези тъкмо вдигаха на борда си вражеския крал и мнимото чудодейно оръжие. Богата плячка, биха си помислили. Че канеха смъртта, северните мъже и не подозираха.

Наведени през перилата на кърмата, спътниците гледаха втренчено нагоре към реката. Мат провери малкия дисплей в ръката си. 0:42, 0:41, 0:40...

Гребните колела пореха водата, корабът все повече усилваше хода си. Но дали щеше да е достатъчно? Трябваше да оставят зад себе си повече от хиляда метра.

— Отидете всички при носа! — заповяда Матю. Всеки проклет метър можеше да се окаже решаващ, когато реакторът избухне. Хората

изпълниха заповедта му, но същевременно първите се огледаха за краля си.

— Къде е Лодар? — попита един от тях.

— По-късно! — настоя Мат. Менящите се цифри върху дисплея го караха да усеща студени тръпки по гърба си. 0:23, 0:22, 0:20... А нужното разстояние още не беше изминато!

Пътьом взе Аруула от мостика. Беше все едно дали през последните метри корабът ще има кормчия или няма да има. Заедно побягнаха към перилата на носа и потърсиха между тях някакво съмнително прикритие.

0:03... 0:02... 0:01...

И тогава корабите на преследвачите изчезнаха. Изведнъж. И не само корабите. Гората, тръстиките, речният бряг — контурите на ландшафта на около километър и половина от тях се размиха внезапно и изчезнаха. С призрочна тишина се изду ослепително бял купол.

Стояха като замръзнали и гледаха втрещено страховития спектакъл. Куполът растеше и растеше, приближаваше се, изяде кораба — и се сви. Остана изметена равнина, по-гола и от пустиня.

Но това Мат, Аруула и хората на краля не го видяха. Корабът се преобърна! Но не настрани, а напред. Защото кърмата му вече не съществуваше. Куполът от светлина го беше отрязал като с нож на височината на рулния мостик.

С викове паднаха във водата. И не се знаеше дали това бяха викове на ужас или неудържимо облекчение, че са още живи...

Бяха изминали три дни. Мат и Аруула отново бяха в Лаабзиш. Те, както и дванайсетте бойци успяха да излязат живи от реката.

Мауриц пое работите по управлението. Възстановяването на селището щеше да отнеме месеци, може би дори години. Но въпреки големите загуби градът оцеля след разбойническото нападение на северните мъже.

Мауриц, Валдер и Пиероо придружиха Мат и Аруула надолу до реката. Ордата на Пиероо реши да остане в града.

Натовариха на сала провизии, кожи и контейнера на Мат.

— Лаабзиш ви дължи голяма благодарност — каза на сбогуване Мауриц. — Жалко, че си отивате.

— Търся трима мои другари — рече Мат. — Трябва да ги намеря възможно най-бързо. — Идваше редът и на следващата му цел — Лондон. Искаше да се добере до онази Комуна, от която беше дошла командир Ив Карлайл. Там щеше да срещне хора, които знаеха отговорите на много от неговите въпроси.

Мъжете ги прегърнаха един след друг. Мат беше развълнуван. Освен Аруула в този кошмарен свят бе срещнал малко хора, с които би искал да се сприятели.

— Къде иска твои другари търси? — поинтересува се Пиероо.

— В Берлин — рече Мат.

Тримата различни на ръст мъже го погледнаха безпомощно.

— Берлин ли? — попита Мауриц. — Никога не сме чували за град с такова име. Къде се намира...?

Издание:

МАДДРАКС, том II

Децата на кометата, част III

Немска. Първо издание

Издателство „Литера Прима“, София, 2005

Преводач: Тончо Стаменов

Редактор: Марин Найденов

Формат 60/84/16. Печатни коли 12,5

ISBN 954-738-119-9 (ч. 3)

MADDRAX — Die Kinder des Kometen

Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG, 2001

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.